

நந்திபுரத்து நாயகி

மூன்றாம் பாகம்

காதல் சீகரம்

A. No. 18897

வீக்கிரமன்

நந்தியுரத்து நாயகி

முன்றும் பாகம்

(காதல் சிகரம்)

வி க் கி ர ம ன்

செல்வி
பதிப்பகம்
காரைக்குடி

திருமகள் நிஸையம்

13.எர்பாலு தெரு. சென்னை-600001

PHONE : 26183

Title of the book	— Nandipurathu Nayagi III part (Kathal Sigaram)
Subject	— Historical Novel
Language	— Tamil
Date of Publication	— Second Edition March' 79 Third Edition Jan' 83
Author	— VIKKIRAMAN
Copyright Holder	— Author
Paper Used	— 11.6 Kg. Printing
Size of the Book	— 18.5 x 12.5 Cms.
Printing Points Used	— 10 Points
No. of Pages	— 200
No. of Copies Printed	— 1000 Copies
Binding	— Card Board Binding
Publisher	— Thirumagal Nilayam (oid No. 22) 13, Errabalu Chetty St., Madras-1
Printer	— Agathiyar Achchukudam Madras-600017
Call Number	— O 31-3N283, KL8
PRICE	Rs. 11-00

முன்னுரை

பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பேராசிரியர் கல்கி அவர்கள் 'பொன்னியின் செல்வன்' என்னும் மகத்தான வரலாற்றுப் புதினத்தை எழுதினார். அந்தக் கதைக்குப் பிறகுதான் தமிழ் மக்கள் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மகோன்னத பொற்காலத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டார்கள் எனலாம். அந்த மகத்தான நவீனத்தில் அவர் வரலாற்றுக் கதாபாத்திரங்களைச் சிறந்த முறையில் உருவகப்படுத்தி அழியாத ஜீவசித்திரமாக மாற்றி விட்டார். தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டிய ராஜராஜ சோழருக்கு இளம் பருவத்தில் அருண்மொழிவர்மர் என்று பெயர். அக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் பட்டத்திற்கு வருவதற்கு முன்பு சோழ நாட்டில் ஏற்பட்ட பெரும் குழப்பங்களையும், பட்டத்திற்காகப் பலர் செய்த சூழ்ச்சிகளையும், சோழர் குலத்துத் தலைப்பிள்ளை ஆதித்த கரிகாலன் கொலை செய்யப்பட்டதையும் கொண்டு அவர் அரிய கதையாகப் படைத்தார். அதனால் 'பொன்னியின் செல்வன்' ஓர் அமர இலக்கியமாகியது.

சரித்திரம் என்பது முடிவு அடையா ஒரு தொடர். அதேபோல்தான் அந்தச் சரித்திரக் கதையின் முடிவும் பெரும் பெரும் சரித்திரக் கதைகளுக்கு ஆதாரமாக அமைந்தது. அப்படி அமைந்தது சரித்திரம் படித்தவர்களுக்கும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் தெளிவாகத் தெரியும். சரித்திரத்தில் ஈடுபாடுடைய எனக்கு அவர் முடிவுரையாகக் கொடுத்த பல விஷயங்கள் உள்ளக் கோயிலில் கற்பனை மாளி

கையை எழுப்புவதற்கு ஆதர்சமாக அமைந்தன. மேலும் அவர் குறிப்பிட்டிருந்த சில வரிகள் இன்றும் என் உணர்ச்சியைத் தூண்டின. அது மட்டுமன்றி, “இந்தக் கதையின் ஆசிரியரைக் காட்டிலும் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் ஆராய்ச்சியிலும் மிக்கவர்கள் வருங்காலத்தில் சோழ சரித்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல மகோன்னதமான நவீனங்களை எழுதித் தமிழகத்துக்கு மேலும் தொண்டு செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்” என்று எழுதி அவர் படித்திருந்தார்.

அவர் கூறிய முதல் வரியில் சொல்லப்பட்ட யோக்கியதை எனக்கு இருக்கிறதா என்பது வேறு விஷயம். தமிழகத்து சரித்திரத்தின் பேரில் எனக்கு அடங்காத ஆசை உண்டு. தமிழக வரலாற்றை ஒவ்வொரு தமிழ் அன்பரும் படித்துக் கற்கவேண்டுமென்ற துடிதுடிப்பு எனக்கு உண்டு. அதுவும் மகோன்னதப் பொற்காலத்தைப் படைத்த சோழர்களின் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் அனைவரும் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கு உண்டு. குறிப்பாக இளைஞர்கள் அவற்றை அறிந்து வருங்காலத்தைப் படைப்பதற்கு சென்றகால சரித்திரத்தைப் படிப்பினையாக எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ள வேண்டுமெனும் ஓர் இலட்சியம் உண்டு. அதற்காகவே ‘பொற்காலத்தின் கதை’ என்று இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இளைஞர்கள் படித்துணரும் வகையில் சோழர் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக முழுவதும் படிப்பதற்கு முன்பு ஓர் ஆசார வாசலாக எழுதினேன். அதை எழுதிய பின்பு எனக்குப் ‘பொன்னியின் செல்வனு’க்குப் பிறகு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து கதையாக எழுத வேண்டுமென்ற ஊக்கம் பிறந்தது. தொடர்வது என்றால் அதிலே எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் கூறி உங்களைக் கலங்க அடிக்க விரும்பவில்லை. ஆனால், கஷ்டத்தையெல்லாம் மிஞ்சி ஆழ்கடலில் குதித்து முத்தெடுத்துத் தொடுத்து அளிப்பதுதான் சிறப்பு. அதனால் பொன்னியின் செல்வனில் தமிழ் அன்பர்கள் படித்து மகிழ்ந்த சரித்திரக் கதாபாத்திரங்கள் பிற்காலத்தில் சான்று களுடன் கூடிய கதை நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் அளவுக்கு என்ன

என்ன செய்தார்கள்? ஒரு புதினம் புணையும் அளவுக்கு அவர் களுடைய நடவடிக்கைகள் என்ன என்பதைக் கொண்டு, சரித்திரச் சான்றுகளுடன் கூடிய கதாபாத்திரங்களை மட்டும் நான் கதாநாயக—நாயகியாக எடுத்துக்கொண்டு, என் கற்பனைப் பாத்திரங்களையும் படைத்து 'நந்திபுரத்து நாயகி'யை எழுதினேன். வரலாறு முற்றுப் பெறுவதில்லை என்று முன்பு சொன்னேன் அல்லவா? அதைப் போலவே 'நந்திபுரத்து நாயகி'யை எழுதிக்கொண்டே வந்து ஒரு கட்டத்தில் அதை முடிக்க வேண்டுமென்ற நிலை எழுந்த பொழுது மீண்டும் முதலில் ஆரம்பித்த பிரச்சனையே ஏற் பட்டது. அருண்மொழி வர்மரும், வந்தியத்தேவனும் இனைய பிராட்டியான குந்தவ்வை தேவியாரும் மதுராந்த சோழ தேவரும் சிரஞ்சீவியாக இருந்தார்கள். அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதை அறிய அன்பர்கள் துடித்துக் கொண்டிருப்பது இயற்கைதான்.

வானளாவி தஞ்சையிலே நிற்கும் பெரிய கோயிலை எடுத்த ராஜ ராஜ சோழர், எப்பொழுது பட்டம் ஏறினார்? அக்கோயிலைக் கட்டும் போது நடந்த நிகழ்ச்சிகள் என்ன? அவருடைய முதற் போர் எவ்வாறு அமைந்தது? கடற்படையிலும் சோழ அரசர் வல்லவர் என்ற கருத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்தவர் அவராயிற்றே. அதற்கு என்ன சான்று? வானதி தேவி பெற்ற குழந்தையை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்ற குந்தவ்வை தேவி தன் கடமையை எவ்வாறு நிறைவேற்றினார் என்பனவற்றை விளக்க ஏராளமான இடம் இருந்தது. அதனால் 'நந்திபுரத்து நாயகி'யை ஓரளவில் நிறுத்திக்கொண்டு பிறகு வாசகர்களைச் சந்திக்க லாம் என்ற எண்ணத்தில் அப்பொழுது விடைபெற்றுக் கொண்டேன். மீண்டும் 'காதல் சிகரம்' எனும் நாவலின் மூலம் அன்பர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சந்திக்கும் வாய்ப்புக்குக் காரணமே எனக்குப் பின்னால் எழுச்சியுடன் நின்றுகொண்டிருக்கும் பொற்கால மகாபுருஷரான ராஜராஜ சோழரும் அவரது தமக்கையார் குந்தவ்வை தேவியாரும் அவரது தமக்கையாரை மணந்த வந்தியத் தேவனும் ஆவர்.

மீண்டும் ஆசார வாசலின் திட்டிக்கதவைத் திறக்கிறேன். அன்பர்களைக் கருவூலங்களைக் காண அழைக்கிறேன். கருவூலங்களின் மூலத்திற்குத்தான் நான் காரணமேயொழிய கருவூலத்தின் அமைப்பிற்கும் சிறப்பிற்கும் காரணம் நான் அல்லன் என்பதைப் பணிவுடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 'நந்திபுரத்து நாயகி' சுமார் ஆயிரத்து இருநூறு பக்கங்கள் கொண்ட நவீனம். 'அமுதசுரபி'யில் சுமார் 3½ ஆண்டு காலம் வெளிவந்தது. அதை தொடர்ந்து, 'காதல் சிகரம்' என்ற நாவலை 'அமுதசுரபி'யில் எழுதினேன். நந்திபுரத்து நாயகியின் மூன்றாம் பாகம் என்றே இதைக் கூறலாம்.

'காதல் சிகரம்' 'நந்திபுரத்து நாயகியின் மூன்றாம் பாகம்' என்ற இந்த நவீனத்தை வெளியிட்டு ஆதரிக்கும் திருமகள் நிலைய பதிப்பகத்தாருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழன்பர்கள் ஆதரவு என்றும் போல் இந்த நாவலுக்கும் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

சென்னை-33 }
16-3-79 }

விக்சிரமன்

பதிப்புரை

ஆசிரியர் 'விக்கிரமன்' அவர்களின் 'நந்திபுரத்து நாயகி' வரலாற்று நாவலை இரண்டு பாகங்களாக வெளியிட்டோம். வாசகர்களின் மகத்தான வரவேற்பு அந்த நூலுக்குக் கிடைத்தது. 'நந்திபுரத்து நாயகி'யைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்ட 'காதல் சிகரம்' நாவலை 'நந்திபுரத்து நாயகி'—மூன்றாம் பாகமாக மூன்றாம் பதிப்பாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'காதல் சிகரம்' என்ற பெயரில் முதற்பதிப்பாக இந்த நாவல் வெளிவந்தது.

ஆசிரியர் 'விக்கிரமன்' அவர்களது வரலாற்று நாவல்களுக்கு வரவேற்பளித்து உதவும் தமிழன்பர்கள் இந்த நாவலுக்கும் வரவேற்பளிப்பர் என்று நம்புகிறோம்.

15-3-79 }
சென்னை-1 }

திருமகன் நிலையம்

விக்கிரமன் எழுதிய நூல்கள்

நந்திபுரத்து நாயகி (இரண்டு பாகங்கள்)
சோழ இளவரசன் கனவு
தியாகவல்லபன்
பொற்காலத்தின் கதை
வாதாபி விஜயம்
அழகின் நிறம்
கடல்மல்லிகை காதலி

1. காதலும் கடமையும்

உலகம் உவகையடைய கதிரவன் கீழ்த்திசையினின்று உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். அவன் வருகையை எதிர்பார்த்துப் புள்ளினங்கள் பூபாளம் பாடின. மலர்முகங்காட்டி சோலையில் மலர்ந்த பூக்கள் மணஞ் சிந்தி வரவேற்றன. புழக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள் அழகுத் தாமரை மலர்கள் வாய் நெகிழ்ந்து கதிர் வருகைக்குக் காத்து நின்றன.

கீழ்வானம் வெள்ளென்பதற்கு முன்பே சுறுசுறுப்பாகக் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த சிறு மணியோசை எழுப்ப, ஆடி அசைந்து ஆவினங்கள், பனித்துளிகள் நிறைந்த இளம் புற்களை மேய்வதற்குச் செல்லத் தொடங்கிவிட்டன.

நந்திபுரத்து விண்ணகரக் கோயிலில் இளங் காலைப் பூசையை அறிவிக்கும் மணியோசை மெல்ல மிதந்துவந்தது. பொழுது புலர்வதற்கு முன்பே எழுந்து தெருவில் தங்கள் வீடுகளின் முன் நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டுக் கோதையர் அழகு படுத்தினர். அவர்கள் உள்ளத்திலே புது மகிழ்ச்சி. அவர்கள் இல்லங்களிலும் கொண்டாட்டம்தான். ஏதாவது திருவிழாவோ, திருநாளோ நடக்கிறதா என்ன?

திருவிழா—நிருநாளுக்கும் மேலாகவே அந்நாளை அவர்கள் கருதினார்கள்; இளையபிராட்டி குந்தவ்வை தேவியார் பல நாட்களுக்குப் பிறகு நந்திபுரம் வந்திருந்தார்கள். குந்தவ்வை வந்துவிட்டாளென்றால் ஊர் மக்களுக்குத் தங்கள் நெருங்கிய

உறவினர் வந்தது போன்ற மகிழ்ச்சி. வீதியில் குடியிருக்கும் ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரையும் குந்தவ்வைக்குத் தெரியும். அவர்களது சுகதுக்கங்களையும் அவ்வப்போது கேட்டறிவதில் குந்தவ்வைக்குத் தனிஇன்பம். அவர்களுக்கு அதனால் அளவிட முடியா மகிழ்ச்சி.

தஞ்சையில் இருப்பதைவிட நந்திபுரத்தில் வாழ்வது தான் குந்தவ்வைக்கும் பிடித்திருந்தது. நந்திபுரம் ஒரு காலத்தில் சோழ மன்னர்களின் தலைநகரமாய் பழையாரை என்ற பெயரில் சீரும் சிறப்பும் மிக்கதாய் இருந்தது. அப்பொழுது கட்டப்பட்ட பெரும் மாளிகைகள் பிறகு புதுப்பிக்கப்படாமல் பழமையின் சின்னமாகத் திகழ்ந்தன.

பல ஆண்டுகள் நந்திபுரத்தில் அரச குடும்பத்தினர் தங்காததால் ஊரின் சிறப்பே குன்றிவிடும் அளவுக்கு மாறிவிட்டது. அங்கு வாழும் பல பழம்பெரும் குடும்பத்தினரின் தலைப்பிள்ளை, சோழநாட்டுப் படையில் சேர்ந்து வீரதீரச் செயல்கள் பல புரிந்தவர்கள். சோழ குலத்தைக் காப்பதற்காகத் தங்கள் உயிர் பொருள் உடைமை மூன்றையும் தியாகம் செய்வதாக உறுதி எடுத்த வேளக்காரப் படையைச் சேர்ந்த பலர் நந்திபுரத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் வசிக்கும் வீதி மதிப்பும், மரியாதையும் மிகுந்ததாய் விளங்கியது.

தலைநகரத்தின் சந்தடியினின்று ஒதுங்கி இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தோ என்னவோ குந்தவ்வை நந்திபுரத்தில் வசிப்பதையே விரும்பினாள். அவள் வசிக்கும் 'இளையபிராட்டி மாளிகை' இயற்கைச் சூழலில் அமைந்தது. காவிரியினின்று பிரிந்து வரும் சிறு வாய்க்கால் மாளிகையைத் தொட்டுக் கொண்டு ஓடியது. கரையின் இருபுறமும் வளர்ந்திருந்த மரங்களும், மாளிகையையே மறைத்து விடுவதுபோல் அடர்ந்திருந்த மரங்களும் எப்போதும் புள்ளினங்கள் கீதமிசைத்துத் தங்குமிடமாக அமைந்தன.

அதிகாலைலேயே எழுந்து நீராடிவிட்டு, அந்தப்புர நுழை வாசலில் வந்து நிற்கும் இளையபிராட்டிக்குப் பசுமை

யான காட்சிகள் புதிய தெம்பை ஊட்டும். கதிரவனின் கதிர்கள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரக் கிளைகளின் இலைகளினூடே தங்க ரேகைகள் போல் நுழைந்துவரும் கோலம் இனைய பிராட்டிக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கும். எனினும் அவள் உள்ளத்தில் இன்னும் நிறைந்திருந்த கவலைகளால் அவனையறியாமல் பெருமூச்சு எழும்.

பொன் வண்ணக் கதிர்கள் மாளிகையைத் தழுவ வரும் காட்சியை அந்த இளங்காலை வேளையில் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனுடன் இணைந்து ரசித்தால் நன்றாயிருக்குமே என்ற இனிய எண்ணமும் குந்தவ்வையின் உள்ளத்தெழும். ஒரு காலத்தில் அத்தகைய ஆசைகளுக்கு மற்றப் பெண்களைப் போல் இனைய பிராட்டியும் அடிமைப்பட்டிருந்தாள். ஓடும் ஆற்றில் ராஜஹம்ஸப் படகில் தானும், அவரும் சேர்ந்து அமர்ந்து செல்ல வேண்டும் என்றும், சோழநாட்டுக் கோயில்கள் தோறும் அவருடன் சென்று வணங்க வேண்டும் என்றும் கனவு கண்டதுண்டு.

ஆம்; கனவுதான். காதலும் கல்யாணமும் இனிய மண வாழ்க்கையும் இளம் பருவத்துக் கனவுகள் தாம். அப்படியொன்றும் இளமை ஓடி மறைந்து விட்ட பருவம் அவளுக்கு இல்லாவிடினும் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுக் காலத்தில் அவள் அனுபவித்த மனவேதனை இன்பக் கனவுகளையெல்லாம் கடற்கரையில் செய்த மண் பாவையைப் போல் கரையச் செய்து விட்டது.

அந்த இன்பநாள் கழிந்து நான்காண்டுகள் ஓடி விட்டன. நேற்று நடந்தது போல்தான் தோன்றுகிறது. திருச்சி மலை மீது வேழமுகத்து விநாயகரை வணங்குவதற்குத் திருமணம் நடந்த மறுகணமே இனைய பிராட்டியும், வந்தியத்தேவனும் சென்றபோது அங்கே கூடியிருந்த சோழ அரச குடும்பத்தவர் ஒவ்வொருவரும் கூறிய வாழ்த்துரைகள் என்ன?

“இன்றுபோல் என்றும் இன்பமுடன் வாழ்க” என்ற வாழ்த்தொலியின் குறுக்கே ஒரு குரல் கேட்டதே?

“நன்மக்களைப்பெற்று நல்லின்பத்துடன் வாழ்க” என்று வாழ்த்துரைக்கு ஒருபிற்சேர்க்கையை எழுப்பியவர் அநிருத்த பிரம்மராயர் என்பதைக் குந்தவ்வை கடைக் கண்களால் அறிந்து கொண்டாள்.

முதிய பிராயத்து அநிருத்தரின் இதழ்களில் மெல்லிய சிரிப்பு அரும்பியதையும் அவள் கவனிக்காமல் இல்லை. அதன் பொருளைப் பல நாட்கள் கழித்துத்தான் அவள் அறிந்து கொண்டாள்.

நன்மகவொன்றைப் பெற்றால், மழலை இன்பத்தில்— தொல்லை இன்பத்தின் இறுதியையும் அன்றே கண்டு விட முடியும். ஹும்; அந்தப் பாக்கியம் அவள் பெறவில்லை. வல்ல வரையர் வந்தியத்தேவன் தஞ்சை மாநகரில் அருண்மொழி வர்மருடன் சேர்ந்து திட்டங்கள் தீட்டுவதும் சோழநாட்டு எல்லைப் பகுதிக்கு படைகளை அனுப்பி அங்கெல்லாம் பலப் படுத்துவதுமாக இடையறாத கடமையில் ஆழ்ந்து விட்டார். நந்திபுரத்திற்குவந்து உல்லாச இளவரசர்போல் காழங்கழிக்க அவருக்கு நேரம் ஏது?

“அத்தை” என்ற மதுரமான குரல் கேட்டது, நீராடி விட்டுக் கூந்தலைக் கோதியவாறு நின்று பழைய எண்ண இன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த குந்தவ்வை அதிலிருந்து விடுபட்டாள்.

சிறு குழந்தைகளற்ற அந்த மாளிகையில் மழலைக் குரல் எங்கிருந்து வந்தது? யாழ் மீட்டி, குழல் ஒலிக்க இன்னும் கலைஞர்கள் வரும் நேரம் ஆகவில்லையே?

குந்தவ்வை பரபரப்புடன் அங்கிருந்து மேல் மாடம் நோக்கி விரைந்தாள். மேல் மாடத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த அறையில் பஞ்சணைவிரித்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த இளம் பாலகன்தான் அவ்வாறு மெல்லிய குரலில் அழைத்திருக்கிறான். அக்குரல் கேட்டவுடனேயே இளையபிராட்டி

பத்துவயது இன்னும் குறைந்தவள்போல் துள்ளி ஓடி வந்து அவளை அள்ளி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

“அத்தே, அத்தே! நீங்கள் எப்பொழுது எழுந்தீர்கள்?” என்று இன்பச் சொற்களை உதிர்த்தான் அப்பாலன்.

“சற்று முன்புதான் எழுந்தேன் கண்ணே. நீ இப்போது தான் எழுந்தாயா?” என்று அவன் உச்சியை முகர்ந்து, கன்னத்தைத் தடவித் தன் விரல்களால் அவனுக்குக் கண்ணேறு கழித்து விரல்களைச் சொடுக்கிக் கொண்டாள் குந்தவ்வை.

“இல்லையே! நான் அப்பவே கண் விழிச்சுண்டுட்டேன். திரும்பி உங்கள் படுக்கையைப் பார்த்தேன். உங்களைக் காணவில்லை. அதனால்தான் கூப்பிட்டேன்” என்றான் அந்தப் பால்மணம் மாறாப் பாலகன்.

ஆம்; பால்மணம் மாறாப் பாலகன்தான். அருண்மொழிவர்மனை மணந்து அதிக நாள் வாழக் கொடுத்து வைக்காத கொடும்பாளூர்ப் பெண் வானதிதேவி கண் மூடும்போது இளைய பிராட்டியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட இளஞ் சிங்கம். அருண்மொழிவர்மரின் தலைமகன். தாய் முகம் பார்த்தறியாத அவனுக்கு ஈன்றாளுமாய் எந்தையுமாய் உடன் இருந்து காத்து வளர்த்து வருபவள் இளையபிராட்டிதான்.

சிறுவன் என்றும் பாலன் என்றும் குழந்தை என்றும் ஏதோ எளிய வார்த்தைகளில் நாம் சொல்லி விட்டோமே யொழிய, சோழ சாம்ராஜ்யத்து இளவரசன் அவன். அருண்மொழிவர்மருக்குப் பிறகு சோழ சிங்காதனத்தை அலங்கரிக் கப்போகும் அரசுகுமாரன் அவன். அப்போது நாட்டை ஆளுபவர் மதுராந்தக சோழ தேவர்தாம் எனினும் அவர் பெயருக்குத்தான் மன்னராக இருந்தார். தீராத நோயுற்றுப் படுத்த படுக்கையாக அவர் இருந்ததால் அருண்மொழிவர்மரே அரசாங்க அலுவல்களை முன்றின்று கவனிக்கும் உரிமையையும் அவருக்கு அளித்திருந்தார் மதுராந்தகர். தக்க நாளைச் சோதிடர்களைக் கொண்டு பார்த்து ராஜராஜர் எனும் பட்

டப் பெயரோடு மகுடாபிஷேகம் செய்விக்கவும் அவர் முடிவு செய்து விட்டார்.

அருண்மொழிவர்மர் அரியணை ஏறினால், அந்த நாட்டு இளவரசர் எனும் பட்டம் சூடிக்கொள்பவர் யார் எனும் பிரச்னை எழாமல் இல்லை. மதுராந்தக சோழதேவருக்கு கண்டன் மதுரன் எனும் காளைப் பருவத்தில் ஒரு மகனிருந்தான். அருண்மொழிவர்மருடன் அரியணை ஏறத் தகுதிபெற்ற பஞ்சவன்மாதேவிக்குப் பெண் மகவுதான் பிறந்திருந்தது. மற்றொரு ஆண் குழந்தை பிறக்காது என்பது என்ன நிச்சயம்? அதனால் சோழநாட்டுக்கு இளவரசுப் பட்டம் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையவர் எவர் எனும் பூசல் எழவும் வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால் காலஞ்சென்ற வானதிதேவியின் வேண்டு கோளின்படி அவள் வயிற்றில் பிறந்த மகனன்றோ வருங்காலத்தில் நாட்டை யாள வேண்டும்?

இளையபிராட்டியும் வானதியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாக உறுதியளித்திருந்தாள். இவற்றை மனத்தில் கொண்டுதான் வானதியின் செல்வனை அருண்மொழியின் அருமை மகனைத் தன்னருகிலேயே வைத்துக் கொண்டு காப்பாற்றி வந்தாள்.

இளங்குமரன் அருண்மொழியின் செல்வன் துயிலெழுந்து விட்டது கண்ட இளைய பிராட்டி. ஒரு கணம் யோசித்துச் “சுமதி” என்றழைத்தாள்.

சுமதி விரைந்து வரும் ஓசை கேட்டது.

சுமதி அரச குலத்தில் பிறக்கவில்லையே தவிர அரச குடும்பத்துள் ஒருத்தியாகவே திகழ்ந்தாள். இளையபிராட்டியின் மனம் அறிந்து, குணம் தெரிந்து நடந்துகொள்வதில் சுமதியை எவரும் மிஞ்சமுடியாது. வந்தியத்தேவன்கூட சுமதியை அழைத்து, இளைய பிராட்டியின் அப்போதைய மனநிலை அறிந்துதான் நெருங்கிச்செல்வார் என்று அரண்மனையில் சிலர் பேசிக்கொள்வார்களாம்!

“சுமதி, குழந்தையை விட்டுவிட்டு எங்கே போய் விட்டாய்? நான் நீராடி வருவதற்குள் அவன் கண் விழித்திருக்கிறான். என்னைக் காணாததால் பயந்துவிட்டிருக்கிறான் போலிருக்கிறது. நீ எங்கே போய்விட்டாய்?” என்று பொய்க் கோபத்துடன் கடிந்து பேசுவள்போல் பேசினாள்.

“நான் பயப்படவில்லை அத்தை! என்னைப் பயமுறுத்த இங்கே வர யாருக்குத் தைரியம் இருக்கிறது. அப்படி வந்தால் அவன்மீது பாய்ந்து அவன் முகத்தில் குத்தி, அவன் காதைப் பிடித்துத் திருகி...” என்று வீர உணர்ச்சி முகத்தில் ததும்ப மழலைமொழியில் அப்பிள்ளை பேசும்போது, குந்தவ்வை அவனை இறுக அணைத்து அவன் மூச்சுத் திணறும் வண்ணம் முத்தமழை பொழிந்து, “என் செல்வமே! புலிக்குப் பிறந்தது என்றுமே பூனையாய்ப் போனதில்லை. அருண் மொழியின் மகன்; சுந்தர சோழரின் பெயரன் — விஜயாலய சோழரின் வழிவழிவந்த வீர ரத்தம் உன் உடலில் ஓடாமல் இருக்குமா” என்று கூறும்போது சுமதி மெல்லிய குரலில் இடைமறித்து, “அத்தையின் திறமையும் சேர்ந்திருக்கும் போது...” என்று கூறினாள். அது இளையபிராட்டிக்குப் பெருமையாக இருந்தாலும் அதைப் புலப்படுத்தவில்லை.

சுமதி அன்று வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கலகலப்பாக இருப்பதை இளையபிராட்டி கவனித்தாள். சங்கரத்தேவன் நந்தி புரத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும். அதுதான் காரணம் என்று அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. சங்கரத்தேவனைத்தான் குந்தவ்வை எதிர்பார்த்திருந்தாள். சுமதியின் வாய்மொழி மூலமாக அவன் வந்திருப்பதை வரவழைக்க விரும்பினாள்.

நந்திபுரத்தில் வேளக்காரப் படைவீரர்கள் வசிக்கும் வீதியிலுள்ளவர்களைப் பற்றி மெல்லப் பேச்சைத் தொடங்கினாள் குந்தவ்வை. அவர்கள் சோழநாட்டிற்கு ஆற்றிவரும் சேவையைப் பற்றியும், சர்வத் தியாகமும் செய்ய உறுதி கொண்டிருக்கும் அவர்கள் கடமை உணர்ச்சியைப் பற்றியும் புகழ்ந்தாள். சுமதியும் உற்சாகமாகப் பேச்சில் கலந்துகொண்டாள்.

சோழ நாட்டின் தெற்குக்கிராமங்களிலுள்ள நெற்களஞ்சியங்களை அவ்வப்போது கள்ளர்கள் சூறையாடுவதைப்பற்றிய செய்தியைத் தான் கேள்விப்பட்டதாக இளையபிராட்டி தெரிவித்தாள், சுமதி பரபரப்புடன், “ஆமாம் தேவி! திழுதிழு வென மீன் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட படைவீரர்கள் கிராமங்களிலே நுழைந்து அடாத செயல்கள் புரிந்தனராம்” என்று கூறினாள்.

குந்தவ்வை பரபரப்பு அடையாமல் உதட்டில் விஷமப் புன்னகை நெளிய, “இவ்வளவையும் அதற்குள் சங்கரத் தேவன் உன்னிடம் சொல்லிவிட்டானா? சந்தித்துப் பேசிய கொஞ்சநேரத்தில் நீங்கள் பேசிக்கொள்ள விஷயம் இதுதானா கிடைத்தது” என்று கேட்டவுடன் சுமதியின் முகத்தில் படர்ந்த நாணம் அவள் எழிலுக்கு மேலும் அழகூட்டியது.

இளையபிராட்டி சொல்லுவதுபோல் சங்கரத்தேவனை அவள் சந்திப்பதற்கு ஏற்றவாய்ப்புக் கிடைத்திருந்தால் — இப்படியா இருந்திருப்பாள்? இறக்கை கட்டிக்கொண்டு வானுலகில் பறப்பதுபோலாகியிருக்கமாட்டாளா? சங்கரத் தேவன் தன் வயது முதிர்ந்த தாயிடம் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, சுமதி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“இல்லை, தேவி! அவ்வளவு பாக்யம் நான் இன்னும் செய்யவில்லை. நான் அவரைச் சந்தித்து மூன்றாண்டுகள் ஓடி விட்டன என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று சொல்லும்போது, அவள் குரலில் சோகம் கலந்திருப்பது குந்தவ்வைக்குத் தெரியாமலில்லை.

சுமதியின் நிலையை — அவளுக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை அவள் அறிவாள். தன் நிலையும் எந்தவிதத்திலும் எள்ளளவும் அவளுடையதிலிருந்து மாறுபட்டிருக்கவில்லையே! சங்கரத் தேவனும், வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனும் ஒரே ராசியில் பிறந்தவர்களாயிருக்கவேண்டும்! சங்கரத்தேவன் தெற்கு நோக்கிச் சென்றான் ஒற்றர்படைத் தலைவனாய்; வந்தியத்

தேவன் அருண்மொழியுடன் வடக்கே காஞ்சிக்கோ-அதற்கும் அப்பாலோ சென்றிருக்க வேண்டும். ஆனால், தன்னைவிட சுமதிதான் பாவம்; சங்கரத்தேவன் மீது அவள் தன் உயிரையே வைத்திருந்தாள். அவர்கள் காதல் அரும்பு மலராகி மணம் சிந்திக் கொண்டிருந்தது, அதைக் கருகி விடும் நிலைக்கு விட்டுவிடலாமா?—

குந்தவ்வை ஏதோ சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது சங்கரத் தேவன் அவள் சமூகங்காண்க் காத்திருப்பதாக வந்து பணியாள்தெரிவித்தான். குறிப்பறிந்த சுமதி, அங்கிருந்து அகன்றுள்.

சங்கரத்தேவன் கொண்டுவந்திருந்த செய்தி மிகவும் அவசரமானதுதான். சேரநாட்டுக் கடற் துறையிலிருந்து படை வீரர்களுடன் கூடிய கலங்கள் எங்கோ புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன வென்றும், வாணிபஞ் செய்யும் நோக்கத்துடன் அவை புறப்படவில்லை யென்றும், கடற்கொள்ளையில் பயிற்சிபெற்ற சோணர்கள் பலர் அக் கலங்களில் நிறைந்து இருப்பதாகவும் சங்கரத்தேவன் தெரிவித்தான்.

தஞ்சையில் அருண்மொழி வர்மர் இல்லை. அந்தச் செய்தியைச் சொல்லித் தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு ஏற்ற அதிகாரிகள் இல்லை. படைத் தலைவர் வந்தியத்தேவனும் இளவரசர் அருண்மொழியுடன் சென்றிருப்பதால், அவசரச் செய்தியைத் தெரிவித்து யோசனை கேட்க இளையபிராட்டியாரைத் தவிர தக்கவர்கள் சங்கரத் தேவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

மதுராந்தக சோழ தேவரிடம் அணுகினாலோ அவர் அருண்மொழியைத்தான் யோசனை கேட்கவேண்டும் என்பார்.

“தலைநகரை விட்டு இளவரசரும், படைத் தளபதியும் ஒரே சமயத்தில் சென்றுவிடுவது சரியல்ல என்பது எண்ணம்” என்றாள் குந்தவ்வை.

இளையபிராட்டி அப்படிச் சுருத்துத் தெரிவித்ததற்காக அதை ஆமோதிப்பதோ, ஆட்சேபிப்பதோ, சரியன்று என சங்கரத்தேவன் மௌனமாக இருந்தான்.

குந்தவ்வை சற்று யோசித்தாள். பிறகு, அவளை நோக்கி, “மற்றொரு அவசரப் பயணத்தை உனக்கு வைப்பது எனக்கே வருத்தமாக இருக்கிறது” என்று பீடிகையுடன் தொடங்கினாள்.

சங்கரத்தேவன் மிகவும் பணிவுடன், “கட்டளையிடுங்கள் தேவி. என் கடமையைச் செய்ய எப்போதும் தயங்க மாட்டேன்...” என்றான்.

“இளவரசர் ஒருவேளை காஞ்சியில் இருக்கலாம் அல்லது அங்குச் சென்றால் அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரிய வரலாம். அவரிடம் நான் கொடுக்கும் விகிதத்தைக் கொண்டு சேர்க்கவேண்டும்” என்றாள் குந்தவ்வை. பிறகு, “இன்று இரவே பயணத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டு இங்கு வந்துவிடு. நான் சில முக்கிய செய்திகளை எழுதித் தருகிறேன். அதை இளவரசரிடம் எப்படிக் கொடுத்தாவிடு” என்றாள்.

சங்கரத்தேவன் கட்டளையை நிறைவேற்றக் காத்திருந்தான்.

“யாருக்கு எழுதுகிறீர்கள் அதை?” என்று இளவரசன் குந்தவ்வையின் முதுகின்மேல் சாய்ந்தவாறு கேட்டான். எழுத்தாணி கொண்டு எழுதாமல் செம்பஞ்சக் குழம் பெடுத்து, பதஞ் செய்யப்பட்ட ஒருவித இளையில் குந்தவ்வை எழுதித் கொண்டிருந்தாள். சுமதி அந்தக் கூடத்தின் கதவுக் சுருகே நின்று கொண்டு வெண்கல விளக்குகளைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். மாலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சுமதியைத் திரும்பிப் பார்த்த இளையபிராட்டி, “அதற்குள் வந்துவிட்டாயா, சுமதி?—உனக்காகத்தானே சங்கரத்

தேவனின் பயணத்தை மாலைவரையில் தள்ளி வைத்தேன்...” என்று.

சுமதி ஏதும் பேசவில்லை. சங்கரந்தேவனைத் தான் சந்திப்பதற்குப் பலமுறை முயன்றும் முடியாமல் போனதை இளைய பிராட்டி எவ்வாறு அறிந்திருக்கிறாள் என்பது அவளுக்கு வியப்பாய் இருந்தது. கடமை கடமை என எப்போதும் நாலா திசையும் சென்று கொண்டிருக்கிறாரே அதற்கு முடிவே கிடையாதோ? என்று சுமதி எண்ணும்போது வேதனையாகத்தான் இருந்தது.

ஒய்வு என்பதே அவருக்குக் கிடையாதா? இளைய பிராட்டி மனம் வைத்தால் சங்கரந்தேவனுக்கு தஞ்சைக் கோட்டைக்குப் பாதுகாப்பைக் கொடுத்து ஓரிடத்திலேயே நிலை பெற்றிருக்கச் செய்யமாட்டாரா? அப்படியானால்தான் திருமணம் என்ற பேச்சே ஏற்படுமோ—சுமதியால் இவ்வாறு எண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை. இளையபிராட்டியின் அன்பு, அரண்மனை நலன்கள், குமார இளவரசனின் மழலை விளையாட்டுக்கள் எல்லாம் அவளுடைய அந்தரங்க ஏக்கத்தை மறந்துவிடச் செய்து வந்தாலும், இதயத்தின் அடித்தளத்திலே என்றும் உறங்காது விழிப்புடன் அவ்வப்போது நினைவு படுத்திக் கொண்டிருக்கும் காதல் எண்ணங்களை எப்படி அழித்துவிட முடியும்?

“சுமதி, சங்கரந்தேவன் அவசரப்பணியின் நிமித்தம் வெளியூர் செல்கிறான்” என்று கூறிவிட்டு அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் குந்தவ்வை.

“ஒரு விதத்தில் பார்க்கப்போனால் நான் அவனை அனுப்புவது அவசரக்காரியத்திற்காக இல்லைதான்...” என்று தொடரிந்தாள்.

சுமதி, ஒன்றும் புரியாதவளாய்த் திகைத்தாள். எதற்காகத் தன்னிடம் இவற்றை யெல்லாம் இளைய பிராட்டி கூறுகிறாள் என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை.

குந்தவ்வை மேலும் தொடர்ந்தாள்; “சங்கரத் தேவன் இதுவரையில் சோழ நாட்டிற்குப் பல ஒப்பற்ற சேவைகள் செய்து இருக்கிறான். இப்போது சோழ அரசு குடும்பத்திற்கு ஒரு முக்கிய சேவை செய்யச் செல்லுகிறான்...” என்று கூறி நிறுத்தினாள்.

சுமதியிடம் எதற்காக அவற்றைக் கூறவேண்டும் என்று இளையபிராட்டி நினைக்கவில்லை. அப்படி நினைத்தாலும் அதற்கு முக்கிய காரணம் ஏதோ இருக்கிறதென்று கொள்ளலாம்.

“இன்பவல்லி என்ற ஒரு நாட்டியப் பெண் இருந்தாளே உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?” என்ற பூர்வ பீடிகையைப் போட்டாள் குந்தவ்வை.

“‘இருந்தான்’ — ‘நினைவிருக்கிறதா’ என்கிறீர்களே? இப்போதும் அவள் வடக்கே எங்கோ ஓர் ஊருக்கு யாத்திரை சென்றிருப்பதாகத் தாங்கள்தானே சொல்கிறீர்கள். அஜந்தா எனும் அழகுபுரியில் தீட்டப்பட்டிருக்கும் வண்ண ஓவியங்களைக் காண, ஓவியருடன் சென்றிருப்பதாகவும் நீங்கள் சொன்னீர்களே” என்று மலர்ந்த விழிகள் வியப்பைப் புலப்படுத்தக் கேட்டாள் சுமதி.

“ஆகா, நன்றாய் நினைவில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே! இங்கே நந்திபுரத்திலிருந்த சில நாட்களுக்குள் அவள் உன்னுடைய அபிமானத் தோழியாகி விட்டாளல்லவா?” என்று இளையபிராட்டி கேட்டுக் கூர்மையான பார்வையை வீசினாள்.

ஹும் என்ற பெருமூச்சுடன், “என்னுடன் அவள் பேசியதெல்லாம் சொற்பம்தான். அவள் நாட்டியராணி. மேலும் இந்த நாட்டு இளவரசருக்கு மிகவும் வேண்டியவள்—என்னைப் போன்ற சாதாரணப் பெண்ணுடன் பழகுவாளா?” என்றாள். அப்படிச் சொன்னதுடன் நிற்காமல் “ஏன் தேவி, என்னைக் கோபிக்காதீர்கள்; அஜந்தா சென்றிருக்கும் இன்பவல்லி இங்கே திரும்பி வந்தவுடன் அந்தப்புரத்தில் ராணியைப்

விக்கிரமன்

போன்று வீற்றிருக்கப் போகிறாளாமே உண்மைதானா? ஆனால், அவள் இந்த மூன்றாண்டுகளில் இளவரசரை மறந்து அந்த ஓவியரின் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றிருக்க மாட்டாளா தேவி! என்னைப் பொறுத்தருளுங்கள்—வெளியே பேசிக் கொள்வதைத்தான் சொல்கிறேன்” என்றாள்.

இளையபிராட்டி நகைத்தாள். சுமதியின் முதுகை அன்புடன் வருடி, அவளது கூர்மையான அறிவைப்பாராட்ட வேண்டும்போல் தோன்றியது. ஆனால் ஏனோ அந்தஸ்து குறுக்கிட்டது.

“சுமதி, உன்னுடைய புத்திசாலித்தனத்திற்கு நிச்சயமாக ஒருநாள் நல்ல பலன் ஏற்படத்தான் போகிறது. சுமதி! நீ நினைப்பது போலோ, ஊரிலே பேசிக் கொள்வது போன்றே நடக்கவில்லையடி—அந்தப் பெண் இன்னும் என் இளவலை—இந்த நாட்டு வருங்காலமன்னரை மறந்துவிட்டதாகத்தெரியவில்லை. அஜந்தாக் காடுகளில் அவள் பாடும் “குமரன் வரக் கூவுவாய்க் குயிலே!” என்ற கீதம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறதாம். அவள் இன்னும் இளவரசரை மறந்து விட்டதாகத் தெரியவில்லை. அது மட்டுமா? என் தம்பி, மாவீரன், அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டவன், அவனும் அந்த நாட்டியப்பெண்ணை இன்னும் மறந்ததாகவும் தெரியவில்லை” என்றாள்.

இளையபிராட்டி, நந்திபுரத்திலிருந்தவாறு எவ்விதம் இவ்வளவு செய்திகளையும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாள் என்பது சுமதிக்கு வியப்பாயிருந்தது.

“நான் சொல்வது உனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறதல்லவா? அந்த நாட்டியப் பெண். நீ நினைப்பதுபோல் தஞ்சை மாளிகையின் அந்தப்புரத்திற்கு வந்து உயர்ந்த பீடத்திலமர்ந்தால் என்னவாகும்?...” என்று கேள்வியை எழுப்பி, சுமதியை மேலும் வியப்பில் ஆழ்த்தி, “எனக்கு அதில் ஆட்சேபணையில்லைதான்; ஆனால், இன்பவல்லியின் உயர்தரமான கலை என்னவது? அவளுடைய கலைத் திறமை

யைக் கொண்டு இந்த நாடு அடையவிருக்கும் மகத்தான இலட்சியம் என்ன ஆவது?" என்று கேட்டாள்.

சுமதியால் என்ன மறுமொழி கூறமுடியும்? சங்கரத் தேவனின் பயணத்துக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? இளையபிராட்டி என்ன உள்ளத்துணர்ச்சியை உடனே அறிந்து விடக்கூடிய மாய மந்திரம் அறிந்தவளா?

“அதனால்தான், கடற்கொள்ளைக்காரர்களின் ஆபத்தை விட மிக முக்கியமானதெனக்கருதி இன்பவல்லியிடம் சங்கரத் தேவனைத் தூது அனுப்புகிறேன்” என்றாள் குந்தவ்வை.

சுமதி திடுகிட்டாள். இளையபிராட்டி மெல்ல நகைத்து, “இன்பவல்லியைக் கண்டு சங்கரத் தேவன் மனம் ஒருநாளும் மாறிவிடாது. பயப்படாதே! இன்றுபகல் முழுவதும் உன்னைச் சந்திக்க அவனுக்கு வாய்ப்பிருந்தும் அவன் கடமையிலிருந்து தவறினா? உன் விழிகளுக்கு உள்ள காந்த சக்தியை விடவா இன்பவல்லியின் கண்களுக்குச் சக்தி அதிகம்? சங்கரத்தேவனிடம் நான் கொடுத்து அனுப்பும் இந்த அழகிய வாசகங்கள் நிறைந்த ஓலை அவள் மனத்தை நிச்சயம் மாற்றும்...அதனால் சங்கரத் தேவனின் இந்தப் பயணத்தை நீ அனுமதிப்பாய் என்று நம்புகிறேன்” என்று கூறினாள்.

“தேவி...தேவி... என் அனுமதியா...என்ன இது...?” என்று சுமதி சொல்லும் போது விம்மலும் ஏனோ கலந்தே, வந்தது.

விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டு விட்டன. அந்தப்புரத்துப் பெண்டிர் நடமாடும் வாசல் அருகே சங்கரத்தேவன் பயணத்துக்கு ஆயத்தமாக வந்து விட்டான். சுமதி பின் தொடர குந்தவ்வை ஓலைச் சுருளுடன் வந்து விட்டாள்.

அவன் செல்லவேண்டிய இடம், ஓலையைச் சேர்க்க வேண்டிய இடம் குறித்துச் சங்கரத்தேவனிடம் மெல்லிய குரலில் பேசிவிட்டு, சுமதியை அழைத்தாள் குந்தவ்வை.

சங்கரத்தேவனை, சுமதி அந்த இடத்தில் காணும்போது அவள் உடல் புல்லரித்தது. இன்னும் சிறிது நேரம் அங்கேயே நின்று அவன் உருவ எழிலை இதயத்தில் அமர்த்திக்கொள்ள லாம்போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

ஒரே ஒரு கணம்தான் சங்கரத்தேவன் விழிகள் சுமதியின் விழிகளுடன் சந்தித்தன. கருமேகமும் மேகமும் உராய்ந்த போது ஏற்படும் ஆயிரம் கோடி மின்னெட்டுக்கள் போன்ற உணர்ச்சியை இருவரும் அடைந்தனர்.

“சங்கரத்தேவா, வெற்றியுடன் உன் பயணத்தை முடித்துத் திரும்பி வா. இன்பவல்லியை எங்கிருந்தாலும் சந்தித்து இந்த ஒலையைக் கொடு. மிகவும் கவனமாக நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை நான் சொல்லவும் வேண்டுமா?” என்று கூறி அவனிடம் விகிதச் சுருளை அளித்தாள்.

சுமதியின் விழிகளிலே ஏக்கம் ததும்பி நின்றதைச் சங்கரத்தேவன் அறியாமல் இருப்பானா?

காற்றிலே, சுடர்விளக்கு அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கின் ஒளிக்கு ஒவ்வொருவர் உள்ளத்து உணர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்கக்கூடிய சக்தி இருந்தால் விசித்திரமாகத் தானிருக்கும். ஏனென்றால் இந்த மாளிகையில் நெடுங்காலமாக விசுவாச ஊழியன் என்று கருதப்படுபவன், இப்படி மறைந்து மறைந்து அங்கே நடக்கும் செய்திகளையும் அங்கே பேசப்படுவனவற்றையும் அறியவேண்டியதில்லை மிகவும் சுறுசுறுப்பாக அங்கு நடப்பனவற்றை அறிந்து உடனுக்குடன் தஞ்சைப் பாதாளச் சிறையில் வாடும் ரவிதாசனுக்கு அவற்றைத் தெரிவிப்பதை முக்கியக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தான்.

இன்பவல்லிக்குச் செய்தி எடுத்துச் செல்லும் சங்கரத்தேவனைத் தொடர்ந்து ஒற்றனை அனுப்புவதில்தான் அவன் அன்று இரவு முழுவதும் முனைந்தான்.

2. சந்திப்பும் சலனமும்

வீர நாராயணபுரத்தை அருண்மொழிவர்மரும், வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனும் நெருங்கும்போது பொழுது சாய்ந்துவிட்டது. காஞ்சியைவிட்டுப் புறப்பட்டவர்கள் உச்சிவேளைக்கு முன்பே அங்கு வந்தடைந்துவிட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தார்கள். குறித்தது குறித்தபடிச் செய்துவரும் அவர்கள் அன்றுமட்டும் தாமதமாகச் செயலாற்ற முக்கிய காரணம் இருந்தது. வழியில் திருக்கோவலூரில் தங்க நேரிட்டபோதுகூடத் தாமதம் ஏற்பட்டவில்லை. பிறகு பெண்ணையாற்றங் கரையில் சற்றுத்தாமதிக்க நேர்ந்து விட்டது. அருண்மொழிவர்மரும் குறித்த நேரத்தில் புறப்பட்டுவிட வேண்டும் என்றுதான் வற்புறுத்தினார்: ஆனால் வல்லவரையர்தான் சம்மதிக்கவில்லை.

“வல்லவரையரே! அங்கு நீங்கள் வற்புறுத்தி என்னை இருக்குமாறு செய்துவிட்டீர்கள்; இல்லையென்றால் நாம் குறித்த நேரத்திற்கு இங்கு வந்திருக்கலாம். நாம் எதற்காக வீரநாராயணபுரம் வந்தோமோ அது தாமதமாகிவிட்டது” என்றார் அருண்மொழி, ஏரியிலிருந்து வழிந்தோடிவரும் வாய்க்கால் கரையருகே குதிரையை விட்டிறங்கியவாறு.

வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனும் குதிரைமீதிருந்து கீழே இறங்கிக் குதிரையை மரக்கிளையில் கட்டிவிட்டு, “இதுவும் முக்கியம்தான்; அதுவும் முக்கியம்தான். வீரநாராயணபுரத்துக்கு வந்தது நாட்டுக்காரியத்திற்கு; பெண்ணையாற்றங் கரையில் தங்கியது வீட்டுக் காரியத்திற்கு...” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். வல்லவரையருக்கு வழிப்பயணத்தினால் களைப்பு ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அருண்மொழிவர்மரைவிட, பல ஆண்டு மூத்தவராயிருந்தும் அவருக்கு உள்ள உற்சாகம் இன்னும் அவரை இளைஞர் வல்லவரையராகவே காட்சியளிக்கச் செய்தது.

விக்கிரமன்

“வீட்டுக் காரியம் என்று நான் ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்துவிட முடியுமா? அப்படிப் பார்த்தால் உம்முடைய விஷயம் என்ன? என் சகோதரியின் கணவர் என்ற முறையில் நான் உம்மைக் கேட்கிறேன். நந்திபுரத்துக்கு எப்போது விஜயம் செய்வதாக எண்ணியிருக்கிறீர் வல்லவரையரே?” என்று அருண்மொழி கேட்டார். களைப்பினால் அன்றெனினும் ஏதோ ஒரு கவலையினால் அவர் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலை மறைக்க அவர் மெல்ல நகைத்தார்.

இளவரசர் தன் சொந்த விஷயத்தினின்று பேச்சை மாற்றுவதற்காகத்தான் அப்படிக் கேட்கிறார் என்று வந்தியக் தேவன் புரிந்துகொண்டாலும், நந்திபுரத்து நினைவு அவருக்கு மெல்ல எழாமல் இல்லை. குந்தவ்வை தேவி இப்போது என்ன செய்துகொண்டிருப்பாள் என்று ஒரு கணம் எண்ணினார். அந்தச் சிந்தனையால் எழுந்த மௌனத்தை யூகித்து இளவரசர் பயன்படுத்திக் கொண்டு மேலும் அதைப்பற்றியே பேச்சைத் தொடங்கிவிடப் போகிறாரென்று, “நந்திபுரமா? இப்போதைக்கு அந்த நினைவு இல்லை. இளவரசர் பசி என்றும், இரவுபகல் என்றும் பாராமல் ஊர் ஊராகத் திரியும்போது எனக்கு மட்டும் என்னவாம்?” என்று கேட்டார்.

ஆம்; இளவரசர் அருண்மொழிவர்மர் சமீபகாலமாகநாடு நகரமெல்லாம் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தார். பரிவாரங்கள் உடன் தொடர்ந்து வராமல், மெய்க்காவல் படையினரையும் அழைத்துக் கொள்ளாமல் சாதாரணப் பிரஜையைப்போல, அல்லது ஒரு படை வீரனைப்போன்ற தோற்றத்தில் அவர் தஞ்சையைவிட்டுப் புறப்பட்டார். அவருடன் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனும் சேர்ந்துகொண்டார்.

சோழ நாட்டின் வட, எல்லையைக்கண்டு அதைப் பலப் படுத்தும் நோக்கத்துடனும் திருக்கோவலூர் மலையமானையும் லாடநாட்டுச்சிற்றரசரையும் சந்தித்துப்பேசும்நோக்குடனும் புறப்பட்டார். மேலும் திருவொற்றியூரில் வீர சைவமடம் அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் சதுரானன பண்டிதரையும்

சந்திக்கும் முக்கியமான காரியமும் அவருக்கு இருந்தது. அவை எல்லாவற்றையும் விட வீரநாராயணபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள கிராமத்திற்குச் சென்று பாண்டிய ஆபத்துதவிகளான ரவிதாசன் சகோதரர்களைப்பற்றிய மிக முக்கியமான செய்தி யொன்றை அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமும் அவருக்கு இருந்தது.

சோமன் சாம்பவனும், பரமேச்வரன் ரவிதாசனும் தஞ்சைப் பாதாளச் சிறையில் தண்டனையை அனுபவித்துக் கொண்டு அடைபட்டுக் கிடந்தனர். ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்ற குற்றத்திற்காக அவர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை யளித்து மதுராந்தக சோழதேவர் இவர்களைப் பாதாளச் சிறையில் அடைக்கக் கட்டளையிட்டார். கொலைக் குற்றம் புரிந்த அவர்களுக்கு மரண தண்டனையளிக்காதது ஏன் என்ற கேள்வி நாட்டில் பரவியிருந்தது. மேலும் கொலைச் சதிசெய்த ரவிதாசனின் மற்றொரு உடன்பிறந்தானான மலையனாரான் எனப்படும் ரேவதாசன் கிராமவித்தன் இன்னும் சிக்கவில்லை. அவனையும் தேடிப்பிடித்து மறு விசாரணைக்குக் கொண்டுவந்தால்தான் ரவிதாசன் வகையினருக்கு மரண தண்டனை வழங்கலாம்: அதனால் ரவிதாசனது ஊரான வீரநாராயண புரத்தை அடுத்த கிராமத்திற்குச் சென்று விவரம் ஏதாவது சேகரிக்க முடியுமா எனும் எண்ணத்தில் அங்குச் செல்வதற்கு அருண்மொழி முடிவு செய்தார்.

நடுப்பகலிலேயே வந்துவிட்டால் பொழுது சாய்வதற்குள் கிராமத்தாரிடமிருந்து, ரவிதாசன் சகோதரர்களைப்பற்றி அறிய முடிந்தவற்றை அறிந்துகொண்டு அங்கிருந்து புறப் பட்டுத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திற்குச் சென்றுவிடலாம் என்பது அருண்மொழியின் எண்ணம். ஆனால், வீரநாராயணபுரம் வந்தடைவதற்குள் பொழுதுசாய்ந்து விட்டது. இன்னும் கூட நேரம் அதிகமாகியிருக்கும்; இரவும் கழிந்திருக்கலாம். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கூடத் தாமதித்து வருமாறு நேர்ந்திருக்கும். ஆனால், அருண்மொழி இதயத்தில் எப்

படியோ உறுதியை வரவழைத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தி
னின்று புறப்பட்டுவிட்டார்.

உறுதியை வரவழைத்துக் கொள்வதா? இதய உறுதியில்
குன்றிணைப்போன்ற குன்றா வலிமையுடைய அவர் உறுதியைக்
கூட வரவழைத்துக் கொள்ளவேண்டுமா?

அருள்மொழிவர்மர் எதிர்பாராதவிதமாக அங்கே இன்ப
வல்லியைக் காண்போம் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.
பெண்ணையாற்றைக் கடந்து அவர்கள் குதிரையில் வந்து
கொண்டிருந்தபோது வல்லவரையர் இன்பவல்லி சென்று
கொண்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார். வல்லவரையர் இன்ப
வல்லியை மறக்கவில்லை. ஒரேஒரு தடவைதான் அவளைக் கண்
டிருக்கிறார். ஆனால், பிறகு பலதடவைகள் இளையபிராட்டியு
டன் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கும்போது இன்பவல்லியைக்
குறித்த பேச்சு வந்தது. இன்பவல்லியைப் பற்றிய முழுக்கதை
யையும் குந்தவ்வை வந்தியத்தேவனிடம் சொல்லிவிடவில்லை.
அவள் சொன்ன வரையில் அஜந்தா யாத்திரையை மேற்
கொண்டதற்குக் காரணமே இளைய பிராட்டியின் திட்டம்
தான் என்பதை உணர்ந்தார்.

“வடக்கே நெடுஞ்தொலைவிலிருக்கும் அஜந்தாவுக்கு ஒரு
பெண்போய்த்தான் ஆகவேண்டுமா?” என்று வல்லவரையர்
வந்தியத்தேவன் குந்தவ்வையை ஒருமுறை கேட்டார். இளம்
வயதில் அவர் அந்தப் பகுதிகளில் சுற்றி வந்ததுண்டு; ஆனால்
சித்திரக்களஞ்சியமான அந்தக் கருவூலத்தைக் காண வேண்
டும் எனும் ஆவல் அவருக்கு ஏற்பட்டதில்லை.

“ஏன் பெண் போகக்கூடாதா? இனிப்பை அடைவதில்
இன பாகுபாடு ஏது?” என்று இளையபிராட்டி மறுமொழி
சுறினாள்.

“ஓகோ! இன்பவல்லிக்குச் சித்திரம் கூட வரையத் தெரி
யுமா?” என்று திரும்பவும் கேட்டார் வந்தியத்தேவன்.

“சித்திரம் வரைபவருக்கு உதவியாகச் செல்லலாமல் லவா?” என்றுள் குந்தவ்வை.

“ஆறாம்; ஆமாம். அங்கே தங்கியிருப்பதற்கு வேண்டிய உணவுப் பண்டங்கள் செல்லும்போது அறுசுவை உண்டி படைக்க ஆரணங்கு செல்வதும் அவசியமே!” என்றுர் வல்லவரையர் குறும்புச் சிரிப்புடன்.

“உண்டி படைக்கவும் செய்வாள் அந்த ஆடலணங்கு. தன் ஆட்டத் திறமையால் ஓவியக் கலைக்கு உயிருட்டுவாள். உடன் சென்றிருக்கும் சிற்பியின் கலைக்கு ஏற்றம் அளிப்பாள்” என்று கூறினாள் குந்தவ்வை.

“ஆகா! இளவரசர் அருண்மொழி வர்மரின் சாமரீத் தியமே சாமர்த்தியம். ஓவியர், சிற்பி, அவர்களுக்கு உதவ ஒரு கலைமங்கையையும் தேடிபிடித்து உடன் அனுப்பிவிட்டார். சோழநாட்டுக்கு மகத்தான யோகம்தான்” என்று வல்லவரையர் கூறிவிட்டுக் கடைக் கண்ணால் இளையபிராட்டியின் முகத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்களைக் கவனித்தார்.

“இளவரசரா? என் இளவலா இன்பவல்லியை அஜந்தாவுக்கு அனுப்பினாள்? ஹும் அவள் திறமைஅறிந்த நானன்றோ அவள் செல்ல வழி செய்தேன்!” என்று உடனே கூறிவிட்டாள்.

இன்பவல்லியை அஜந்தாவுக்கு அனுப்பிய பெருமையை மற்றொருவர் அடைவதை இளையபிராட்டி விரும்பவில்லை, அதனால் இன்பவல்லி அருண்மொழியைச் சந்திப்பதினின்றும் பிரித்ததற்குக் காரணம் தானே என்பதை வல்லவரையர் அறிந்துகொள்வார் என்ற நினைவு இல்லாமல் பேசினாள்.

வல்லவரையர் எதிர்பார்த்ததும் அதுதான். இன்பவல்லியின்தோற்றத்தை அவர் பலமுறை மனக்கண்முன்பு உருவகப்படுத்திக்கொள்வார். கடல் கடந்த தீவினின்றும் அநாதையாக வந்த மங்கை சோழ நாட்டிலும் நிம்மதியாக இருக்கமுடியாமல் போய்விட்டதே என்று அவருக்கு வேதனை ஏற்படும்,

அருள்மொழி இன்பவல்லியை மீண்டும் சந்தித்தாரா என்று வல்லவரையருக்குத் தெரியாது. இளவரசரையே அது குறித்துக் கேட்பதும் இங்கிதமாகத் தெரியவில்லை. இளவரசரின் சகோதரியின் கணவராக வல்லவரையர் இருந்தாலும் இப்போது இளவரசர் என்ற அந்தஸ்து குறுக்கிட்டது. எப்பொழுதும் மெய்க்காவலர்களும் பரிவாரத்தினரும் அவரைச் சூழ்ந்து இருந்தார்கள். அரசாங்க அலுவல்களை அருள்மொழி வர்மரே முன் நின்று கவனிக்க வேண்டியிருந்ததால், அவரை நெருங்கி மனம்விட்டுப் பேசுவதற்கானவாய்ப்பும் நேரவில்லை. அதனால் இளையபிராட்டியைக் கேட்டுவிட்டார் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவன்.

“இன்பவல்லி முறையாக நாட்டியக் கலை கற்றுணர்ந்தவளா?” என்று பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“அப்படித்தான் நான் நினைக்கிறேன். இயற்கையாகவே கைவரப் பெற்ற கலையை முறைப்படியும் கற்றுணர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது” என்று குந்தவ்வை சொன்னாள். இன்பவல்லியைப் பற்றி அறிய வல்லவரையருக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆவல் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் கேட்கவில்லை.

“எங்கோ கடலில் வெகு தொலைவிலுள்ள சிறு தீவிலும் நம்நாட்டுப் பரதம் பரவியிருக்கிறதா?” என்று மேலும் கேட்டார் வந்தியத்தேவன்.

“கடல் கடந்து விளங்கும் பல தீவுகளில் எல்லாம் நம் கலை புகழ் பெற்றிருக்கிறது. பெருமையுடன் போற்றப்படுகிறது. இன்பவல்லியும் அறிந்திருப்பதில் வியப்பில்லை. அருள்மொழி அந்தத் தீவுகளுக்கெல்லாம் சென்றிருந்தபோது சோழநாட்டின் மறுபதிப்பையே அங்கே கண்டாராம். சாவகம், புட்பகம் நாடுகளில் அருள்மொழி கண்டுவந்தவற்றைக் கேட்கும்போது எங்கும் அந்த நாடுகளுக்கெல்லாம் செல்ல வேண்டும் எனும் ஆவல் ஏற்படுகிறது” என்று உற்சாகமும் ஆவலும் மேலிடக் கூறினாள் குந்தவ்வை.

வல்லவரையரும் தனக்கும் ஆசையுண்டு என்பதைப் புலப்படுத்த, “ஆகா! நம் இருவருக்கும் ஒரே விஷயத்தில் ஒன்று பட்ட கருத்திருக்கிறதே. என்னிடமும் இளவரசர் சொன்னார். அங்கேயுள்ள பிரம்மாண்டமான கோயில்களையும், பெரும் புத்தர் சிலைகளையும், உயர்ந்த ஸ்தூபிகளையும் தங்கக் கோயில்களையும், புராண இதிகாசக் கதைகளைத் தெரிவிக்கும் சிற்பங்களையும், குறித்து அவர் கூறிவரும்போது என் ஆவலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர் சென்ற இடங்களுக்கெல்லாம் நானும் செல்ல வேண்டும் எனும் துடிப்பு ஏற்பட்டது. அதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள யோசித்து வருகிறேன் தேவி! நமது அரசுக்கும்பத்திற்கென்று பெரும் மரக்கலம் ஒன்று கட்டப்பட்டு வருவது தெரியுமா?” என்று கேட்டுக் குந்தவையின் முகத்தை நோக்கினார்.

இளையபிராட்டிக்கா அந்தச் செய்தி தெரியாது. மரக்கலக் கோறையாற்றில் பெரும் மரக்கலம்-போர்வீரர்களையும் ஏற்றிச் செல்லக்கூடிய சக்திவாய்ந்த மரக்கலம் கட்டப்படுவதை அவள் அறிவாள்.

“அந்த மரக்கலத்தில் படை வீரர்கள், யுத்தத் தளவாடங்களை ஏற்றிச் செல்லலாம். பெண்கள் வரக் கூடாதே” என்று இளையபிராட்டி கூறினாள்.

“ஏன்; தனியே கலமொன்று அமர்த்துவோம். பயணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை இப்போதிலிருந்தே செய். நமக்கென்ன கவலையா, கடமையா, அரசுப்பொறுப்பா? அவற்றிற்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய்து விட்டுத்தான் புறப்பட வேண்டும் என்று; மளமளவென்று பயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டால், நகரத்தார் கப்பல் நாகைப்பட்டினத்திலிருந்து கிளம்பும்போது நாமும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வோம்” என்று கூறினார்.

இளையபிராட்டி மௌனமாக இருந்தாள். இயற்கையாக விசாலமான அவள் விழிகள் மேலும் விரிந்தன. “ஓ!” என்று வியப்புக் குரல் எழுப்பினாள். ‘என்ன சொன்னீர்கள். நமக்

கென்ன கவலையும் கடமையும் ஏதும் இல்லையென்றா?" என்று கேட்டாள், மெல்ல நகைத்தவாறு.

“கடமை ஏதுமே இல்லையென்று சொல்ல மாட்டேன், தேவி. இளையபிராட்டியை அவ்வப்போது யோசனை கேட்க வருகிறவர்கள், உதவிபெற வருபவர்கள் பாடு திண்டாட்டம் தான். அந்தக் கருத்தில் நான் சொல்லவில்லை” என்று கூறிய வல்லவரையர் குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டு இளையபிராட்டியின் செவி அருகே சென்று, “நம் மழலைச் செல்வத்தை எப்படி அழைத்துச் செல்வது, யாருடைய பாதுகாப்பில் விட்டுச் செல்வது என்ற கவலையா?” என்று கிசகிசத்தார். இளைய பிராட்டியார் அதைக் கேட்டு வெட்கத்தால் முகம் சிவக்க, நாணமுற்று அங்கிருந்து ஓடிவிடுவாள் என்று நினைத்தார்.

வல்லவரையருக்குப் பெரும் குறைதான். வருடங்கள் ஓடி அதைக் குறிக்கும் வயதும் ஏறி வருகிறதே, ஒரு மழலையை மடியிலிட்டுக் கொஞ்சவேண்டும் எனும் ஆசை அவருக்கு இருப்பதில் தவறில்லை. அதைப் போலவே இளையபிராட்டியின் உள்ளத்திலும் ஆவலும் வேதனையும் இருக்கும் என எண்ணினார். அதை வெளிப்படையாகக் கூறும் போது பெண்மைக்கே உரிய நாண உணர்ச்சி மேலிட்டு ஊடல் கொண்டோடிவிடுவாள், அதைக் கண்டு களிப்பதே பெரும் இன்பம் என்று எண்ணினார்.

ஆனால், இளையபிராட்டியின் முகம் அப்படியொன்றும் நாணத்தால் சிவந்துவிடவில்லை. அவள் வெட்கமுற்றுத் தலை குனிந்துவிடவில்லை. அதற்கு மாறாக அவள் கண்கள் ஒளி வீசின. தலை நிமிர்ந்தது. முகத்தில் கடமை உணர்ச்சி மிளிர்ந்தது. கம்பீரமான குரலில், “ஆம் மழலைச் செல்வத்தை எப்படி அழைத்துச் செல்வது என்ற கவலைதான். பெரும் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கும் நான் அதிலிருந்து தவறமுடியாது” என்று கூறினாள். வல்லவரையர் புரியாமல் விழித்தார். ஆனால் குந்தவ்வை மேலும் தொடர்ந்து, “அந்தக் கடமையில் தங்களுக்கும் பங்கு உண்டு” என்று கூறிக் கொண்டே விரைந்

தோடிச்சென்று அருள்மொழியின் செல்வனை அணைத்தெடுத்து ஓடிவந்து, “இதோ பாருங்கள், நான் பெருத பிள்ளையை! இந்த மழலையை நான் எங்கு விட்டுச் செல்வேன்? என் கரங்களில் வானதி ஒப்படைத்த செல்வக் குமரனை பிறர் பொறுப்பில் விடலாமா? இவனதுவருங்காலத்தைப்பற்றி நான் பெரும் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும்போது உலகச் சுற்றுப் பயணத்துக்கு நான் ஆசைப்படலாமா?” என்று கூறியவாறு அந்தப் பாலகனை அணைத்துக் கொண்டாள். அவன் உச்சி முகர்ந்து ‘கண்ணே! *மதுரா’ என்று கொஞ்சினான். அந்தச் சம்பவம் இப்பொழுது வல்லவரையருக்கு நினைவு வந்தது.

இப்பொழுது பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இன்பவல்லியைத் திடீரென்று கண்டவுடன் ஏற்பட்ட ஆச்சர்யத்தால் ஒரு கணம் திகைத்த பிறகு அருண் மொழிவர்மருக்கு, அவள் நடந்து போகும் திசையைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அருண்மொழிக்கே வியப்பாக இருந்தது, அந்த இடத்தில் இன்பவல்லியைக் காண நேர்ந்தது. அஜந்தாவுக்குச் சென்ற ஓவியர் வாசீசன் குழுவின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுவிட்ட செய்தி அருண் மொழிக்கு முன்பே எட்டியிருந்தது. அவர்கள் தஞ்சையை வந்து அடைவர் என்பதும் தெரியும். தஞ்சையில் இன்பவல்லியைச் சந்திக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்பதையும் அவர் அறிவார். ஆனால், இந்த நேரத்தில், அவசர வேலை நிமித்தம் சென்று கொண்டிருக்கையில் இன்பவல்லியைக் காண நேரிடும் என்று அவர் நினைக்கவில்லை.

வெண்மணற் பரப்புடன் விரிந்துகிடந்த பெண்ணையாற்றின் ஓர் ஓரமாகச் சலசலவெனத் தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்துதான் தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு இன்பவல்லி சென்றிருக்க வேண்டும். அவர்கள் தங்கியிருக்கும் இடமும் அருகில்தான் இருக்க வேண்டும்.

* அருள்மொழிவர்மரின் மகன் திருநாடம் மதுராந்தகன் என்பதே. பிற்காலத்தில்தான் இராஜேந்திரன் என்ற பெயர்.

அருண்மொழிவர்மர் குதிரையினின்று கீழே இறங்கினார். வந்தியத்தேவனுக்கும் மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. தன்னுடைய முயற்சியால் இப்போது பிரிந்தவர்கள் கூடப் போகிறார்கள் என்ற குதூகலம் பொங்கிறது. குதிரையினின்று அவர் குதித்த போது இருபது வருட இளைஞராகவே மாறிவிட்டார்.

3. இருவர் இதயம்

இன்பவல்லி நடந்து சென்ற வழியாக அருள்மொழிவர்மரும் வந்தியத்தேவனும் சென்றார்கள். பெண்ணையாற்றை யொட்டி அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரஞ்செடி கொடிகளிடையே அவள் மான்குட்டியைப் போல் துள்ளிச் சென்றாள். இடையிலே வீற்றிருந்த குடத்தை அணைத்திருந்த கரமும், வளைகுலங்க வளைந்து அசையும் கரமும் அவள் நடைக்கு அழகூட்டின. அவள் செல்லும் நேர்த்தி அருள்மொழியின் மனத்திலே பல பல இன்பக் கிளர்ச்சிகளைக் கூட்டின. நடன அரங்கிலே நடப்பதுபோல் அவள் நடந்தாள். முல்லைத் தீவிலே பல அற்புத நடனத் தோற்றங்களை அவள் ஆடிக் காட்டிய இன்ப நினைவை அவள் நடை அலங்காரம் அருள்மொழியின் மனத்திலே தோற்றுவித்தன.

வந்தியத்தேவன் ஜாடையாக அவருடைய முகத்தை நோக்கியவாறு நடந்தார். இப்பக்கமும் அப்பக்கமும் திரும்பாமல் அருள்மொழிவர்மர் தொலைவிலே செல்லும் இன்ப வல்லியின் தோற்றம் ஒன்றை மட்டும் பார்த்தவாறு நடப்பது அவருக்கு வியப்பாய் இருந்தது. அவர்கள் இருவரிடையேயும் மறைந்திருக்கும் பாசத்தின் அளவை வல்லவரையர் அறிந்து கொண்டார். அன்புக்கும், ஆசைக்கும், பாசத்துக்கும் பந்தத்திற்கும் அடிமைப்படாத அருள்மொழியின் குணத்தை வல்லவரையர் அறிவார். ஆனால், இங்கு மட்டும் ஏன் அவர் நிலை

மாறுகிறது? இன்பவல்லியின் மீதுள்ள காதலை அவர் மறக்க வில்லையா? அருள்மொழியின் அந்தரங்கம் ஒவ்வொன்றையும் அண்மையில் வல்லவரையர் புரிந்து கொண்டுவிட்டார். கலை ரசிகரான அருள்மொழியின் கம்பீரத் தோற்றத்தையும், அவரது முகத் தாமரையைக் கண்டு பெண்கள் என்னும் வண்டு மது உண்டு வட்டமிடும் என்றும் உறுதியான நம்பிக்கையைக் கொண்டவர் வல்லவரையர். அதைச் சில நாட்களுக்கு முன்பு லாட நாட்டுத் தலைநகரிலே அறிந்து கொண்டார். லாட நாட்டு அரசமகள் அருள்மொழியின் வடிவழகிலே போதை கொண்ட வண்டு போலாகி அவருடன் பேசுவதற்கு வாய்ப்பைக் காணச் சுற்றிச் சுற்றி வந்த நிலையை அறிந்துகொண்டார்.

தான் ஒருவன் குறுக்கே நின்றதனால் தொல்லை தனக்கு ஏற்பட்டு விட்டதை அவள் ஜாடையாகத் தெரிவித்துக் கொண்டதும் வல்லவரையருக்குத் தெரியும்.

ஆனால், அருள்மொழியின் அந்தரங்கத்தின் அந்தரங்கம் வல்லவரையருக்கு தெரியாது. சோழ நாட்டைப் பலம் பொருந்திய நாடாக ஆக்கிப் புலிக் கொடியைத் திக்கெட்டும் பறக்கவிடவேண்டும் என்பதிலே அவா கொண்டுள்ள மன்னாதி மன்னரான அவர் சாதாரண இன்பத்தில் மனத்தைச் சலன மடையச் செய்யும் மனநிலையை மாற்றி விட்டார். எட்டுத் திக்கிலும் உள்ள மணிமுடி அரசர்கள் தம்குமாரிகளை அவர் காலடியிலே கொண்டு சேர்ப்பிக்க ஆயத்தமாக இருந்தாலும் அசைந்து கொடுக்காத மனத் திண்மையுடன் இருந்தார் அருள்மொழி. ஆனால் இப்பொழுது? ஒரு நாட்டியப் பெண்ணின் பெயரைச் சொன்னவுடனே இருபது வயது குறைந்து விட்டவர் போல் துள்ளிக் குதித்தல்லவா செல்கிறார். அவள் செல்லும் திசையை இமைகொட்டாமல் பார்த்த வண்ணமல்லவா செல்கிறார். அவளுடைய மருங்கின் அசைவிலே பளிச்சிடும் எழிலையும் காதல் மடப்பிடி நடப்பது போன்ற தோற்றத்தின் பொலிவையும் கண்டு விரைந்தல்லவா செல்கிறார்!

வல்லவரையும் அருள்மொழியின் நடை வேகத்துக்கு இணையாக நடந்து சென்றார். அவர்கள் செல்லும் கொடி வழி வளைந்து வளைந்து சென்றது. ஓரிடம் சென்றவுடன் வழி தடைப்பட்டது. அதுபோல இன்பவல்லி சென்ற திசையும் புலப்படவில்லை. இப்பொழுது அருண்மொழியின் கவனம் கலைந்து விட்டது.

“வல்லவரையரே நாம் கண்டது நிஜ இன்பவல்லியைத் தானா அல்லது ஏதாவது வனதேவதையைப் பார்த்துவிட்டுத் தவறாக எண்ணி விட்டோமா?” என்று அருள் மொழி கேட்டார். வல்லவரையர் கலகலவென்று நகைத்தார். “ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?” என்று அருள்மொழி கேட்கும்பொழுது சற்று உஷ்ணமும் அவர் சொற்களில் கலந்திருந்தது. “தேவமகளிரின் பாதம் பூமியில் படுவதில்லை என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தாங்களோ நடந்து செல்லும் அந்த நாயகியின் பாதம் பூமியில் தாளம் போட்டுச் செல்கிற அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்தப் பாதங்களில் சதங்கை கட்டியிருக்கிறதா என்பதையும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். செங்கமல அடிகள் அழுத்தி அழுத்தி நடக்கும்பொழுது அவை தங்களுக்கு எத்தனையோ கற்பனையை ஊட்டியிருக்குமே. தேவ மகளால் கூட இவ்வளவு ஓயிலாக நடை பயில முடியுமா? என்று எண்ணினேன். அதனால்தான் சிரித்தேன்” என்றார் வல்லவரையர்.

இளவரசராலும் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. “அதில்லை! அவள் செல்லும் திசையைக் கண்ணிமைக்காமல் நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் திடீரென்று எப்படி மறைந்து விடமுடியும்” என்று அருள்மொழி கேட்டார்.

“அதுதான் நானும் பார்க்கிறேன். இடதுபுறம் சென்றிருப்பாளா? அல்லது வலது புறம் சென்றிருப்பாளா?” என்று வல்லவரையர் திரும்ப அருள்மொழியை நோக்கியே கேள்வி கேட்டார். அவர்கள் சற்று நேரம் அங்குத் திகைத்து நின்று கொண்டு இருந்தனர்.

ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்துக்குக் குரங்கு ஒன்று தாவிக் குதித்துச் சென்றது. 'சடபட' என்று இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டு இரண்டு மூன்று பறவைகள் பறந்தன. எங்கிருந்தோ மெல்லிய இசையை ஆணைச் சாத்தம் ஒன்று எழுப்பியது. ஓர் அணில் மளமளவென்று ஏதோ வேலை இருப்பதைப் போல் இறங்கி ஓடிவந்து, நின்று அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து விட்டு எங்கோ சென்று மறைந்தது. தனது நீண்ட தோகை அசைய மஞ்ஞை ஒன்று மெல்ல அந்தப் பக்கம் வந்தது. அந்த இயற்கைத் தூதுவர்களை எல்லாம் கண்டு களிப்பதற்கு அருள் மொழிக்கு நேரமில்லை. அவர் கவனமெல்லாம் காணப் பறவைகளும், வனத்து மலர்களும் ஒன்று சேர்ந்து உருவானது போல் ஒயிலுடன் செல்லும் இன்பவல்லியைக் காண்பதிலே இருந்தது.

அருகே ஒரு செடியில் செம்மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கி இருந்தன. ஒரு கிளையில் மட்டும் சில மலர்களைக் காணோம். அருள்மொழிவர்மர் அந்த மலர்ச்செடியை உற்று நோக்கினார்.

கீழே ஒரு பூ விழுந்து கிடந்தது. இன்னொரு பூ பாதி பறிக்கப்பட்டுச் செடியிலே தொங்கியது. அருள் மொழிவர்மர் ஏதோ பெரும் ரகசியத்தைக் கண்டு விட்டவர்போல் செடியின் அருகே குனிந்து நோக்கினார். அங்கு வளர்ந்திருந்த புற்கள் சற்றே அழுந்தியிருந்தன.

“வல்லவரையரே, நான் கண்டுபிடித்து விட்டேன்! இதோ இந்தப் பக்கம் தான் அவள் சென்றிருக்க வேண்டும்” என்று கூறி அந்தச் செடியை விலக்கினார். மீண்டும் ஓர் ஒற்றறையடிப்பாதை அங்குத் தென்பட்டது. அப்பாதை இப்பொழுதுதான் மனித நடமாட்டத்தால் உருவாகி இருந்தது. வல்லவரையர் திகைப்பைக் கண்ட அருள்மொழி “மலர்ச் செடியின் ஏழெட்டுப் பூக்கள் பறிக்கப்பட்டு இருப்பதையும் கீழே ஒரு பூ விழுந்து கிடப்பதையும் கண்டேன். அவசரமாகச் செல்லும் வேகத்தில் பறித்ததால் ஒரு பூ பாதி

யிலே கிள்ளப்பட்டுச் செடியிலிருந்து பிரிய மனமில்லாமல் ஊஞ்சல் ஆடுவதையும் கண்டேன். புற்கோரையும் கால்பட்டுச் சற்று நசுங்கி இருந்தது அதனால் இந்தப் பக்கம்தான் அவள் சென்றிருக்க வேண்டுமென்ற முடிவு செய்தேன் அவள் வெகு தூரம் சென்றிருக்க மாட்டாள். வாருங்கள் சீக்கிரம் போவோம்” என்று அருள்மொழிவர்மர் விரைந்து நடக்க லானார். அந்த ஒற்றையடிப்பாதை சற்றுத் தூரத்தில் சிறு குடிலுக்கு அருகே அவர்களைக் கொண்டுவிட்டது.

தென்னங்கீற்றால்வேயப்பட்டகூறையின்மேலிருந்து மெல்லிய புகைபடர்ந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளே சமையல் நடப்பதை அது தெரிவித்தது. யாரோ பாடும் ஒலியும் எழுந்தது. அந்தப் பாட்டிற்கு ஏற்ற தாள சப்தமா என்று காது கொடுத்துக் கேட்டபொழுது கல்லிலே சிற்றுளி மோதும் ஓசை அது என்பது தெரிந்தது. அருள்மொழிவர்மரின் உடலில் சிறு புல்லரிப்பு. சிற்பி; நடன மாதா; இசைக் கலைஞர் மூவரும் தங்குவதற்குத் தேர்ந்து எடுத்திருக்கும் இடம் இயற்கைச் சூழலில் அமைந்திருப்பதை எண்ணி வியந்தார். குடிலுக்குள்ளே உடனடியாகச் சென்று விடலாமா அல்லது முதலில் வல்லவரையரை அனுப்பி அங்கிருக்கும் சூழ்நிலையை அறிந்து கொண்டு பிறகு செல்லலாமா என்று திகைத்து நின்றார்.

“ஏன் நின்றுவிட்டீர்கள்? இன்னும் சிறிது நேரத்தில் உணவு தயாராகும் என்பதற்கு அறிகுறி தெரிகிறது. தாளிதம் நடக்கும் ஓசையும், மணமும் எழுகின்றன. வேண்டுமானால் இப்பொழுதே அதோ தெரியும் வாழைமரத்திலிருந்து நுனி இலையாக இரண்டை வாள் கொண்டு இதோ அரிந்து வருகிறேன். விருந்துக்கு ஆயத்தமாக அங்கே போய் நிற்போம். உங்கள் விருந்து வேறு, நான் எதிர்பார்க்கும் விருந்து வேறு” என்று சொல்லி வல்லவரையர் சிரிக்காமல் சிரித்தார்.

ஆனால், அருள்மொழியின் மனநோக்கில் கல்லிலே கனியும் சிற்பமும் அதைத் தாலாட்டி வளர்க்கும் இசையும் அதன்

எதிரே ஓர் ஆடல் அணங்கு ஆடினால் எப்படியிருக்கும் என்பதைக் கற்பனை செய்து கொண்டார். அருள்மொழியின் சிந்தையை அறியாத வல்லவரையர், “நீங்கள் நினைக்கிறது எனக்குப் புரிகிறது. திடீரென்று நாம் இப்பொழுது அங்கே போகலாமா என்று நினைக்கிறீர்கள் அல்லவா? நான் முன்னே செல்கிறேன். கட்டியம் கூறுகிறேன், ‘சோழ நாட்டு இளவரசர் வருகிறார்’ என்று முதல் குரல் கேட்டவுடனே யார் உடனே ஓடி வந்து வரவேற்பார்கள் தெரியுமா? நான் சொல்ல மாட்டேன். அப்புறம் எனக்கு அங்கு என்ன வேலை. நானே குடிசைக்குள் நுழைந்து இலையை விரித்து உணவை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு என் வேலையை முடித்துக் கொள்ளவேண்டியதுதான். அதற்குள் உங்கள் விருந்து நடந்து முடிந்து இருக்கும்! இதோ கட்டியம் கூறுவதற்குத் தயாராகிறேன். எப்படி ஆரம்பிக்கலாம்? ராஜாதி ராஜ என்று நான் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில் இங்கே மதுராந்தக சோழ தேவர்தான் வந்து விட்டாரோ என்று நினைத்துவிடுவார்கள். அதனால் நான் புதிதாக ஒன்று கற்பனை செய்கிறேன், சொல்லட்டுமா!” என்று வந்தியத்தேவன் தொடங்கினார்.

அருள்மொழிக்கு இளம்பிராயம் திரும்பி விட்டதுபோல் வல்லவரையரின் வயதை மறந்து, உறவை மறந்து அவர் காதைச் சட்டென்று பிடித்து இழுத்து, “உம், இப்பொழுது சொல்லுங்கள் கட்டியத்தை” என்று குறும்பு செய்யவும், வல்லவரையர் அருள்மொழியின் மனத்தை அந்தப்பொழுதில் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு, “ஓஹோ கட்டியம் வேண்டாம். நாம் வந்திருக்கும் அரவமே தெரிய வேண்டாம் என்று நினைக்கிறீர்களா? அதுவும் நியாயம்கான். அப்பொழுது உங்கள் பாடு, அவர்கள் பாடு. நான் வந்த வழியே திரும்பிச்சென்று குதிரை கட்டியிருக்கும் இடத்திலே உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். நீங்கள் யுக யுகாந்தரமாக ஒருவருக்கொருவர் அடக்கி வைத்திருக்கும் பேச்சுக்களையெல்லாம் பேசித்தீர்த்து விடை பெற்றுக் கொண்டு வந்து சேருங்கள். சரிதானே! நாம் வந்த காரியம் வேறு என்பதையும் ஞாபகமுட்ட

லாமா?" என்று கூறித் திரும்ப முனைந்த வல்லவரையரின் கரத்தைப் பிடித்து இழுத்து, "வல்லவரையரே இன்னும் உங்களை விட்டுச் சிறு பிள்ளைத்தனக் குறும்பு போகவில்லை! தங்களை விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் அங்கே செல்வேனா?" என்றவுடன் வல்லவரையர் தன் காதை மெல்லத் தடவிக் கொண்டு, "இந்தப் பாதிக்கிழவனுக்கே பிள்ளைக் குறும்பு பிறந்து விட்டதென்றால் இளமையின் நடுப்பகுதியில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் தங்களுக்கோ....." என்று நகைத்தவாறு கூறினார். அவர்கள் இருவரும் குடிலை அணுகினார்கள்.

குடில் கதவுதிறந்திருந்தது. இருபுறமும் அழகிய திண்ணை. திண்ணை சுத்தமாகச் சேறு கொண்டு மெழுகப்பட்டுச்சாணம் தெளிக்கப்பட்டு இருந்தது. குடிசையின் உள்ளே யாருமில்லை என்பது தெரிந்தது. ஒரு மான்குட்டி அன்னியரைக் கண்டு அஞ்சுவதுபோல் மிரளமிரள விழித்துக்கொண்டு நின்றது. கழுத்திலே சுட்டியுள்ள சிறுமணி ஒலிக்க வள்ளல் பசுக்கள் இரண்டு பசும் புற்களைத் தின்றவாறே தலையை அசைத்து அசைத்துப் பார்த்தன. ஆடு ஒன்றின் மடியை ஆசையுடன் முட்டி அருந்திக்கொண்டிருந்த குட்டி ஆடுகள் இரண்டும் அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தன. எங்கிருந்தோ 'ஜிவ்' என்று ஒரு கிளி பறந்து கூரையின் மேல் வந்து அமர்ந்தது. ஏழெட்டுச் சிட்டுக் குருவிகள் அவசரம் அவசரமாகக் கீழே சிதறிக் கிடந்த நெல்மணிகளைத் தங்களுடைய பட்டு மூக்கினால் கொத்தின. இவற்றையெல்லாம் பார்ப்பதற்கு இருவருடைய ஜோடிக்கண்களுக்கும் நேரம் இல்லை. அவர்கள் இவற்றை ரசிக்கவா வந்தனர்? தேடுவது வேறு ஒன்றை. வல்லவரையர் தொண்டையைக் களைத்தார். அவர்கள் வந்திருக்கும் அரவம் தெரிந்து யாராவது வருவார்கள் என்று பார்த்தார். ஆனால், இசை ஒலியும் கல்லிலே எழும் சிற்ப ஒலியும் குடிசைக்கு மேற்புறத்திலிருந்து கேட்டன.

‘ஜல் ஜல்’

அருள்மொழியின் உடலிலுள்ள ரோமக் கால்கள் எல்லாம் அஞ்சலி செய்து நின்றன. ஏன் அவருடைய பாதங்கள் பூமியிலிருந்து மேலே எழுவனபோலத் தோன்றுகின்றன?

அருள்மொழி வர்மர் ஆவலுடன் ஓசை வந்த இடத்தைப் பார்க்க, வந்தியத்தேவனும் ஆவலுடன் நோக்கினார்.

“கலைக்கருவூலங்கள் மூன்று அங்கே ஒன்று சேர்ந்திருந்தன, வயது முதிர்ந்த பெரியவரும் ஓவியரும், நாட்டியமகளும் குடிலுக்கு அருகே இருந்த புல்வெளியில் அமர்ந்திருந்தனர். ஓவியர் திரைச் சீலையில் வண்ண ஓவியம் ஒன்றைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தார். இன்பவல்லி ஓவியர் அருகே வந்து ஏதோ கூறவும் ஓவியர் நகைத்த வண்ணம் தூரிகையால் வண்ணக் குழம்பு எடுத்துத் திரைச் சீலையில் பூசுகிறார். அவர் ஏதோ கூறியிருக்கவேண்டும். அதனால் இன்பவல்லி மீண்டும் விரைந்து சற்றுத்தள்ளி ஓடி நின்று அபிநயம் பிடித்து நிற்கவும் அந்த நிலையை ஓவியர் வாகீசன் வரைந்தார்.

‘போதுமா?’ என்று கேட்பது போன்று முகபாவத் தோற்றம் இன்பவல்லியிடமிருந்து எழுந்ததால், ‘போதும் போதும்’ என்று வாகீசன் கை அசைக்கவும் இன்பவல்லி கால் சலங்கை ஒலிக்க மீண்டும் அவர் அருகே ஓடிவந்தாள்.

முதியவர் இன்பவல்லியை நோக்கி, “மார்கழி மாதத்தில் தமிழகத்திலே இளம்காலையிலே பெண்கள் துயிலிலிருந்து எழுந்து விடுவார்கள் என்று நேற்றுச் சொன்னேன் அல்லவா! அவர்கள் பாடிய பாடல் ஒன்றை நான் முன்பு பாடினேன். அதை மீண்டும் பாடுகிறேன். பொருள் உனக்குப் புரிகிறதா என்று பார். புரிந்தால் அதற்கேற்ப உணர்ச்சி நயங்களை நீ புலப்படுத்தி ஆடமுடியுமா என்றும் முயற்சி செய்” என்றார்.

காது ஆர் குழை ஆட; பைம்—பூண் கலன் ஆடக்
கோதைக் குழல் ஆட, வண்டின் குழாம் ஆடச்
சீதப்புனல் ஆடிச் சிற்றம்பலம் பாடி,
வேதப்பொருள் பாடி, அப்பொருள் ஆமா பாடிச்

சோதி திறம்பாடி, சூழக்கொன்றைத் தார் பாடி
 ஆதி திறம்பாடி, அந்தம் ஆமா பாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்து எடுத்த பெய்வளை—தன்
 பாதத் திறம்பாடி, ஆடு ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.

அவருடைய சொற்கள் சிதையாமல் நடுங்காமல் வெளி வந்தன. வயதுக்கேற்ற முதுமையை உடலிலும் காணோம். சொற்களிலும் காணோம். அவர் பாடும்பொழுது சிறுநடுக்கம் ஒன்றைத்தவிர வார்த்தைகளிலே எந்தவிதச் சிதையையும் காணவில்லை. அவர்பாடினார். பாட்டின்பொருளை முன்பாகவே அறிந்தவள் போல் இன்பவல்லி ஒரு கணம்கூடத் தாமதிக் காது அதற்கேற்ப ஆடத்தொடங்கினாள்.

அவள் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது திடீரென வாகி சன் விரைந்து அவள் அருகே ஓடினாள். அவள் கரத்தைப் பிடித்து நிறுத்தி, “இன்பவல்லி அப்படியே சற்று நில், இந்தத் தோற்றத்தை நான் இதுவரையில் கண்டதில்லை. மனக் கண்களிலே நான் எவ்வளவோ முறை சிவ தாண்டவம் ஒன்றை உருவகப்படுத்திக் கொள்ள நினைத்தும் இயலாமல் போய்விட்டது அதனால் இப்பொழுது நான் காணும் அந்தத் தோற்றத்தை விட்டுவிட என் மனம் ஒப்பவில்லை. இன்பவல்லி சற்று அப்படியே எனக்காக நிற்கிறாயா?” என்று கேட்டுப் புதிய திரைச்சீலை ஒன்றை எடுத்துச் சட்டத்திலே விரைந்து கட்டி, கூர்மையான காவிக்கோட்டால் அவள் நிற்கும் நிலையை சிவ நடனத் தோற்றத்தின் வரிவடிவமாக்கத் தொடங்கினாள்.

அருள்மொழி அந்தக் காட்சியைக் கண்டார். அவள் சற்று முன்பு ஆடியபொழுது அவள் அங்க அசைவுகளையும் இத்தனை ஆண்டு இடைக்காலத்திலே அவள் அழகு பெரும் பொலிவுடன் பூத்து மலர்ந்திருப்பதையும், அவள் முகம் ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்களை நொடியிலே புலப்படுத்துவதையும் கண்டு உள்ளுக்குள்ளேயே ஆனந்தித்தாலும் வெளியே சொல்லிக்கொள்வதற்கு முடியாமல் பெருமூச்சாக வெளியிட்டார். அந்த மூச்சு தனக்கும் அவளுக்கும் உள்ள இடைவெளி

யைப் புலப்படுத்தும் ஏக்க மூச்சாக இருந்ததா? இன்பவல் வியை வாசீசன் நீண்டநாள் பழகியவன்போல் தொட்டுப்பேசுவதால் ஏற்பட்ட பொருமை மூச்சாக இருந்ததா? அஜந்தா விலிருந்து திரும்பிய பிறகு, தன்னை வந்து காண வேண்டுமென்னும் ஆவல் இல்லாமல் இன்பவல்லி பொழுதைக் கழிக் கிறாளே என்பதால் ஏற்பட்ட ஆத்திர மூச்சாக இருந்ததா? என்பதை யாராலும் அறியமுடியாது.

அருள்மொழியின் பெருமூச்சு வந்தியத்தேவனை அவர் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கச் செய்தது. தன் நிலையை வல்ல வரையர் புரிந்துகொண்டு வேறுவிதமான பொருள் கொள்ளப் போகிறாரே என்று நாணமுற்று வந்தியத்தேவனின் முகத்தை திரும்பிப் பாராது அருள்மொழி தன் முகத்திலே தெரியும் இதய ஒலியை மாற்ற விரும்பி மெல்லப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

“பெருமூச்சு விட்டால் நீங்கள் வந்திருப்பதை அவர்கள் அறிந்துகொண்டு திரும்பிப் பார்க்க மாட்டார்கள். அதற்கு மாறாக நான் கணக்கட்டுமா? காலேப் பணியால் தொண்டை கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கிழவரைப்போல் பாட்டுப் பாடமுடியுமா?” என்றார் வல்லவரையர்.

அவர் தோளைத் தட்டிய அருள்மொழி ‘உஸ்’ என்று சைகை செய்து, “அவர்களுடைய வேலையில் நடுவே நாம் புகுந்து தொந்தரவு செய்யவேண்டாம்” என்றார்.

“கருமமே கண்ணாக இருக்கும் அவர்கள் நம் பக்கம் பார்த்து வா என்று அழைக்கும் வரையில் நாம் சும்மா இருக்க முடியுமா? பொழுது ஏறிக் கொண்டே போகிறது...” என்று வந்தியத்தேவன் ஆகாயத்தை நோக்கிக் கதிரவன் செல்லும் கதியைப் பார்க்கவும், அருள்மொழிவீரமர் ஒன்றும் பேசாமல் சிறிது நேரம் மூன்று கலைஞர்களின் சுறுசுறுப்பான அலுவல்களைப் பார்த்தவாறு நின்று கொண்டிருந்து விட்டுச் சட்டென்று திரும்பினார். அவருடைய போக்கு வல்லவரை

யருக்குப் புரியவில்லை. ஏன் திரும்புகிறார் என்று கேட்காமல் அவரும் அருள்மொழியைப் பின்தொட்டார்; சிறிது நேரம் கழித்து வல்லவரையர் கேட்டார், “ஏன் திரும்பிவிட்டீர்கள்?” என்று.

“நாம் வந்ததும் தெரியவேண்டாம். திரும்புவதும் தெரிய வேண்டாம். நாம் கலைநிகழ்ச்சியை ரசிப்பதற்காக இங்கு வந்தோம்?” என்று அருள்மொழி கேட்டார். ‘இல்லை’ என்றார் வல்லவரையர். “அப்படியென்றால் இங்கே தாமதிப்பதன் நோக்கம்” என்று கேட்டார் அருள்மொழி.

“கலையை ரசிப்பதற்காக மட்டும் தாங்கள் இங்கே தங்கித் தாமதிப்பது என்றால் நேரத்தை வீணடிப்பது போல். ஆனால், பல ஆண்டுகள் கழித்துப் பிரிந்திருந்த இருவரைச் சந்திக்க வைக்கப் போகிறோம் என்று மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தேன். அது ஏனோ நடவாது போல் இருக்கிறதே” என்று வல்லவரையர் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்.

அருள்மொழி மெல்லச் சிரித்தார். ‘சில பொருள்களைப் பிரிந்தால் மீண்டும் காணவேண்டும்—அடையவேண்டும்’ என்னும் ஆவலிலே மற்ற வேலைகளைக் கவனிக்காமல் பொழுதைக் கழிப்பவர்கள் உண்டு. பிரிந்த பொருளை மீண்டும் எப்பொழுதாவது சந்திப்போம் எனும் ஓர் ஆசையால் மனிதன் ஒரு மூலையிலே அந்த நினைப்பு பாதிக்கப்பட்டு மற்றவற்றைக் கவனித்து விட்டுச் செல்லலாம் என்ற குணமுடையவர்களும் உண்டு. இன்பவல்லியைச் சந்திக்க வைக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் எண்ணியது நியாயம்தான். ஆனால், அவர்களுடைய அமைதியான கலைவாழ்க்கையில் நாம் இப்பொழுது இடைப்பட்டு அதைக் குலைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி விட்டு விடக்கூடாது. மேலும் இப்பொழுது நாம் கொண்டிருக்கும் பணியோ மிகவும் அவசரமானது—அவசியமானது. இந்த நிலையில் மனக் குளத்தைச் சுஞ்சல அலைகளுக்கு உட்படுத்தி வேதனைப் படுத்த விரும்பவில்லை. வல்லவரையரே, விரைந்து வாரும். நாம் வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிவிடுவோம்.

இன்பவல்லியை இப்பொழுது நான் பார்த்ததாகவே மனதிலே எள்ளளவும் நினைக்கவில்லை. வாரும் வாரும். திருநாராயணபுரத்தைப் பொழுது சாய்வதற்குள் போய் அடைவோம்” என்று சொல்லி வல்லவரையரை மறுபேச்சுப் பேசவிடாமல் அருள்மொழி விரைந்தார். குதிரையின்மீது செல்லும்போதுகூட வல்லவரையர் ஏதும் பேசவில்லை. அருள் மொழியும் எந்தப் பேச்சையும் எடுக்கவில்லை. அந்தச் சாலை யில் குதிரையின் குளம்படி ஓசையைத் தவிர மற்றொரு ஓசை வெளியே கேட்குமானால் அது இருவரின் இதய ஒலியாகத் தான் இருக்கமுடியும்.

அவர்கள் இருவரும் திருநாராயணபுரத்தை அடையும் பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. அந்த வேளையில் ஏரிக் கரையருகே இருந்த மண்டபத்தில் தங்கியிருப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. பணிப்படலம் வானத்துக்கும் பூமிக்கும் மெல்லிய போர்வையைப் போர்த்த தாற்போல் நன்றாகக் கவிழ்ந்து பரவ ஆரம்பித்துவிட்டது. அவர்களுக்கு முன்பே மண்டபத்தில் சிலர் தங்கியிருந்தனர். பெரும் மாளிகையில் அன்னத்தின் தூவியைப்போன்ற பஞ்சு மெத்தையில் பணியாட்கள் ஏவலுக்குக் காத்திருக்க அகிற் புகை நாற்புரமும் சூழ்ந்திருக்க, குளிர் தெரியா வண்ணம் சாளரத்துக் கண்களை அடர்ந்த திரைகளால் மறைத்திருக்கத் துயிலுறவேண்டிய இளவரசர், பராந்தக மன்னர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட அந்தமண்டபத்தில் வெறும் தரையில் கையைத் தலையணையாக்கிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். வல்லவரையர் மட்டுமென்ன? அந்த மாதிரியான இடத்தில் படுக்கக் கூடியவரா? அவர் வாழ்நாளிலே இளம் பருவத்தில் வேண்டுமானால் அப்படி இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அவருடைய பரம்பரையெல்லாம் அவ்வாறு இடர்ப்படுவதற்குப் பழக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. நந்திபுரத்து அரண்மனையில் இளைய பிராட்டியார் பாதங்களை வருடப் பஞ்சணையில் படுத்திருக்க வேண்டியவர் இங்கே மண்டபத்து மேல் விதானத்தைப் பார்த்தவண்ணம் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

அருகே இருந்த வீரநாராயணப் பேரேரி என்று கூறப்படும் கடல்போன்ற ஏரி நீர் தனும்பி நின்று கலங்கல் வழியாக வழிந்து ஓடுவதால் ஏற்படும் ஓசை அந்த அமைதியான இரவில் எழுந்தது. எங்கோ ஓரிரு திசை தப்பிய பறவைகள் கூச்சலிடுவது கேட்டது. திருநாராயணபுரத்து விண்ணகரக் கோயிலில் அர்த்த ஜாமபூஜையும் முடிவடைந்து கோயிலைத் தாழிட்டுப் பிரசாதத்தைக் கொண்டு செல்லும் பட்டரும் அந்த மண்டபத்து வழியாகப் பேசிக்கொண்டு செல்லும் பேச்சரவம் கேட்டது. அருள்மொழி நினைத்திருந்தால் பட்டரைக் கூவி அழைத்து, அவர் கையிலிருக்கும் பிரசாதத்தை வாங்கிப் பசியைப் போக்கியிருக்கலாம். ஆனால், அவர் என்ன சொல்லி அழைப்பார். பட்டரிடம் தன்னை இன்னார் என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ள அந்தச் சமயத்தில் முடியுமா? இளவரசர் வந்திருக்கிறார் என்றால் ஊரே விழித்துக்கொள்ளாதா? அதனால் அருள்மொழி ஏதும் பேசாமல் பற்பல சிந்தனைகளில் மனத்தைச் செலுத்திச் சிந்தனை முடிச்சே மெல்ல உறக்கத்தை அழைத்துவிடும் எனும் நம்பிக்கையில் ஆழ்ந்தார். அந்த மண்டபத்தில் இன்னும் சிலரும் தலைமுதல் கால் வரையில் போர்த்திக் கொண்டு படுத்திருந்தனர். அவர்களுள் சற்று முன்புதான் அந்த ஊருக்கு வந்தடைந்து அந்த மண்டபத்தில் அமர்ந்து கையிலிருந்த அல்ப ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்ட சங்கரத் தேவனும் ஒருவன்.

சங்கரத்தேவன் இளையபிராட்டியிடமிருந்து ஓலையைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன் உடனே தன் பயணத்தைத் தொடங்கி விடவில்லை. அந்த இரவிலே பயணத்தைத் தொடங்காமல் பொழுது புலரும் பொழுது தொடங்குவது நல்லது என்ற எண்ணத்தில் தன் இல்லம் நோக்கி ஓய்வு பெறச் சென்றான். குந்தவ்வை அதை அறிவான். அதனால் அவள் பணிமகள் சுமதியை அழைத்துச் சிக்கிரமாகவே வீட்டிற்குப் போகுமாறு கூறினாள். இளையபிராட்டியின் எண்ணத்தை அறிந்துகொள்ளாத சுமதி மாளிகையில்

இன்னும் தான் செய்யவேண்டிய வேலை பல இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டிக் குமார அரசர் உறங்குவதற்கு முன் காய்ச் சிய பாலைக் கொண்டு தரும் பொறுப்பான பணியைத்தான் மேற்கொண்டிருப்பதையும் நினைவுபடுத்தி அந்தப் பாலகனுக்குப் பாலைக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்வதாகக் கூறினாள். இனைய பிராட்டி மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டாள். தான் அவளை உடனே வீட்டுக்குச் செல்லுமாறு சொல்லும் காரணமறியாமல் இந்தப்பெண் சுமதி இன்னும் கள்ளங் கபடில்லாதவளாய் இருக்கிறாளே என்பதை நினைக்கும்போது இனையபிராட்டிக்குச் சிரிப்பு வரத்தான் செய்தது.

சங்கரத்தேவன் நெடுந்தொலைவு வடக்கே பயணமாக வதற்குப் புறப்படுகிறான்; அவனோடு ஓரிரு வார்த்தைகளாவது பேசுவதற்கு ஏற்றவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்வோம் என்பதை அறியாது கடமை ஒன்றையே கருத்தில் கொண்டு இருக்கிறாளே என்று எண்ணி, சுருக்கமாகச் சங்கரத்தேவன் தன் இல்லத்திலே இரவு தங்கிவிட்டுத்தான் செல்லப் போகிறான் என்பதை அவளுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக, “சுமதி! சங்கரத்தேவனிடம் நான் ஓலையைக் கொடுத்திருக்கும் செய்தியை யாரிடமும் மறந்துங்கூடச் சொல்லிவிடாதே” என்று பேச்சைத் தொடங்கினாள் இனையபிராட்டி. சுமதிக்கு அப்படிப்பட்ட குணமில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும் என்றாலும் அவள் அப்படிச் கூறியவுடன் சுமதி நடுங்கிய முகத்துடன் தனக்குள்ள ரகசியத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பைத் தெரிவிக்கும் நோக்கத்துடன் உடலை ஒரு முறை குலுக்கிக்கொண்டு முகத்திலே பீதி பொங்க, “என் உயிர் போனாலும் மாளிகை ரகசியங்களை வெளியிடமாட்டேன் தேவி” என்றாள்.

இனையபிராட்டி அவள் பேச்சை மெச்சபவன்போல் “எனக்குத் தெரியாதா சுமதி; இருந்தாலும் முக்கியமான ஒரு காரியத்திற்காக நான் உன்னை எச்சரிக்கும்படி நேர்ந்தது. மேலும் சங்கரத்தேவன் இன்றுதான் காலையில் இந்த

ஊருக்கு வந்தான். வந்தவுடனே அவனிடம் முக்கிய ஓலையைக் கொடுத்து அனுப்புகிறேன் என்றால் அதிலுள்ள அவசரத்தை எப்படியாவது பகைவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள்” என்று கூறியவாறு இனையபிராட்டி மெல்ல சுமதியை நோக்கினாள். சுமதியின் முகத்தில் வியப்பு ஏற்பட்டது.

4. சிந்தனையும் சித்திரமும்

அருள்மொழிவர்மர் அங்கு வந்ததையோ திரும்பிப் போனதையோ இன்பவல்லி அறியமாட்டாள். ஆனால் திடீரென ஏனோ அவள் மனத்தில் ஒருவிதக் குறுகுறுப்பு ஏற்பட்டது. வேதனையும், அதே பொழுதில் புரியமுடியாத இன்பமும் கலந்து அவள் உள்ளத்திலே ஒருவித உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தின. அவளால் அதற்குமேல் முதியவர் பாடும் பதிகத்திற்கு ஏற்ப ஆட இயலவில்லை. எப்பொழுதும் இல்லாத களைப்பு திடீரென்று அவளை வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அவள் மறுமொழி ஏதும் பேசாமல் குடிசை நோக்கிச் சென்று விடுவாள். அப்பொழுதும் அதேபோல் அவள் குடிசையை நோக்கி விரைந்து சென்றாள்.

சற்று முன்பு அரைகுறையாக விடப்பட்டு வந்திருந்த சமையல் வேலையைக் கவனிப்பதற்காக அவள் செல்கிறாள் என்று முதியவரும் வாசீசனும் எண்ணினார்கள். ஆனால், சிறிது நேரம் கழித்து அவர்கள் வந்து பார்க்கும்பொழுது திண்ணையில் முகவாயில் கையை வைத்துக்கொண்டு அவள் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாறு அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டனர். பலமுறை அவ்விதம் அவள் இருப்பது முதியவருக்குத் தெரியும். அவள் யாரோ, தான் யாரோ என்று இல்லாமல் அவளுடைய ஒவ்வொரு நாள் வாழ்க்கையிலும் அவர் பங்

கெடுத்துக்கொண்டு அவள் உள்ளத்து வேதனையிலும் சரிகளிப்பிலும் சரி சேர்ந்து கொண்டு, நெருங்கிய உறவினர் போலவே அவளைப் பாவித்து வந்தார். இன்பவல்லியின் கதை அவருக்கு ஓரளவுக்குத் தெரியும். ஓரளவுக்கு என்பதை விட இன்பவல்லி தன்னைக் குறித்து அறிந்திருந்ததைவிட அவருக்கு இன்னும் ஒருபடி அதிகமாகவே தெரியும் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

ஆனால், அவள் மனத்திலே திடீரென ஏற்படும் வேதனையை அவரால் புரிந்துகொண்டு அதை நிவர்த்திக்க முடியவில்லை. சாதாரணக் கவலையா? அவளுடைய கவலையைத் தீர்க்கச் சாதாரண மனிதர்களால் இயலுமா? ராஜ குடும்பத்துடன் பேசியல்லவா இன்பவல்லியின் பிரச்னையைத் தீர்க்க வேண்டி இருக்கும் அது அவ்வளவு எளிதாக முடியக்கூடிய காரியமா? அஜந்தாவில் அவர்கள் இருந்தபோது ஓரிரு சமயம் இப்படித்தான் இன்பவல்லி யாரிடமும் பேசாமல் சோர்வடைந்தவன்போல் எங்காவது தனியே சென்று அமர்ந்துவிடுவாள். தன் எதிரே நடக்கும் சம்பவங்கள் ஏதும் அவளுக்குத் தெரியாமல் சிறிது நேரம் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட பொதில் முதியவர் இன்பவல்லியைத் தேற்றி இருக்கிறார்.

“வாழ்க்கையிலே நாம் கொள்ளக்கூடிய இலட்சியங்கள் எளிதில் அடையக் கூடியதாக இருந்தால்தான் மனத்தில் வேதனை ஏற்படாமல் இருக்கும்,” என்று பொதுவாக உபதேசம் சொல்வதுபோல் இன்பவல்லியின் மனக்குறையை அறிந்து அதைச் சரிசெய்துவிடப் பார்ப்பார். இன்பவல்லி யால் புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கமுடியுமா? தஞ்சை இளவரசர் மீது தான் கொண்டிருக்கும் காதல் அடையமுடியாத ஒன்று என்பதை முதியவர் எடுத்துக் கூறுகிறார் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்துவிடும். ஆனால், காதல் எனும் தெய்வீக மலர், உயர்வு தாழ்வை எதிர்பார்த்தோ தெரிந்து கொண்டோ மலர்வதில்லை. மின்னல்போல் கணப்பொழுதில்

தோன்றும் அதை அந்தஸ்தும் செல்வமும் பிரித்துவிட முடியுமா?

முல்லைத் தீவில் அவள் இளவரசரை ரத்ன வியாபாரி யாகத்தான் சந்தித்தாள். ரத்ன வியாபாரி என்பதற்காக அவள் அவர்மீது காதல் கொள்ளவில்லை. பிறகு, அந்தக் காதல் எவ்விதம் தோன்றியது? தெய்வீகக் காதல் என்று சொல்கிறார்களே, அது இப்படித்தான் இருக்குமோ என்று பலமுறை அவள் எண்ணித் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டது உண்டு. சோழ நாட்டிற்கு வந்த பிறகுதான் தன்னுடைய எண்ணம்—தன் மனத்தே கட்டியிருக்கும் கோட்டை சாதாரணமானதன்று என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாள். அது மிக உயர்தரமான பீடத்தை உடையது அந்த சிம்மாதனத்தின் மீது கலைச் செல்வங்களை அமைக்க வேண்டுமென்றால் அவ்வளவு எளிதில் அது முடிந்துவிட முடியாத ஒன்று என்பது புரிந்துவிட்டது. ஒருவேளை தஞ்சை யிலேயே தங்கி இருந்திருந்தால் நிலைமை வேறுகி இருக்கலாம் தன்னை அஜந்தாவிற்குப் பயணப்பட்டுச் செல்லுமாறு இளையபிராட்டியார் கேட்டுக் கொண்டவுடன்—அவளும் ஒரு பெண்தானே—மற்றொரு பெண்ணின் இதயத்தை எளிதில் புரித்துக்கொண்டாள். இளையபிராட்டியின் எண்ணத் திற்கு விரோதமாக அவள் நடந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. அதனால் அதிகம் அறிமுகமாகாத ஓவியருடனும் முதியவருடனும் வெகு தொலைவில் இருந்த ஓவியக் களஞ்சியமான அஜந்தாவை நோக்கிச் செல்லச் சம்மதித்தாள்.

மனத்திற்குப் பிடித்த ஒருவரை விட்டு வெகு தொலைவு பிரிந்து செல்வது ஒன்றினாலேயே அவரை மறந்துவிட முடியும் என்பது சரியான கருத்தாகாது. பிரிவு என்பது மேலும் பிணைப்பை உறுதிப்படுத்தும். அஜாந்தா சென்ற இன்பவல்லிக்கும் அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைதான் ஏற்பட்டது.

அவள் சித்திரங்களின் அழகிய வண்ணங்களை அந்தக் குகை மண்டபங்களிலெல்லாம் காணும்பொழுது அவள்

இதயத்திலும் காதல் ஓவியம் கிளர்ந்து எழுந்து நிற்கும். முதியவர் அஜந்தாவின் பழைய வரலாற்றைச் சொல்லும் பொழுது, அஜந்தா ஓவியத்தைப்பார்ப்பதற்காகச் சாளுக்கிய மன்னர் தம் பரிவாரங்களுடன் வந்து கம்பீரமாக ஒவ்வொரு ஓவியத்தையும் பார்த்த சம்பவங்களை முதியவர் கூறிவரும் பொழுது, சோழநாட்டு இளவரசரே அங்கு நேரிடையே வந்திருப்பது போலவும், குகைகளிலுள்ள ஓவியங்கள் எல்லாம் மறைந்து, தானே உயிர்ச் சித்திரமாக ஒவ்வோர் இடத்திலும் பலவித பாவங்களைக் காட்டித் திகழ்வது போலவும், ஓவியத்தைக் காண வந்த இளவரசர் தன்னை இதயத்தில் சிறைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்று விட்டது போலவும் இன்பவல்லி கற்பனை செய்து கொண்டாள். நடனம் ஆடும் குழுவினரின் சித்திரத்தை அவள் பார்த்தபொழுது தானும் அந்த சித்திரத்துள் ஒருத்தியாக நின்று இருப்பது போல கற்பனை செய்து கொண்டாள்.

இளவரசர் தன்னுடைய சபையில் தன்னை நடனம் ஆட அழைக்கமாட்டாரா என்று தான் ஏங்குவது போலவும் பிரமை கொண்டாள். என்னைத் தாங்கள் மறந்துவிட்டீர்களா என்று அவள் கேட்கிறாள். இளவரசருக்கு அவளுடைய குரல் செவியில் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. மேலும் இன்பவல்லி உரத்த குரலில் ஆனால் மிகவும் பணிவுடன்தான் கேட்கிறாள். “எனது நடனக் குழுவில் உங்கள் விரும்பத்திற்கு ஏற்றவாறு நடன மாடும் மடந்தையர்கள் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் ரசித்து மகிழும் வண்ணம் எல்லாவித நடனத் தோற்றங்களையும் நாங்கள் ஆடிக்காட்டுவோம். அல்லது நான் மட்டும் தனியே உங்களை மகிழ்விப்பதற்காக ஆட வேண்டுமென்று நீங்கள் கட்டளையிட்டால் அப்படியே செய்வதற்கும் நான் காத்திருக்கிறேன். என்னுடைய திறமையை எவ்வளவு நாட்கள்தான் அடக்கி வைத்திருப்பதாம்” என்று கெஞ்சுவது போலவும் கெஞ்சுவது போலவும் பேசினாள்.

தன்னந்தனியே அவள் இவ்வாறு பேசுவதும் சிரிப்பதும் முதியவருக்குக் கவலையைத்தான் அளித்தன. அப்படிப்பட்ட

நிலை சாதாரணமாக யாருக்கு ஏற்படும் என்பதை முதியவர் அறிந்து இருக்கிறார். தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வதும் சிரித்துக்கொள்வதும் யாருடனும் பேசாமல் மௌனமாக இருப்பதும் சுற்றுச் சூழ்நிலையைக்கவனியாது ஏதோ கண்ணுக்கெட்டாத தொலைவிருக்கும் ஒரு நிலையைப் பார்த்தவாறு இருப்பதும் யாருக்கு ஏற்படும் என்பது முதியவருக்குத் தெரியும். காதல் வயப்பட்ட பிச்சிக்கு அன்றோ அந்த நிலை ஏற்படும். இப்படியிருந்தால் இன்பவல்லியும் ஒருநாள் ஏக்கமுற்றுப் பித்துப்பிடித்தவளாக ஆகிவிடுவாளோ என்று அவர் அஞ்சினார். அஜந்தாவின் மனித நடமாட்ட மற்ற அமைதி குடிகொண்டிருந்த அஜந்தா மேலும் இன்பவல்லியின் சோர்வை அதிக மாக்கிவிடுமோ என்று அஞ்சினார். ஆனால், அதிகநாட்கள் அங்குத் தங்கியிருக்க முடியவில்லை. பெரும் மழை பிடித்துக் கொண்டது காட்டுமிருகங்களின் தொந்தரவும் விஷ ஜந்துக்களின் நடமாட்டமும் அவர்களை அங்கே அதிகம் தங்கவிடாமல் விரட்டின. பிறகு சோழ நாட்டை நோக்கிப் பயணப்படத் தொடங்கிய பொழுது பல நாட்களுக்கு இன்பவல்லி பழைய நினைவு கொள்ளாமல் எப்பொழுதும் நாட்டியத்தைப் பற்றியும் சிற்பத்தைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதிலேயே காலத்தைக் கழித்ததனால் பழைய காதல் நினைவு அவளுக்கு ஏற்படவில்லை. இப்பொழுது பெண்ணையாற்றங்கரையில் தங்கியிருக்கும் பொழுது திடீரென முன்போல் ஒரு பிரமை பிடித்த நிலை ஏற்பட்டதைக் கண்டவுடன் முதியவர் கவலை கொண்டார்.

“இன்பவல்லி” என்று மெல்ல அழைத்தார். பல முறை அழைத்தார். திடீரென்று கலைந்த கனவிலிருந்து விழித்துக் கொண்டவள்போல் இன்பவல்லி திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். “என்ன குழந்தாய்? ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டாயே?” என்று முதியவர் கேட்டார். இன்பவல்லி நொடியில் தன் முகபாவத்தை மாற்றிக்கொண்டு புன்னகையை வரவழைத்துக்கொண்டு “ஒன்றுமில்லை. நாம் எப்பொழுது தஞ்சைக்குச் செல்வோம்?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“தஞ்சையிலிருந்து நமக்கு அழைப்பு வந்தால்தானே குழந்தாய் அங்குச் செல்லலாம். அதுவரையில் நாம் அருகே உள்ள சிதம்பரத்திற்குச் சென்று அங்குதான் நம்முடைய காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும். சிதம்பரம் பெரியகோவிலை நீ கண்டிருக்கிறாயா? வெகு சீக்கிரத்தில் நாம் அங்கே சென்று விடுவோம்” என்றார் முதியவர். இன்பவல்லி தில்லைச் சிதம்பரத்தைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். உலகத்தை அழித்துக் காத்துப் படைத்து அலகிலா விளையாட்டுடைய சிவபெருமான் உலகை வாழ்வித்துக்கொண்டிருக்கும் பூலோக கைலாசமாயிற்றே அந்தணர் என்று அவள் எண்ணினாள். இப்படித் தனியே மனித சஞ்சாரமற்ற இடத்தில் வாழ்வதைவிட ஆண்டவன் திருக்கோயில் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று அவனது வடிவழகைக் கண்டு களித்தவாறு இருக்கலாமே என்ற எண்ணம் அவளுக்குத் தோன்றியது.

“நாம் ஏன் இன்றே சிதம்பரத்திற்குப் புறப்பட்டு விடக் கூடாது” என்று கேட்டாள் இன்பவல்லி. முதியவர் சிரித்தார். “அப்படியில்லை குழந்தாய். இன்னும் சிற்பவேலைகள் சில இங்கே முடிவடையாது இருக்கின்றன. அவற்றை முடித்து உரியவரிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டுத்தான் நாம் புறப்பட வேண்டும். மேலும் இந்த அமைதியான சூழ்நிலையை விட்டுப்புறப்படுவதற்கு மனமே வரவில்லை” என்றார் முதியவர். அவருடைய சமாதானத்தை இன்பவல்லி ஏற்றாள் என்று சொல்ல முடியாது. அவள் மறுமொழி பேசாமல் மீண்டும் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

5. ஈழத்து இளைஞன்

பல ஆண்டுகள்கழித்து நாம் ரவிதாசனைச் சந்திக்கப்போகிறோம். ரவிதாசன் என்று மிகச் சாதாரணமாக அவர் பெயரை உச்சரித்துவிடக் கூடாது. பாண்டிய நாட்டு ஆபத்து உதவிப் படையைச் சேர்ந்த 'ரவிதாச கிரம வித்தன்' என்று மிகவும் மரியாதைக்குரிய மதிப்புப் பெயருடன் கூறுவதுதான் நல்லது. ரவிதாசனை நாம் இப்பொழுது சந்திக்கும் இடம் சற்று அசந்தர்ப்பமான இடம்தான். அன்பர்களை இப்படிப்பட்ட இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லக் கூடாது தான். இருள் நிறைந்த காற்று வசதி அதிகமில்லாத பாதாளச்சிறைக்கு அழைத்துச் சென்று ரவிதாசனைச் சந்திக்க வைப்பது சற்று இடைஞ்சலாக இருந்தாலும் என்ன செய்வது, அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விட்டதே! இப்படி நேருமென்று ரவிதாசனும் அவன் சகோதரனும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எண்ணவில்லை.

தஞ்சைப் பாதாளச் சிறை—வந்தியத்தேவன் சிறைப்பட்டிருந்த அதே சிறை—முன்புபோல் அவ்வளவு மோசமான நிலையில் இல்லை அதற்கும் கொஞ்சம் விடிவுகாலம் ஏற்பட்டு விட்டதுபோலும்! ஈரம் கசிந்து கொண்டிருந்த தள வரிசைகளைச் சரி செய்தும், பெருச்சாளிகள் கொத்திக் குடைந்து வைத்திருந்த ஓட்டைகளையெல்லாம் அடைத்தும், வெளவால் களுக்கு இருப்பிடமான இருள் நிறைந்த கூரையிடத்தைச் சுத்தப்படுத்தி, பாறை இடுக்குகளையெல்லாம் காரைகொண்டு பூசிப் புதுப்பித்து இருந்தார்கள். பொங்கல் திருநாளின் பொழுது அரண்மனையெங்கும் புதுச் சுண்ணம் அடிக்கும் பொழுது அந்தச் சிறைச்சாலைப் பகுதிக்கும் புது வண்ணம் அடிப்பது என்பதை ஒரு வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பாதாளச் சிறை, பாதாளச்சிறை என்று கூறும்போதும் பூமி மட்டத்திற்கு மிக ஆழத்தில் அமைந்த சுரங்கம் என்று நினைத்து விடக் கூடாது. சாதாரணச் சிறைச்சாலையை விடத்

தனி இடத்தில், படிக்கட்டுகள் வழியாக இறங்கிச் சென்று அவ்விடத்தை அடையவேண்டிருந்ததால் பாதாளச் சிறை எனப் பெயர் ஏற்பட்டிருந்தது. ரொம்பவும் கீழ் மட்டத்திற்குச் சென்றால் ஊற்றுப் பெருக்கு ஏற்பட்டு விடுமே!

அந்தச் சிறையில் ரவிதாசனும், சோமன் சாம்பவனும் தனித்தனி அறைக்குள் அடைக்கப்பட்டு இருந்தனர். அவர்களுடைய அறையைப் புதுப்பித்துச் சுண்ணம் அடிப்பதற்காகப் பணியாட்கள் வரும்பொழுது அங்கே காவல் வீரர்களும் உடன் இருக்கும்படியாக நேரிட்டது.

சுண்ணம் அடிக்க வந்தவனுக்கு, முதல்நாள் சிறைக்கூடத்தில் விற்றிருக்கும், 'பெரிய மனிதர்' யார் என்று தெரியாது. மிகவும் பயங்கரமான குற்றவாளிகளுக்குத்தான் இத்தகைய இடத்தைக் கொடுப்பார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான் அந்தச் சுண்ணம்பு பூசும் இளைஞன். மேலும் அவன் ஈழத்திலிருந்து பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிறை பிடித்துக் கொண்டு வரப்பட்டவன். ஆதலால் சோழநாட்டில் நடக்கும் ஒவ்வொரு சம்பவமும் அவனுக்குப் புதிதாகத்தான் பட்டன. பொதுவாகவே ரவிதாசனுடைய அடர்ந்த முடியையும் பயங்கரமான விழிகளையும் கண்டவர்கள் நடுங்குவார்கள். இப்பொழுது சிறையில் அடைபட்டு அதிகம் வளர்ந்த முடியுடனும், உள்ளத்தில் ததும்பி நிற்கும் கோபமும், ஆக்ரோஷமும் பிரதிபலிக்கும் விழிகளுடனும் எடுத்த காரியம் வெற்றி அடையாமல் போய்விட்டதால் ஏற்பட்ட குமுறல் உடலெங்கும் பாயச் சிறைச்சாலையில் விற்றிருக்கும் ரவிதாசனை அந்தச் சமயத்தில் காண்பவர்கள் நடுங்கித்தான் இருப்பர். புதுச்சுண்ணம் அடிப்பதற்கு அந்த இடத்தில் வெளிச்சம் தெரிவதற்காக ஒருவன் கையில் தீவர்த்தியை வைத்துக் கொண்டு இருந்தான். மற்றொரு வீரன் உருவிய வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்தான். ஏணியின் மீதேறி மட்டையால் தூசுகளை முதல்நாள் தட்டிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே ரவிதாசன் காவல் வீரனைப் பார்த்து, "மொட்டை மரம் மாதிரி நிற்கியே!

அந்த ஏணியைத்தான் சற்றுப் பிடித்துக் கொண்டால் என்ன? அவன் கீழே விழுந்தால் என்னாகும்” என்று கர்ஜித்தான்.

காவல் வீரன் விழிகளை உருட்டி ரவிதாசனைப் பார்த்து, “ஆஹா என்ன இரக்கம் அப்பா மனித உயிரின்மீது! அவன் ஏணியிலிருந்து கீழே விழுந்து உயிர் விட்டு விடுவானே என்று கவலைப்படும் ஆளைப்பார். என்னை ஏணியைப் பிடித்துக் கொள்ளச் செய்து விட்டு நீ ஒரே ஓட்டமாய்த் தப்பிச் சென்று விடலாம், என்று பார்க்கிறாயா?” என்றான்.

ரவிதாசன் உறுமினான். “தப்பிச் செல்வதற்கு இம்மாதிரி உன்னை ஏமாற்றமாட்டேன். சிறையிலிருந்து தப்பிச் செல்வதிலும் அறிவு பூர்வமான செயல் இருக்கவேண்டும். அப்படித் தப்பிச் சென்றுவிடுவதென்றால் எப்பொழுதோ சென்றிருப்பேன். இப்பொழுதும் செல்வேன். நினைத்தால் நாளைக்குக்கூட சென்றுவிட முடியும். மனித உயிரின்மீது உள்ள அபிமானத்தினால்தான் சொல்கிறேன். அவன் கீழே விழுந்து காலை உடைத்துக்கொண்டால் உங்கள் சோழநாட்டில் அவனுக்கு என்ன ஐயா தருவீர்கள். அவனைப் பெண்டு பிள்ளைகளிடமிருந்து பிரித்து அடிமையாக்கி இங்கே அழைத்து வந்து வேலை வாங்குகிறீர்களே, காலை உடைத்துக் கொண்டால் பிறகு அவனைக் கழுக்கு உணவாகப் போட்டு விடுவீர்” என்று சீற்றமுடன் உறுமினான்.

அதற்குமேல் பேச்சுக் கொடுத்தால் வீண் வம்புதான் வளரும் என்று காவல் வீரன் மறுமொழி பேசவில்லை. மறுமொழி பேசாததோடு பகலுக்கு மேல் அங்கே வரும்பொழுது தான் வராமல் வேறொரு திக்கு வாயனைத் தனக்குப் பதிலாக அனுப்பிவிட்டான்.

சுண்ணம் அடிக்க வந்தவனுக்கு ரவிதாசனைக் கண்டவுடன் முதலில் அச்சம் ஏற்பட்டாலும் தனக்குப் பரிந்து பேசியதால் அவன்மீது மிக மரியாதை ஏற்பட்டது. அவனைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேணும் என்ற ஆவல் உண்டாகி

யது. அதனால் அருகே காவல் காத்து நின்றிருப்பவரிடம் ரவிதாசனைப் பற்றி வினவினான். திக்குவாய் காவல்காரன் அதிகமாகப் பேசுவதில்லை. மேலும் இந்தக் கொலைகாரனுடன் பேசுவதா என்னும் அலட்சியத்தில் பேசாமடைந்தையாக நின்றிருந்தான். ரவிதாசனும் அவன் மௌனத்தைப் பார்த்து யாருடனாவது பேச வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தில் “அவன் பேச மாட்டான் ஐயா! நான் சொல்கிறேன் நான் ஒரு பயங்கரமான கொலைக் குற்றம் செய்தவன். என்னை இந்த இடத்தில் அடைத்திருக்கிறார்கள். பயங்கரம் என்று ஏன் சொல்கிறேன் தெரியுமா? பயங்கரமான குணமுடைய இந்த நாட்டு அரச குமாரனைக் கொன்றுவிட்டேனாம். போதுமா?” தன்னைப்பற்றி இரண்டே வார்த்தைகளில் கூறவும் ஈழத்து இளைஞன் திருப்தி அடையவில்லை. ஈழத்தினின்று தான் வந்தவன் என்பதை அறிந்து தன்னைப்பற்றி ஆதரவாகப் பேசிய அவன் கொலைகாரனாக இருக்கமுடியாது என்று முடிவு செய்துகொண்டான். அதற்கு மேலும் அவன் விசாரித்துக் கேட்க விரும்பவில்லை ஆனால், சிறிது நேரம் கழித்து ரவிதாசன் இளைஞனை நோக்கி “ஈழத்தில் என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தாய் அப்பா?” என்று கேட்டான்.

அவன் கேட்ட குரலில் இருந்த பரிவு ஈழத்து இளைஞனைப் புத்துணர்வு கொள்ளச் செய்தது. அவன் ஈழத்து அரண்மனையில் சேவகம் செய்து வந்தவன். இது மாதிரியான வேலைகள் ஏதும் செய்தறியாதவன். சுந்தரசோழர் காலத்தே ஈழத்தில் நடந்த போரின்போது அவன் பிடிபட்டான். அவனைப் போன்ற ஏராளமானவர்களைக் கப்பலில் ஏற்றிச் சோழ நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். தங்கள் மானிகையில் குற்றவேல் செய்ய வைத்துக் கொண்டார்கள். மற்றும் சிலரைச் சிற்றரசர்கள் பலருடைய அரண்மனைக்கு அனுப்பினார்கள். நாட்களாக ஆக அவர்களுக்குச் சோழநாட்டு அமைதியான வாழ்க்கை பிடித்துவிட்டதால் அங்கேயே மனம் ஒப்பித் தங்கிவிட்டார்கள். ஆனால், ஈழத்திலிருந்த அவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகளின் கதி என்ன ஆயிற்று என்பது யாருக்குத் தெரியும்?

அந்த இளைஞனுக்கு மணமாகிச் சில ஆண்டுகளேயாகியிருந்தன. போரைக் கண்டால் காதவழி ஒடுபவனாதலால் அவனுக்கு எதிர்த்துப் போரிடக்கூடத் தைரியமில்லாமல் போய் விட்டது. தன்னுடைய அருமை மனைவியை இப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டால்கூட அவன் கண்களில் கண்ணீர் குளமாகத் தேங்கிவிடும். இப்படி மாளிகைக்குச் சுண்ணாம்பு அடிப்பதும் விறகு உடைப்பதும் மரம் நடுவதும் பாதை செப்பணிடுவதும் துணி துவைப்பதும் அவன் செய்து அறியாதவன். அநுராதபுரத்து மாளிகையிலே அலங்காரப் பொம்மை போல்தான் அவன் வாயில் சுதவருகில் நிற்பான். அவ்வளவுதான் அவன் அறிந்த பணி. இப்படி ஒரு துன்பம் வரும் என்று அவனுக்குத் தெரியாது தன்னைச் சிறைப்படுத்திக் கப்பலில் ஏற்றியபொழுதுகூட அவன் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான்: “ஐயா என் இளம் மனைவியையும் அழைத்து வந்து விடுகிறேன்” என்று. அதற்கு அவன் விலாவில் குத்திய சோழநாட்டு வீரன் சிரித்துக்கொண்டே, “ஏன் உனது வயதான மாமனார், மாமியார் இன்னும் அண்ணியாரும் இல்லையா அவர்களையும் அழைத்துவரலாமே” என்று கேலி செய்ததை அவனால் இன்னும் மறக்க முடியவில்லை. இப்பொழுது ரவிதாசனின் அன்புக் குரலைக் கேட்கும் பொழுது அவனுக்கு ரவிதாசன்மீது மேலும் ஏனோ அதிக மரியாதையும் பக்தியும் வளர்ந்தன.

ரவிதாசன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான்: “தம்பி எனக்குத் தெரியும் ஈழத்தில் நீங்கள் எல்லாம் மிகவும் செளகரியமான குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் என்று. உங்கள் தலையெழுத்து இப்படிக் குற்றேவல் செய்யும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. உங்கள் தலையெழுத்தை மட்டும் சொல்லப்போகிறேன்...இதோ நான் இங்கே அகப்பட்டுக் கொண்டு கிடக்கின்றேனே, அது என் தலையெழுத்து மட்டுமன்று. எங்களுடைய பாண்டிய மன்னரின் தலையெழுத்தும் கூடத்தான்.”

பாண்டிய மன்னர் என்று சொன்னவுடன் இளைஞன் திடுக்கிட்டான். “பாண்டிய மன்னரா? எங்கள் அரசருக்குப் பெண் கொடுத்த மன்னரா!” என்று பரபரப்புடன் கேட்ட போது அங்கே யாரோ வரும் காலடி ஓசை கேட்கவே ரவிதாசன் சட்டென்று சைகை காட்டிப் பேச்சை வேறு பக்கம் திருப்பி, “தம்பி சரி சரி...பேசிக்கொண்டேயிருந்தால் இன்றைய வேலை முடியாது. வேலையை முடித்துவிட்டுப் போய்ச் சேர். ஏன் பொழுதை வீணாக்குகிறாய்?” என்று அதட்டும் குரலில் பேசினான். இளைஞனுக்கு ரவிதாசன் திடீரென்று மாறி மிரட்டும் குரலில் பேசியது புரியவில்லை.

மறுநாள் அதே நேரத்தில் ஈழத்து இளைஞன் அந்தப் பக்கமாய்ச் சென்றபொழுது ரவிதாசன் இருக்குமிடத்தை இரும்புக் கம்பிகளின் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான். ரவிதாசன் வேகமாக எழுந்து வெளியே வந்து அவனை அழைத்து “தம்பி, நேற்று நான் சொன்னதில் உனக்குக் கோபமா?” என்று கேட்டான். பிறகு, “நான் அப்படிச் சொல்லியிருக்காவிட்டால் நீ தொடர்ந்து பேசியிருப்பாய். பாண்டிய மன்னர்கள் பேச்சை எடுத்தாலே இங்கே எல்லோருக்கும் கோபம் வரும் தெரியுமா? பாண்டியர் மகளை ஈழத்து நாட்டு இளவரசர் மணம் புரிந்து கொண்டிருப்பது கண்டு சோழர்களுக்கு மிகவும் பொறாமை. அதையெல்லாம் இந்தத் திக்கு வாய்க் காவல்காரன் கேட்டுக்கொண்டு ஒன்றுக்கு இரண்டாக சிறைச்சாலைத் தலைவரிடம் போய்ச்சொல்லி உனக்குப் பெரும் தீங்கை வரவழைத்திருப்பான். உன்னால் எவ்வளவோ காரியங்கள் எனக்கு ஆகவேண்டியிருக்கும் பொழுது அதைக் கெடுக்கும் காரியத்தை நான் செய்யலாமா?” என்று ரவிதாசன் தேனொழுகப் பேசினான். ரவிதாசன் அப்படிச் சொல்லிலே குழைவுடன் பேசுவது பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்பொழுதுதான்.

“என்னால் பல காரியங்கள் ஆக வேண்டுமா ஐயா?” என்று அந்த இளைஞன் வியப்பு நிறைந்த குரலில் கேட்டான்.

“ஆமாம், தம்பி. நானாய் தினம் நீ இங்கே வரும் பொழுது ஓர் ஓலையும் எழுத்தாணியும் கொண்டு வருகிறாயா?” என்றான். அதற்கு இளைஞன் சிரித்தான். “பூ! ஓலையும் எழுத்தாணியும்தானே. நானேக்கு எதற்கையா! இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நான் கொண்டு வந்து தருகிறேன். உங்கள் சிநேகிதர் யாருக்காவது ஏதாவது எழுதவேண்டுமா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் இளைஞன்.

“இந்த இடத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவில் மற்றொரு, அறையில் சோர்வுற்ற நிலையில் மற்றொருவன் இருக்கிறான். அவனை நீ பார்த்தாய் அல்லவா?” என்று கேட்டான் ரவிதாசன். “ஆமாம்; பார்த்தேன்” என்றான் இளைஞன்.

“அவனிடம் நீ ஒரு செய்தி சொல்ல வேண்டும். சொல்வாயா?”

“உம். சொல்கிறேன்” என்றான் இளைஞன்.

அந்த இளைஞன் மளமள வென்று சென்றான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான், யாராவது இருக்கிறார்களா என்று. காவல்காரனும் சற்றுத் தொலைவில் இருந்தான். மெல்ல சோமன் சாம்பவனை அழைத்து ரவிதாசன் கூறியவற்றைச் சொன்னான். சோமன் சாம்பவனுக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. அவன் கூறினான்: “இன்னும் சிறிது காலம் உயிரோடு இருப்பது ரவிதாசனுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? நாமே வலியச் சென்று தூக்கில் தொங்குவதற்கு வழிதேடுகிறானே” என்று கூவினான்.

இளைஞன் நடுங்கிவிட்டான். அவனது கூச்சலும் அது கேட்டு ரவிதாசன் பயங்கரமாகச் சிரித்ததும் அறிந்து, தொலைவில் இருந்த காவற்காரர்கள் ஓடிவந்தார்கள்.

6. சோதிடர் மகள்

காவலர்கள் ஓடிவந்த பிறகுதான் ரவிதாசனுக்குத் தான் சிரித்ததிலுள்ள சங்கடம் தெரியவந்தது. வெள்ளை அடிப் பதற்கு வந்த ஈழத்து இளைஞன் காரணமற்ற முறையில் காவலர்களிடம் சிக்கிச் சித்திரவதைக்கு உள்ளாவானே என்ற கவலை அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது, அதனால் காவலர்கள் அருகே வந்தவுடன் சிரிப்பை நிறுத்திச் சட்டென்று தன் குரலை மாற்றிக்கொண்டு, “பாருங்கள் ஐயா! இவன் சுண்ணாம்பு அடித்துவிட்டுப் போகவேண்டியவன்தானே! இந்த இடம் உனக்குச் சௌகரியமாய் இருக்கிறதா? வேளா வேளைக்கு உணவு கிடைக்கிறதா? இங்கே ஒரு புலி இருந்தது என்று சொன்னார்களே!” என்று என்னையும் கேட்டுவிட்டு என் தம்பியையும், போய்க் கேட்டிருக்கிறான். என் தம்பி தான் பொல்லாதவன் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமே. அவன் சொல்லியிருக்கிறான். ‘நீயும் கூட இங்கே இருந்து பார்த்தாயானால் கஷ்டம் தெரியும்; நீ உள்ளே இரு; நான் வேண்டுமானாலும் வெள்ளை அடிப்பதற்குச் சுண்ணாம்புக் கலயத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறேன்’ என்று. அதைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து என்னிடம் இந்தப் பிள்ளையாண்டான் அப்படியே சொன்னவுடன் எனக்குச் சிரிப்பு வராமல் வேறு என்ன செய்யும்? இப்படிச் சிரித்து ரொம்ப நாட்களாகி விட்டன. சிரிப்பதற்கும் அழுவதற்கும் இங்கு யார் இருக்கிறார்கள்? இங்கே பகல் சோறு கொண்டு வருபவர்கள் கூடக் கதவைத் திறந்து ஏதோ புலி சிங்கத்திற்குப் போடுவது போல் போட்டுவிட்டு ஒடிப்போய்விடுகிறார்கள்; நின்று பேசுவதற்குக்கூட அவர்களுக்குப் பயம்!” என்றான் ரவிதாசன் காவல்காரர்களை விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்த்தபடி.

காவலர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்ட பிறகு, “அதற்குத்தானே இப்படிச் சிரித்தான்,

இந்த ரவிதாசன்” என்று உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு மெல்ல அங்கிருந்து நகர்ந்தார்கள். ஆனால், ஈழத்து இளைஞன் உடல் மட்டும் இன்னும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்ன நேருமோ? எங்கே ரவிதாசன் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவானோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தான்.

காவலர்கள் மறைந்த பிறகு ரவிதாசன் மெல்லியகுரலில், “தம்பி நீ ரொம்பவும் பயந்துவிட்டாயா? என் சகோதரன் இப்படித்தான் சொல்வான். அவன் பிழைக்கத் தெரியாதவன். இந்த உலகத்திலே இப்படியே இருந்து இன்னும் எவ்வளவு நாள் கஷ்டப்படப்போகிறானோ தெரியாது. மதி என்று ஒன்று இருக்கும் பொழுது அதைக் கொண்டு எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்யலாம் என்று ஏன் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை” என்று கேட்டான் ரவிதாசன்.

ஈழத்து இளைஞன் அதற்கு என்ன மறுமொழி கூறுவது என்று தெரியாமல் திகைத்தான்.

ரவிதாசன் அவனை நோக்கி, “தம்பி! உன்னைக் கண்டது முதல் உன் மீது பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது. உன்னை நான் நிச்சயம் நம்பலாம் அல்லவா?” என்று கேட்டுவிட்டு அவன் உள்ளத்தில் இருப்பதை ஆராய்வதுபோய் கூர்ந்து நோக்கினான்.

ஈழத்து இளைஞன் கபடம் அறியாதவன். அவன் சொன்னான்: “இதுவரையில் நான் யாருக்கும் எந்தவிதத் தீங்கும் செய்தது கிடையாது. ஒருவருடனும் கூடி வீணை குடியைக் கெடுத்ததும் கிடையாது. அதனால் என்னை நீங்கள் பூரணமாக நம்பலாம். நான் என்ன செய்யவேண்டும்? தங்களைப் பற்றி நான் நேற்று நிறையக் கேள்விப்பட்டேன்” என்று கூறி நிறுத்தினான்.

ரவிதாசன் ஆவலும் அதே சமயத்தில் அலட்சியமும் நிறைந்த குரலில், “என்ன தம்பி கேள்விப்பட்டாய்? கொலை காரன் என்றுதானே என்னைக் குறித்து வெளியே பேசிக்

கொள்கிறார்கள்?" என்று கேட்டான். ஆனால், ஈழத்து இளைஞன் அமைதியான குரலில், "தாங்கள் செய்தது நல்ல கொலைதானே. பாண்டியர் குலத்து அவமானத்தை நீக்கு வதற்காகப் பழிக்குப்பழி வாங்கினீர்கள். அவ்வளவுதானே. அதற்காகத் தங்களைக் கொலைகாரன் என்று சொன்னால் அரசர்கள் எல்லோரையும் கொலைகாரர்கள் என்றுதான் முடிவு செய்யவேண்டும். படைத் தளபதிகள், போர் வீரர்கள், முதலமைச்சர்கள்—எல்லோருமே கொலைகாரர்களாகவும், கொலைக்கு உடந்தையானவர்களாகவும்தான் இருக்கிறார்கள் என்று திண்ணமாகக் கூறலாம்" என்றான்.

இளைஞன் சொல்வதை உற்சாகத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த ரவிதாசன் இப்படிப்பட்ட ஓர் இளைஞன் தான் தன்னுடைய காரியங்களுக்குத் தேவை என்று முடிவு செய்து கொண்டு மேலும் சோழ குலத்தைப் பரம விரோதியாக நினைக்கும் இவனைக் கொண்டே அடிப்படைக் காரியங்களுையெல்லாம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தவனாக, "தம்பி உன்னுடைய விழிகளில் தெரியும் உறுதியையும் உற்சாகத்தையும் பார்த்தவுடனேயே இவ்வளவு நாள் நான் சிறையில் வாடியதையெல்லாம் மறந்து விட்டேன். நீ ஒரு சிறு காரியம் எனக்கு முதலில் செய்வாயா?" என்று கேட்டான். ஈழத்து இளைஞன் தலையசைத்தான்.

"தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியே புறப்பாடியில் நாகேந்திர தேவர் என்னும் சோதிடர் ஒருவர் இருக்கிறார் அவரிடம் சென்று நான் கொடுத்ததாக ஒலை ஒன்றைத் தர வேண்டும். நீ கொண்டுவந்த பனை நறுக்கு மீதி இருக்கிறது அல்லவா! அதை இப்படிக் கொடு. அதில் நான் எழுதித் தருகிறேன். அதை நீ மிகவும் கவனத்துடன் பிறருக்குத் தெரியாமல் எடுத்துக்கொண்டு சோதிடரிடம் மட்டும் கொடுக்கவேண்டும். சோதிடர் வீட்டில் எப்பொழுதும் கலகலப்பும் சந்தடியும் நிறைந்திருக்கும். எல்லாம் அடங்கிய பிறகு உச்சி வேளை சமயத்தில் அவர் பகல் உணவு அருந்தி

விட்டுக் கை சழுவுவதற்குத் தோட்டத்துப் பக்கம் வருவார். அப்பொழுது இந்த ஓலையைக் கொடுத்தால் போதும். அப்பொழுதும் ஓர் ஆபத்து இருக்கிறது. ஆனால், நீ அதிலிருந்து மீண்டு விடுவாய். அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதை மட்டும் கேட்டு வந்து என்னிடம் எப்படியாவது தெரிவிக்க வேண்டும். 'தெரிந்ததா?' என்று ரவிதாசன் உற்சாகம் பொங்கக் கூறினான்.

ஓலையை வாங்கிக்கொண்ட ஈழத்து இளைஞன் அதைப் படிக்கத் தொடங்கினான். ரவிதாசனுக்குச் சற்று ஆத்திரமாக இருந்தாலும் அவன் சட்டென்று, “தம்பி அந்த ஓலையில் ஒன்றும் பரம ரகசியம் இல்லை. பிறருக்கு எழுதப்பட்டதாய் இருந்தாலும் அதைப் படித்துத் தெரிந்துகொண்டு போவது தான் நல்லது. மதுராந்தக சோழ தேவர் நீண்ட நாட்களாக நோய்வாய்ப்பட்டு எழுந்திருக்கவும் சக்தி இல்லாமல் இருப்பது ஜகப்பிரசித்தம். ஆனால், சமீபகாலத்தில் அவருடைய உடல் நிலை மிகவும் மோசமாகி விட்டதாக ஏதோ ஒன்று என் உள்ளத்தே கூறிக்கொண்டே இருக்கிறது. அவருடைய கிரக பலன்கள் எப்படி இருக்கின்றன என்பதை மிகச் சரியாகச் சோதிடரால் கூறமுடியும். அதனால் அதைக் கேட்டுத் தெரிந்துவருமாறு உன்னை அனுப்புகிறேன். தெரிந்ததா?” என்று ரவிதாசன் உதட்டில் விஷமப் புன்னகை நெளியக் கூறினான். மீண்டும் செய்தியை எப்படிக் கொண்டு வந்து தெரிவிப்பது என்பதையும் ரவிதாசன் சொல்லிக் கொடுத்தான்.

ஈழத்து இளைஞன் தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியே சென்று சோதிடர் வீட்டைக் கண்டுபிடிக்கும் பொழுது உச்சி வேளை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவர் வீட்டு வாசலில் இரண்டு மூன்று குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. சிறு வீடு ஆனதால் வெளியிலும் திண்ணையிலும் மரத்து நிழலிலும் சோதிடரைக் காண்பதற்காகப் பலர் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

உள்ளே சோதிடரிடம் பழுலூரின் அப்போதைய சிற்றரசரும் பெருமை மிகுந்த பழுவேட்டரையர் சந்ததியில் வந்த வருமான சிறிய பழுவேட்டரையர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். சோழநாட்டிற்குத் தங்களுடைய உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் அளித்துத் தொண்டாற்றிய இரு பழுவேட்டரையர்களும் காலமானபிறகு பெரிய பழுவேட்டரையரின் நெருங்கிய உறவினரில் திறமைமிக்க இளைஞன் வாரிசாக பழுலூரின் அரியணையில் அமர்ந்தான். தன்னுடைய மூதாதையர்களைப்போல் அவனும் சோழ குலத்திற்கு இறுதிவரையில் அரும்பெரும் பணியைச் செய்யச் சங்கல்பித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஈழத்து இளைஞன் வந்தவேளை சோதிடர் இன்னும் சாப்பிடுவதற்குக்கூட எழுந்திருக்கமுடியாத அளவில் மிகவும் கவனமாகக் கிரகங்களின் நிலையைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டும், பழைய சுவடிகளைத் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்டும் இருந்தார். ஈழத்து இளைஞனுக்கு அவசரம் தாங்கவில்லை. கூடத்தில் சோதிடரைத் தவிர அதிகச் சந்தடி இல்லை என்ற எண்ணத்தில் அவன் கொல்லைப்புற வழியாகப் பார்த்த பொழுது தெளிவாகத் தெரிந்ததால் வேகமாக அவ்வழியே உள்ளே நுழைந்தான். அவன் கொல்லைப்புறக் கதவைத் திறந்து தாண்டியவுடனே, “யாரது” என்று அதட்டும் குரல் ஒன்று அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

குரலில் கடுமை இருந்தாலும் அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய அந்தச் சொல்லுக்கு உரியவள் அவ்வளவு கடுமையாகக் காட்சியளிக்கவில்லை. விழிகளில் எதிரியை அடக்கி ஆளும் சக்தியும். ஆனால், அதே சமயத்தில் தன் சொற்களால் கவரக் கூடிய சக்தியையும் படைத்திருந்த உறுதியான இளம் பெண்கையிலே வாழை இலை ஒன்றுடன் அங்கு நின்றன்கொண்டிருந்தாள். ரவிதாசன் கூறிய எதிர்ப்பு இதுதான் போலும் என்று நினைத்த ஈழத்து இளைஞன் முன்னுக்கும் போக முடியாமல், சொல்லாமலும் இருக்கமுடியாமல் திண்டாடித் திகைத்து நின்றான்.

ஈழத்து இளைஞன் இவ்வாறு திகைத்து நிற்பதைக் கண்ட சோதிடரின் மகள் அவனுடைய நிலையைக் கண்டு மெல்ல நகைத்து, “தந்தையைக் காணச் சரியான வழியைக் கண்டு பிடித்து விட்டீர்கள். முன்புறமாக வந்தால் நீண்ட நேரம் காத்திருக்க வேண்டுமென்பதற்காக இந்தப்பக்கம் வருவதற்கு யார் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்?” என்று கேட்டு விட்டு “பொதுவாக இப்படிக் கொல்லைப்புறமாக பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிகள்தாம் வருவார்கள்” என்றாள். “பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிகளுள் முக்கியமான ரவிதாசன் தன்னை அனுப்பினார்” என்று சொல்ல வேண்டுமென்ற துடிப்பு அவனுக்கு இருந்தது. ஆனால் அப்படிச் சொல்லாமல் அவனும் அசட்டுத் தனமான சிரிப்பு ஒன்றைச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றான். சோதிடரின் மகள் இலையைக் கீழே வைத்து விட்டுத் தன் தந்தையிடம் அந்த இளைஞன் வந்திருக்கும் செய்தியைத் தெரிவிப்பதற்காகச் சென்றாள்.

ஆனால், கூடத்தில் சோதிடர் மிகவும் முக்கியமான ஜாதகம் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு மிகவும் கவனத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அதனால் அவள் உடனே திரும்பி, “அரச குடும்பத்து ஜாதகம் ஒன்றை அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் போல் இருக்கிறது. சிறிது நேரம் இங்கேயே இருங்கள்” என்று கூறிவிட்டு, தன் காரியத்தைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டாள்.

கூடத்திலே சோதிடர் பேசிக்கொண்டிருப்பது தெளிவாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவர் ஒலைச் சுவடிகளையெல்லாம் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு வந்திருப்பவரை நோக்கி, “இளவரசருடைய ஜாதகத்தை இப்பொழுது என்ன திடீரென்று பார்க்கும்படியான அவசரம் நேர்ந்து விட்டது” என்று கேட்டார். இளையபிராட்டி ருந்தவ்வை தேவியார் தனது அந்தரங்க ஊழியரான வீரநாராயணனைச் சோதிடரிடம் அனுப்பி இருந்தார். அருள்மொழிவர்மரின் அருமைமகன் இளங்குமரன் மதுராந்தகனுடைய வருங்காலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதில் இளையபிராட்டி அதிக அக்

கறை காட்டினாள். இளவரசரின் பிறந்தநாள் வருவதற்குஇன்னும் சில நாட்களே இருந்தன. அதற்குள் அவள் தன் மனத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு சந்தேகத்தை எப்படியாவது சோதிடரைக் கொண்டு தெளிவுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணி அரண்மனைச் சோதிடரிடம் அவளை அனுப்பிவைத்தாள்.

சோதிடர் மதுரனின் ஜாதகத்தை எப்பொழுதோ கணித்து வைத்துவிட்டார். அவர் பலமுறை ஓலைச்சுவடியைப் புரட்டி அந்த ஜாதகத்தைப் பார்த்துத் தன் மனத்திற்குள்ளேயே, 'வியக்கும் வண்ணம் உள்ளது' என்று கூறிக் கொண்டார். நன்னாளில் பிறந்த அருண்மொழியின் செல்வனின் கிரகங்கள் இருக்கும் நிலையை அவர் மிகவும் கவனமாகக் கணக்கிட்டு அதன் பலன்களையெல்லாம் சுவடியில் எழுதித் தான் எழுதியதை மற்றுமொரு முறை படித்துப் பார்த்து வியப்படைவார். அவர் மனத்துக்குள்ளே, 'இந்தநாட்டிற்கு ஒரு தேவ குமாரனே பிறந்துவிட்டான்' என்று நான் நினைக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொள்வார்.

அவர் மனத்திற்குள்ளேயே பேசுவதாக நினைந்தாலும் அவர் உதடுகள் முணுமுணுக்கும் குரல் அவருடைய மகள் காதிலும் விழும். "என்னப்பா அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? தேவகுமாரனா வந்து பிறந்திருக்கிறார். ராமரும், கிருஷ்ணரும் அவதரித்த இந்த நாட்டில் மீண்டும் கடவுளே அவதரித்திருக்கிறார் என்று சொல்கிறீர்கள்!" என்று கேட்பாள். ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருக்கும் சோதிடர் மீண்டும் கிரகங்களின் பலன்களைத் தமது கணிதத்தின் திறத்தினால், சோதிட சாஸ்திர அறிவினால் கண்டு தமக்குள்ளேயே முழுத் திருப்தியையும் அடைந்து, "ஆமாம். இப்படிப்பட்ட நல்ல ஜாதகம் சாட்சாத் குமரப்பெருமானைத் தவிர வேறு யாருக்கு இருக்க முடியும்" என்று தமக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்வார். பிறகு தன் மகளிடம் திரும்பி, "அம்மா குழந்தாய்! தாயில்லாத குழந்தையின் ஜாதகம் இது. இந்தக் குழந்தையின் கிரக

பலன்களினால்தான் குழந்தையின் தந்தைக்கே மிகவும் பெருமையும் புகழும் ஏற்படப்போகின்றன. இந்த நாட்டுக்குப் பெரும் நன்மை ஏற்படப்போகிறது. இந்தத் குழந்தை பெரும் வீரனாவான். அழகிலும் மன்மதன்போல் விளங்குவான். எட்டுத் திக்குகளிலும் இவன் புகழ் பரவும்” என்று கூறுவார். அருள்மொழியின் செல்வக் குமரனான மதுரனின் ஜாதகத்தைத் துல்லியமாகவும் சிறப்பாகவும் கணித்து மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தபடியால் இப்பொழுது வீரநாராயணன் வந்து கேட்கும் பொழுது “அவர்களுக்கு ஏன் திடீரென்று சந்தேகம் வந்து விட்டது, இந்த ஜாதகத்திற்கு உரியவன் பலன்களில் ஏதாவது சந்தேகம் வந்தால்தானே மீண்டும் மீண்டும் பார்க்கும்படியான ஓர் எண்ணமும் அவாவும் ஏற்படும். இந்த நாட்டிற்கே அணையா ஜோதியாக திகழப்போகும் செல்வக் குமரனின் ஜாதகத்திலிருந்து என்ன தான் அறியப்போகிறார்களோ? ஒரு பலனா? இரண்டு பலன்களா? கூறுவதற்கு” என்று உற்சாகத்துடன் கூறிய சோதிடரை நோக்கி வீரநாராயணன், “ஐயா சோதிடரே, இனைய பிராட்டிக்கு மனத்தில் ஏதோ சிறு கலக்கம் ஏற்பட்டதால் தான் தங்களிடம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். தங்கள் வாயால் ஒரு முறை செல்வக்குமரனின் வருங்காலப் பெருமையைக் கேட்டால்தான் மனம் திருப்தி அடையும் என்ற எண்ணத்திலேயோ என்னவோ என்னை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

சோதிடர் மெல்ல நகைத்து, “ஐயா வீரநாராயணரே! இனையபிராட்டிக்கு எவ்வித மனக்கலக்கமும் கிடையாது என்பது எனக்குத் தெரியும். அவருடைய கலக்கங்கள் மறைந்து போய்ப் பல நாட்களாகி விட்டன. இனி இந்த நாட்டிற்கு முடிசூடா அரசியைப்போல் திகழப் போகும் அவர் தனது சகோதரனின் மகனது வருங்காலத்தைப் பற்றிக் கேட்பது மேலும் சந்தோஷத்தால் பூரித்துப் போவதற்குத் தான் என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த நாட்டிற்கு இன்னும் சில நாட்களில் ஒரு பெறும் துக்ககரமான சம்பவம்

நிகழப்போகிறது என்றாலும் அதனால் இளையபிராட்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் அஞ்சுவதற்கோ கவலைப்படுவதற்கோ ஏதும் இடமில்லை. இளையபிராட்டியின் நேரடிப் பொறுப்பில் வளரும் செல்வனுக்கு எந்தவிதக் குறையும் இல்லை என்பதைப் போய்ச் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

ஆனால், வீரநாராயணனோ சோதிடரை அவ்வளவு எளிதில் விடுவதாக இல்லை. இவள் சோதிடரை நோக்கி, “தாங்கள் சொல்லும் இந்த வார்த்தையை நானே நேற்றுச் சொல்லி விட்டேன். அதையே இப்பொழுது நான் கேட்டுக் கொண்டு வந்து இளையபிராட்டியிடம் சொன்னால் அவர்கள் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? நான் தங்களைச் சந்திக்கவே இல்லை என்று முடிவு கட்டிவிட மாட்டார்களா? இளைய பிராட்டி தங்களிடம் என்னை அனுப்பியதற்கு நிச்சயம் ஏதோ முக்கியமான காரணம் இருக்க வேண்டும். அதை நான் எப்படித் தங்களிடம் எடுத்துச் சொல்ல முடியும்” என்றான்.

சோதிடர் உடனே கேட்டார், “இளவரசர் அருள்மொழி. வர்மரின் ஜாதகப்பலனை அவர் கேட்பதன் காரணம் என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை” என்றார். வீரநாராயணன் சிரித்துக் கொண்டு, “ஏன், தாங்கள்தான் சோதிடராயிற்றே! ஆருடம் சொல்லுங்களேன் பரர்க்கலாம் எதற்காக இப்படிக்கேட்கிறார்கள் என்று” என்றான்.

சோதிடர் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியையும் புலப்படுத்திக்கொள்ளாமல். “இளையபிராட்டியின் மனநிலை எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. இச்சிறுவனுடைய வருங்காலத்தை வைத்துக் கொண்டுதான் நாட்டின் பலவிதச் சீர்திருத்தங்களுக்கு வழி வகுக்க வேண்டுமென்று இளைய பிராட்டியார் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். குறிப்பாகக் குழந்தையின் ஆயுள் பாவமும் திறமையும் அறிந்துகொண்டால் இளையப்பிராட்டிக்குப் பெரும் திருப்தி ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால், அதை நான் இப்பொழுது இந்த நேரத்தில் சொல்ல முடியாதவனாய் இருக்கிறேன். உச்சிவேளை கடந்து விட்டது.

காலையிலிருந்து நானும் கிரகங்களோடு பழகிப் பேசி இதைப் பற்றியே எல்லோரிடமும் கூறிக் களைப்படைந்து விட்டேன். கிரகங்களின் கோபத்துக்கு நான் முன்பு ஆளாகியதுபோதும். அதனால் நானைய தினம் சூரியோதயம் ஆனவுடனேயே நீங்கள் நீராடிவிட்டுப் புது உடை அணிந்துவந்தால் உங்களுக்குப் பலவற்றை என்னால் விவரமாகச் சொல்லமுடியும்” என்றார் பிறகு வீரநாராயணனேநோக்கி, “நான் ஒன்று சொல்வேன். நீங்கள் தவறாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. குழந்தையை விட்டுச் சில நாட்கள் இளையபிராட்டி வேறிடத் திற்கு வந்தால் என்ன? அவர்களே நேரிடையாக இங்கு வந்தால் இன்னும் நான் பல விஷயங்களைச் சொல்லமுடியும். நான் இப்படிச் கூறியதாக நீங்கள் போய் அவர்களிடம் தாராளமாகச் சொல்லலாம்” என்றார். சோதிடரின் பேச்சிலே மறைந்திருந்த உள் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட வீரநாராயணன் இளையபிராட்டியிடம் சென்று அவர்களைச் சோதிடரிடம் அழைத்து வரவேண்டிய அவசியத்திற்காக அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

சோதிடர் மெல்ல அங்கிருந்து எழுந்து கிணற்றங்கரைக்குக் கால் கை கூழுவுவதற்காக வந்தபொழுது ஈழத்து இளைஞன் அவர் களைப்பாய் இருக்கிறார் என்பதைக்கூடப் பாராமல் அவரிடம் மடியிலிருந்த ஓலையை நீட்டி, “ஐயா ரவிதாசன் அனுப்பினார்” என்று கூறி அதிகம் பேசாமல் நின்றான்.

ரவிதாசன் என்றவுடன் சோதிடரின் உடல் ஒரு முறை குலுங்கியது. அவர் இளைஞனைப் பார்த்து ‘ரவிதாசனா’ என்று பரபரப்புடன் கேட்டார். அவருக்குச் சந்தேகம், ஒருவேளை ரவிதாசன் தப்பி வெளியேறி எங்கோ மறைவிடத் திலிருந்து இந்த இளைஞனை தன்னிடம் அனுப்பியிருக்கிறானா என்ற பயம். நாட்டிலுள்ள அனைவரும் ஒருமுகமாகக் குற்றம் சாட்டி ரவிதாசனை வெறுத்திருக்கிறபொழுது தான் மட்டும் அவனுக்குக் கிரகங்களின் நிலைகளை அவ்வப்பொழுது சொல்லி உதவி வருவது சரிதானா என்ற கவலை ஏற்பட்டது. அதனால்

அவர் ரவிதாசன் ஒருவேளை சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டேனா என்ற கவலையுடன் மீண்டும் இளைஞனைப் பார்த்து, “நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?” என்று கேட்டார். இளைஞன் உற்சாகமான குரலில், “ரவிதாசனிடமிருந்து” என்று கூறினான். சோதிடர் விழிகளை அப்படியும் இப்படியும் நகர்த்தி, “அது தெரிகிறது. எந்த இடத்திலிருந்து வருகிறாய்?” என்று கேட்டார். “சிறையிலிருந்து” என்று அவன் கூறிய பிறகுதான் அவருக்குச் சற்று நிம்மதி வந்தது. அவர் பெருமூச்சு விட்டு, “நல்லவேளை சிறைக்கு வெளியிலிருந்து என்று கூறாமல் இருந்தாயே” என்று கேட்டார். இளைஞனுடைய உற்சாகம் சற்று அதிகமாகியது. “சிறைக்கு வெளியே வந்து தங்களைச் சந்திக்கும் காலம் இன்னும் அதிக நாளில்லை. அதற்காகத்தான் அவர் தங்களைச் சந்திப்பதற்காக என்னை அனுப்பினார்” என்று கூறியவுடன் சோதிடர் நடுநடுங்கிவிட்டார்.

அவரைவிடத் தூண் மறைவில் நின்று அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சோதிடரின் மகளின் உடலில் ஏனோ நடுக்கம் ஏற்பட்டது,

7. ஓலையைக் கொண்டோடினான்

வீரநாராயண ஏரியின் அருகே இருந்த மண்டபத்தில் பொழுது புலரும் முன்னர் விழித்தெழுந்த அருள்மொழிவர்மர் வந்தியத் தேவனையும் தட்டி எழுப்பிப் பயணத்திற்கு ஆயத்தம் ஆகும்படிச் சொன்னார். அவர்கள் இருவரும் புறப்பட்டு வெகுநேரம் கழித்துத்தான் அந்த மண்டபத்தில் வந்து தங்கியிருந்த சங்கரத்தேவன் துயில் நீங்கி எழுந்தான். அவன் எழுந்து உட்கார்ந்து புறப்படுவதற்கு ஆயத்தம்செய்து கொண்டிருந்தபோது அவனை நெருங்கி வந்து நடுத்தர

வயதுடைய ஒருவன் பேச்சுக் கொடுத்தான். சுமதியின் தந்தை இரகசியமாக அனுப்பிய அவன் நந்திபுரத்திலிருந்து சங்கரத்தேவனைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தான். எப்படியாவது சங்கரத்தேவனிடம் இருந்து குந்தவ்வை எழுதிக் கொடுத்த ஓலையை அபகரித்து விடவேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். அந்த மண்டபத்தில் அருள்மொழிவர்மரும் வந்தியத்தேவனும் தங்கியிருப்பதை முதலிலேயே கூர்மையான கண்களால் கவனித்து விட்டான். எளிதில் பிறர் கண்டுபிடிக்க முடியாத தோற்றத்தில் அவர்கள் இருந்தாலும் அவன் அவர்களை எளிதில் புரிந்து கொண்டான். அவர்கள் சங்கரத்தேவன் அங்கிருப்பதை அறிந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்ற கவலை அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. நல்ல வேளையாகச் சோர்வு மிகுதியால் சங்கரத்தேவன் விழித்துக் கொள்ளவில்லை. இடைவிடாது நெடுந்தாரம் பயணப்பட்டதால் ஆழ்ந்து உறங்கி விட்டான் போலும்!

சங்கரத்தேவனிடம் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டுமே! அதனால் “உங்கள் பெயர் தானே சங்கரத்தேவன்?” என்று எடுத்த எடுப்பிலே கேட்டுச் சங்கரத்தேவனை வியப்பில் அவன் ஆழ்த்தினான். சங்கரத்தேவன் வியப்புடன் அதனைப்பார்த்தபொழுது “தங்களை எனக்குத் தெரியாது. சற்றுமுன்தான் இங்கு உட்கார்ந்திருந்த இளவரசரும் வந்தியத்தேவனும் பேசிக் கொண்டிருந்ததிலிருந்து நீங்கள்தான் சங்கரத்தேவன் என்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன்” என்று பெரும் பொய்யைச் சொல்லி வைத்தான். சங்கரத்தேவனுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அருள்மொழிவர்மரும் வந்தியத்தேவனும் அந்த மண்டபத்தில் இருந்தார்களா? தன்னைப்பற்றி விசாரித்தார்களா? என்பதை நினைக்கும்போது அவனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. அவர்களைச் சந்திக்காமல் போனதில் அவனுக்குப்பெரும் கவலை ஏற்பட்டது. ஆனால் தான் அங்கு இருப்பதை அறிந்து கொண்டு அவர்கள் இருவரும் தன்னைக் கவனியாமல், அழைத்து ஒன்றும் வினவாமல் போய்விட்டார்கள் என்பது நம்பக்கூடியதாக

வும் இல்லை. ஆனால், இந்தப் புதிய மனிதர் தன்னிடம் என்ன காரணம் கருதி அவர்கள் இருவரும் என்னைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கூறவேண்டும்? இவற்றில் ஓரளவு உண்மை இருக்கத்தான் இருக்கும் என்பதை நினைத்த அவன் அவரையே மேற்கொண்டு கேட்டு அறியலாம் எனும் எண்ணத்தில், “ஐயா நான் அவர்களைத்தான் தேடி வந்தேன். ஏனோ உறங்கி விட்டேன். அவர்கள் நான் உறங்குவதைப் பார்த்தபிறகும் என்னை எழுப்பாமல் சென்றுவிட்டார்களா?” என்று கேட்டான். அந்தப் புதிய மனிதன் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டு, “என்ன ஐயா அதுதான் எனக்கு வேலையா? நான் எங்கோ போகிறவன். இங்கே சற்று இளைப்பாறுவதற்காக உட்கார்ந்திருந்தேன். உன்னைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டதனால் உன்னிடம் அதைச் சொல்லலாம் என்று சொன்னேன். மற்றவிவரங்கள் எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தலைக்கு மேல் வேலை இருக்கிறது. இப்படி நீங்கள் உறங்குவதைப்பார்த்தவுடன் நீங்கள் விழித்து எழுவதற்குள்ளே எப்படியும் திரும்பிவிடலாம் என்று பேசிக் கொண்டே அவர்கள் சென்றதிலிருந்து மறுபடியும் வருவார்கள் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றான்.

சங்கரத்தேவனுக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. இளவரசரை இங்குச் சந்திப்போம் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. இளவரசரைச் சந்தித்த பிறகு இன்பவல்லியிடம் சென்று அவனிடம் கொடுக்கச் சொன்ன ஓலை அவனிடம் இருந்தது. அவன் மிகவும் சாமர்த்தியமாகவும் கவனமாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு பெரும் நிலை. இளையிராட்டி அவனிடம் அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருக்கிறான் என்றால் அது அவனுடைய திறமையை நம்பித்தான் இருக்கமுடியும். சங்கரத்தேவன் சிறிது நேரம் ஏதும் பேசமுடியாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். எப்படியும் அருள்மொழிவர்மரும் வந்தியத் தேவனும் திரும்பி வருவார்கள் என்று உறுதியாக நம்பினான். அங்கேயே சிறிதுநேரம் இருந்து பார்த்துவிட்டு ஊருக்குள்ளே சென்று ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் ஏரிக்கரை

அருகே காத்திருப்போம் என்ற எண்ணத்தில் அவன் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்தான்.

“என்னய்யா! நான் சொன்னவுடன் சோர்ந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டீர்களே! அவர்கள் அவசியம் திரும்பி வருவார்கள் என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. உன்னை மீண்டும் அவர்கள் வந்து சந்திக்க வேண்டுமென்றால் நீர் மிகவும் முக்கியமான புள்ளியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அந்த ஏரிக் கரையிலே குளித்து விட்டு இளைப்பாறும். நான் உங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாராதிகளை ஏற்பாடு செய்து தருகிறேன்” என்று அவன் சொன்னான். “நானும் அதோ அந்தத்துறைக்குக் குளிப்பதற்காகத்தான் செல்கிறேன். நீங்களும் வருவதென்றால் வரலாம்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்படுபவன் போல் பாசாங்கு காட்டினான். சங்கரத்தேவனுக்கு அவன் சொற்களில் சந்தேகம் தோன்றவில்லை. அதனால் அவனுடன் தொடர்ந்து ஏரியின் மது கிலிருந்து குதித்துவரும் தண்ணீரில் குளிப்பதற்குச் சென்றான். இருவரும் இறங்கி அந்தக் குளிர்ந்த நீரில் களைப்புத் திரும் வரையில் குளித்தார்கள். சங்கரத்தேவன் அமிழ்ந்து குளித்த வாறிருக்கும் பொழுது அந்தப் புதிய மனிதன் வேகமாகக் கரையேறி சங்கரத்தேவன் ஆடைகள் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து நொடியில் ஓலைச்சுருளை எடுத்துக் கொண்டு ஓடத் தொடங்கினான். சங்கரத்தேவன் அதைப் பார்த்துவிட்டான். தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட, “ஏய் ஏய் எங்கே ஓடுகிறாய்” என்று கூவிக்கொண்டு அவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினான். சிறு சிறு மரங்களும் புதர்களும் நிறைந்த இடத்தருகே முன்னால் ஓடியவன் எங்கோ மறைந்திருக்க வேண்டும். சங்கரத் தேவனுக்கு அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஆத்திரமும் அச்சமும் சேர்த்துத் தாக்கியதாலும் ‘தண்’ என்று நீர் உடலிலிருந்து சொட்டியதாலும் அவனால் ஓடமுடியவில்லை. உடலில் முக்கியமான ஓலையை அல்லவா எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். ஒரு கண நேரத்தில் நாம் ஏமாந்து விட்டோமே. இடையிலே வானும் உள்ளத்திலே உறுதியும் இருந்தும் எவ்வளவோ கவனத்துடனும் கண்காணிப்

புடனும் இருந்தும் நான் அவனிடம் ஓலையைப் பறிகொடுத்து விட்டேனே. அந்த ஓலையில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்பதைக்கூட நான்கவனிக்காமல்விட்டுவிட்டேன்” என்று வருத்த முர் வேதனையும் கலந்து இருக்க அங்கேயே தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டான். அவன் என்ன வென்று சொல்வான். இன்பவல்லியிடம் போய் எதைக் கூறுவான்? இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வரும் இளவரசரிடமும் வந்தியத்தேவனிடமும் என்ன சொல்வான். அவனுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. இதுவரை வராத அவப்பழி அன்றே வந்துவிடும். அந்த ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினானே, அவனுக்கு அதனால் என்ன பலன்? என்பதெல்லாம் சங்கரத் தேவனுக்குப் புரியவில்லை.

அவனுடைய ஆடைகள் ஏரி வாய்க்கால் அருகே இருந்தன. அவன் ஓடிவந்து உட்கார்ந்து வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இடம் அங்கிருந்துச் சற்று தொலைவில் இருந்தது. குளிப்பதற்குக் குறைவாக உடுத்தியிருந்த நிலையில் இருந்த தன்னைப் பார்ப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள். தப்பி ஓடியவன் இங்கே எங்கோதான் இருக்க வேண்டும் அவனைத் தேடிப் பிடிக்காமல் விடுவதில்லை என்ற உறுதியோடு மீண்டும் வாய்க்கால் கரைக்குச் சென்று ஆடைகளை எடுத்துப் பரபரப்புடன் அணிந்து கொண்டு மண்டபத்தின் அருகே கட்டப் பட்டிருந்த தனது குதிரையின் மீது ஏறி ஓலையுடன் ஓடி ஒளிந்தவனைத் தேடிக் காட்டின் பக்கம் சோர்வுற்ற உள்ளத்துடன் சென்றான் சங்கரத்தேவன். சற்று தொலைவில் குதிரை வரும் குளம்படி ஓசை கேட்டது. வந்தியத்தேவன் வந்து கொண்டிருப்பது சங்கரத்தேவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. நடந்தவற்றைச் சொல்வதா வேண்டாமா என்ற மனக் குழப்பத்துடன் உள்ளுக்குள் இருக்கும் வேதனையையும் உணர்ச்சியையும் ஏமாற்றமான நிலையையும் மறைத்து முகத்தில் புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு சங்கரத்தேவன் நின்று கொண்டிருந்தான். “என்ன சங்கரா? இங்கே காட்டுப் பகுதிக்கருகே நின்று இருக்கிறாய்? ஆச்சர்யமாயிருக்கிறதே! நீ இங்கே எப்போது வந்தாய்” என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டார்.

சங்கரத்தேவன் மிகவும் வலுக் கட்டாயமாக முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டு, “தங்களை எதிர் பார்த்துத் தான் இருக்கிறேன். இங்கே குளிப்பதற்காக ஏரிக்கரைக்கு வந்தேன். திரும்பி மண்டபத்திற்குப் போகப்போகிறேன். நீங்கள் வருவது தெரிந்து நின்றேன்” என்றான்.

“நீ இங்கே இருப்பதைச் சற்று முன்புதான் உன்னுடைய உதவியாளன் சொல்லிவிட்டு விரைந்து சென்று கொண்டிருக்கிறான். நீ ஏதோ அவசரமான ஒரு வேலையை அவனுக்குக் கொடுத்துச் சிதம்பரம் வரையில் சென்று வரச் சொன்னாயாம்” என்று வந்தியத்தேவன் கூறினார். சங்கரத் தேவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. தன்னிடமிருந்து ஓலையை அபகரித்துக் கொண்டு சென்றவன் இப்படிப் பெரும் பொய்யும் சொல்லியிருக்கிறான் என்பதைச் சங்கரத்தேவன் புரிந்து கொண்டான். இனியும் வல்லவரையரிடம் நடந்ததைச் சொல்லாமலிருந்தால் அல்லது பொய் சொன்னால் காரியம் மிஞ்சிவிடும் என்பதை உணர்ந்த சங்கரத்தேவன் துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, “ஐயா அவன் என்னுடைய உதவி ஆள் இல்லை. என்னை ஒரு நொடியில் ஏமாற்றிவிட்டு என்னிடமிருந்த ஓலையைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடிச் சென்றவன்” என்று துக்கம் தொண்டையை அடைக்கக் கூறினான். வல்லவரையர் அவன் கூறியதைக்கேட்டு ஒரு கணம் திகைத்தார். மாவீரன் சங்கரத் தேவன் அவ்வளவு எளிதில் ஏமாறக் கூடியவன் அல்லன் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அதைச் சொல்லவும் முடியாமல் அச்சத்துடன் திணறுகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு வல்லவரையர், பயப்படாமல் நடந்ததைச் சொல். அவன் எவ்வளவு தூரம் சென்றிருக்க முடியும், நாம் விரைந்து சென்று அவனைப் பிடித்து விடலாம்” என்றார்.

சங்கரத்தேவன் காலையில் நடந்தவற்றைச் சொன்னவுடன் வல்லவரையர் முகம் கருத்தது “நீ மண்டபத்தில் தங்கி இருந்ததை நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. கவனித்திருந்தால் உன்னை விட்டு விட்டுப்போய் இருப்போமா?” என்று வல்லவ

ரையர் கவலை நிறைந்த குரலில் சொன்னார். பிறகு “இளவரசரும் நானும் சிறிது தூரம்கூடச் சென்றிருக்க மாட்டோம். இளவரசர் திடீரென்று யோசனை செய்து என்னை ஓர் இடத்திற்குச் சென்றுவருமாறு அனுப்பினார். அவருக்கு வேறு அவசரமான வேலை இருந்தபடியால் என்னைப் போகும் என்று சொன்னார். இளையபிராட்டியும் இன்பவல்லிக்கு ஓலை ஒன்று கொடுத்திருக்கிறார்களா? அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று வல்லவரையர் கேட்டார்.

சங்கரத்தேவன் நாணத்துடன் தான் அந்த ஓலையைப் படிக்கவில்லை என்று தெரிவித்தான். விரைந்து சென்றால் ஓலையை அபகரித்துச் சென்றவனைப் பிடித்து விட முடியும் என்ற எண்ணத்தில் குதிரைமீது இருவரும் விரைந்தனர்.

8. அவளுக்கு ஏற்பட்ட பாசம்

ஈழத்து இளைஞன் தன் தந்தையிடம் பேசியதைக் கேட்டு சோதிடரின் மகளுக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை. ஏனெனில் அந்த வேளையில், பசி நிறைந்த நிலையில், தன் தந்தை அவன் மீது கோபம் கொண்டு சினந்து கொள்வார். கோபத்தில் அவர் அவனை நோக்கி ஏதாவது சொல்லி விட்டால் அது நிச்சயம் பலித்துவிடும். அவளுக்கு ஏனே அந்த ஈழத்து இளைஞன் எத்தவிதமான கோபத்திற்கும் அபாக்கியத்திற்கும் ஆளாகக்கூடாது என்ற எண்ணம் அந்த எண்ணம் அவளுக்கு ஏற்பட ஓரளவு சுயநலம் காரணமாய் இருந்தது. ஈழத்து இளைஞனை அவள் அப்பொழுதுதான் முதன் முதலில் சந்திக்கிறாள். அந்த இளைஞன் ரவிதாசன் அனுப்பியவனாக மட்டுமில்லாமல் இருந்திருந்தால் அவர்

டைய போக்கும் வேறுவிதமாக இருந்திருக்கும். ரவிதாசன் நடவடிக்கைகள் மீது அவளுக்கு ஒருவித அச்சம் எப்பொழுதும் உண்டு. அதனால் அந்த இளைஞன் ரவிதாசன் அனுப்பியவன் என்றறிந்தவுடன் அவள் சற்று அஞ்சினாள். அதே சமயம் அந்த இளைஞனின் தோற்றம் அவளை நிலை கொள்ளாமல் செய்தது. அவன் மீது சிறிது இரக்கமும் தோன்றியது. மெல்ல அவளை எச்சரிக்க விரும்பினாள். தந்தை சற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொண்ட பிறகு பேசச்சொல்வோம் எனும் எண்ணத்தில் அவன் கவனிக்கும் வகையில் சைகை காட்டினாள். தந்தை சற்று ஒதுக்குப்புறமாகச் சென்றபொழுது அவளை எச்சரிக்க விரும்பினாள். ஆனால், அவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை. கையிலுள்ள வாழையிலையைச் சுட்டிக்காட்டி இன்னும் தந்தை சாப்பிடவில்லை என்றாள். அவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை, தந்தை வருவதற்கு முன்பே அவளை எச்சரிக்க விரும்பினாள். நீங்கள் சொல்வதை இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்துச் சொல்லலாமே, என்றாள். அவன் அவளை விழுங்கி விடுபவன்போல் பார்த்து, “ஏன் இப்பொழுது சொன்னால் என்ன? நான் என் விஷயமாக ஆருடம் கேட்கவா வந்து இருக்கிறேன்?” என்றான்.

அவள் அவனுடைய கூர்ந்த நோக்கிற்கு அஞ்சாமல் தன் விழியைச் சுழலவிட்டு, “ஆருடம் கேட்பதற்கில்லாமல் ஆலோசனைக்கேட்க வந்திருப்பீர்கள். ஆரண்டும் ஒன்றுதானே! எப்படியிருந்தாலும் அவர் இப்பொழுது களைத்து இருப்பார். நீங்கள் என்ன கேட்டாலும் அவர் கோபம்தான் கொள்வார்” என்றாள். இளைஞன் சிரித்து, “கோபிக்கட்டுமே! நான் அதற்குப் பயப்படுபவன் இல்லை. யாரைக்கண்டு நான் பயந்து விடுவேன் என்று எண்ணி வந்தேனோ அவர்களே அமைதியாகவும் குளிர்ந்த மொழிகளையும் உதிர்த்துக் கொண்டிருப்பதால் சோதிடர் கோபித்தாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை” என்றான் மெல்ல நகைத்து.

“யார் உங்களைப் பயமுறுத்துவார் என்று எண்ணி வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள் சோதிடர் மகள்,

“சோதிடர் வீட்டில் ஒரு பெரும் ஆபத்து காத்திருக்கும் என்று அவர் சொன்னார்” என்று அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் சோதிடரின் மகள் முகத்தைச் சுழித்து, “யார் சொன்னார்? என்ன சொன்னார்?” என்றாள்.

“என்னை அனுப்பியவர்தான்.”

“ஹே, ஹே! ரவிதாசனா! அவரைவிட இந்த உலகத்தில் ஆபத்தானவர் வேறு ஒருவர் இருக்கிறாரா என்ன? அப்படிப்பட்டவர் ஆபத்து உங்களுக்கு காத்திருக்கும் என்று சொல்லியிருந்தால் அந்தஇடத்திற்கு நீங்கள் வந்து இருக்கவே கூடாது” என்று சற்றுக் கோபத்துடனே கூறினாள்.

இளைஞன் சளைக்கவில்லை. “எந்தவித ஆபத்தையும் அதிர்ச்சியையும் மிஞ்சக்கூடிய சாமர்த்தியம் என்னிடம் இருக்கிறது. அதனால் நான் அஞ்சவில்லை” என்றான்.

இப்படி அவன் சொன்னவுடன் சோதிடர் மகள் திடுக்கிட்டாள். உடனே மறுமொழியாக ஏதோ சொல்வதற்கு அவள் வாய் எடுத்தாள். இவ்வளவு அகம்பாவம் பிடித்த அந்த இளைஞனுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டுமென்று கூடத் தோன்றியது. ஆனால், மறுகணம் தன்னுடைய சீற்றத்தை அடக்கிக் கொண்டு புன்முறுவலோடு “நீங்கள்மறைமுகமாகச் சொன்னது எனக்குப் புரிகிறது. அவர் வயதுக்கும் என் வயதுக்கும் என்ன ஒற்றுமை? ரவிதாசனுக்கு என்னைக் கண்டாலே பிடிப்பதில்லை. அதனால்தான் அவர் அப்படிச் சொல்லி யிருக்கவேண்டும். ஒரு சமயம் இங்கேயே இந்தக் குதிருக்குள் அடைக்கலம் புகுந்து கொள்வதைக் கேட்டார். சோதிடர் வீடாயிற்றே. அவரைத் தேடி இங்கே யாரும் வர மாட்டார்கள் என்ற எண்ணம். ஆனால், நான் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அரச ஆதரவு பெற்ற சோதிடராய் விளங்கும் நாங்கள் எப்பொழுதும் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். கண்டதைக் காணாதவர்களாகவும் கேட்டதைக் கேட்காதவர்கள் ஆகவும், சொல்லக் கூடியதை சொல்லக்

கூடாதவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். அதனால் ரவிதாசனுடைய கோரிக்கைக்கு முதலில் முட்டுக்கட்டை போட்டவள் நான்தான். அதிலிருந்து அவருக்கு என்மீது கோபம் இருக்கலாம்” என்று அவள் சொன்னவுடன் இளைஞன் அவள் சொல்வதை மறுக்கும் வகையில் தலையை அசைத்து, “அப்படி ஒன்றுமில்லை. உங்களைப்பற்றிப் புகழ்ந்தார் அவர். ஆனால், என்னை எச்சரித்தது மட்டும் உண்மைதான். நான் மிகவும் ஒழுங்காகவும் கவனத்துடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் கூறியதில் தவறில்லை அல்லவா?” என்று கூறி அவன் விஷமச் சிரிப்பு ஒன்று சிரித்தான். சோதிடரின் மகள் அவனை விடக் கெட்டிக்காரி. அவனுடைய புகழ்ச்சிக்கு மயங்கி விடாமல் “நானும் எல்லாரிடத்திலும் என்னுடைய பொல்லாதத்தனத்தைக் காட்டிவிட மாட்டேன். ஆளின் தாரதம்யத்தைப் பார்த்துக் கொள்வேன். வேண்டியவர்களுக்கு உதவி செய்யத் தயங்கமாட்டேன்” என்று சொன்னான்.

ஈழத்து இளைஞனுக்கு அவள் பேச்சு இனித்தது. அவளை முழுவதும் நம்பிவிடலாம் என்ற எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றியது. அதனால் அவன் மேலும் அவளைப் புகழ் விரும்பி, “நான் அவசரமாக உங்கள் தந்தையிடம் சிலவற்றைப் பேச வேண்டும். தாமதம் செய்தால் அதனுடைய விளைவுகள் வேறுவிதமாக மாறலாம். அந்த ஓலையை அவர் படிக்கும்படி செய்து விட்டால் போதுமானது. அதிக நேரம் ஆகாது. அதை அவர் படித்து விட்டால் உடனடியாக முடிவு சொல்லிவிடுவார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். தாங்கள் மனம் வைத்தால் அது நடந்துவிடும்” என்று அவன் குழைந்த குரலில் கூறினான்.

அதற்குள் சோதிடர் அங்கு வந்து விட்டார். ஈழத்து இளைஞன் சொற்களைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாதவன் போலவே அவன் தந்தையை நோக்கி, “ரவிதாசனுடைய ஓலையை இப்போது படிக்கப் போகிறீர்களா? உங்களுடைய பசிவேளை தவறிவிடப் போகிறதே!” என்று தன் தந்தையைப்

பார்த்துக் கேட்டாள். அவளுக்குத் தெரியும், சில சமயங்களில் பிறர் சொல்லுவதற்கு நேர் விரோதமான முடிவைத் தன் தந்தை எடுக்க வல்லவர் என்பது. அதைப் போலவே நேர்ந்து விட்டது.

அவர் ஈழத்து இளைஞனை ஏறிட்டு ஒருமுறை பார்த்து விட்டு, “இல்லை இல்லை; நான் இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்து உணவருந்த வருகிறேன், மிகவும் அவசரமான ஓலையை அவன் கொண்டு வந்து இருக்கிறான். தாமதப்படுத்துவதற்கு நேரம் இல்லை. ஏனோ கடந்த இரண்டு நாட்களாக அரண்மனையில் இருந்து பலர் வந்து சென்றவண்ணமாக இருக்கிறார்கள். இவனை நான் அதிக நேரம் தங்கவிடக் கூடாது” என்று கூறி ஈழத்து இளைஞனை அழைத்துச் சென்று விட்டார். சோதிடரின் மகள் எண்ணியது நடந்துவிட்டது.

நடந்து செல்லும் அவனுடைய கம்பீரத் தோற்றத்தையும், அவனது பேச்சிலே திகழும் குழைவையும் கண்டு வியந்த வண்ணமாய் இருந்த சோதிடரின் மகள் அவர்கள் இருவரும் பேசுவதைக் கேட்பதற்காகத் தூணின் ஓரமாக வந்து நின்று கொண்டாள். சோதிடரிடம் அவன் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டபொழுது வாயிற்புறம் வழியாகச் செல்லாமல் மீண்டும் அவன் கொல்லைப்புறக் கடவுக்கு அருகே வந்தபோது மீண்டும் அவனைத்தடுத்து, “ரவிதாசன் மீண்டும் என்று உங்களிடம் ஓலையைக்கொடுத்து அனுப்புவார்” என்று கேட்டாள். ஒருகணம் திகைத்த ஈழத்து இளைஞன் “ஓலையைச் சிறைச்சாலையிலிருந்து கொடுத்தனுப்புவது என்பது அவ்வளவு எளிதல்ல அம்மணி. அது மட்டுமல்லாமல் என்னையும் சிறைச்சாலைக்குள் போகாமாறு செய்வது தங்களுடைய எண்ணமோ?” என்று கேட்டான்.

தான் கேட்டதிலுள்ள உண்மைப் பொருள் அவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதைச் சோதிடர் மகள் தெரிந்து கொண்டாள். மேலும் தன் மனத்தை எப்படி விளக்கிச் சொல்லமுடியும்? அதனால் அவள் மீண்டும் சற்று வியப்பது

போல் கேட்டான்: “நீங்கள் ரவிதாசனின் தூதுவராக மட்டும்தான் இங்கு வருவீர்களா என்பதற்காக அப்படிக்கேட்டேன் ஆபத்தான காரியத்தை நீங்கள் செய்யக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய ஆசையும். நீங்கள் வந்ததும் உங்களுடைய அழகிய தோற்றத்தைப் பார்த்தவுடனேயே நீங்கள் அப்படிப்பட்டவரல்லர் என்று புரிந்துகொண்டேன்” என்று அவள் சொன்னவுடன், ஈழத்து இளைஞன் திகைத்துத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் தன் விழியை அகல விரித்து, “ஏன், எனக்கும் ஆருடம் சொல்ல வருகிறதே என்று பார்க்கிறீர்களா?” என்றாள்.

அவன் மறுமொழி கூறவில்லை. மீண்டும் வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தான். “ஒருவருடைய கிரக அமைப்புக்களைப் பார்த்து தான் பலன் சொல்லவேண்டும் என்பதில்லை. அவர் வரும் நேரம், வேலை, தோற்றம், முதல் பேச்சு, கேள்வி இவற்றிலிருந்து அதைப் புரிந்து பலனைச் சொல்லிவிடலாம். நீங்கள் வந்த உடனேயே என் மனத்தில் பட்டுவிட்டது” என்று அவள் கூறி நிறுத்தினாள்.

ஈழத்து இளைஞனுடைய ஆவல் அதிகமானாலும் அவன் சட்டென்று ஒரு கேள்வி கேட்டான். “சோதிடருடைய மகள் தந்தையின் திறமையில் பாதியையாவது கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பலன் பெற வருபவர்களுக்குப் பலன் சொல்வது சரி. ஆனால், நான் எந்தவிதப் பலனையும் எதிர்பார்த்து வரவில்லையே. அதனால் என்னுடைய தோற்றத்தையும் பேச்சையும் கண்டு நீங்கள் எப்படி முடிவு சொல்லி விட்டீர்கள்?” என்றாள்.

அவள் சிரித்து, “உங்கள் தோற்றத்தைப் பார்த்தவுடனே உங்கள் எஜமானர் உங்கள் மூலமாகப் பல நன்மைகளை அடைய நினைக்கிறார் என்று தெரிகிறது. இல்லையா?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டாள்.

ஈழத்து இளைஞன் திகைத்தான். இவனுக்கு எப்படி அந்த ஒலையில் உள்ள விஷயம் தெரிந்தது என்பதுதான் அவனுடைய திகைப்புக்கு ஒரு காரணம். சோதிடர் இன்னும்

எந்தவித முடிவையும் சொல்லவில்லை. ஆனால், அவர் கிரகங்களை ஆராய்ந்து தனக்குள்ளேயே முடிவைச் செய்து கொண்டிருந்ததால் சாதகமான பலன் இல்லை என்பதை ஊகித்துக் கொண்டான் அந்த இளைஞன். அவையெல்லாம் சோதிடர் மகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? பார்த்த பார்வை யிலேயே முடிவைச் சொல்லக்கூடிய சக்தி அவளிடம் இருக்கிறதா? என்று வியப்புற்றான்.

அவன் திகைத்து நிற்பதைக் கண்ட சோதிடரின் மகள், “ஆமாம் நீங்கள் நினைப்பது எனக்குப் புரிகிறது. நீங்கள் இப்பொழுது இங்கிருந்து செல்லும் பொழுதுகூட மிகக் கவனமாகத்தான் போகவேண்டும். உங்கள் எதிரே அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர் ஒருவர் வருவார். அவர் தங்களைத் தடுத்து நிறுத்துவார். அவரிடம் தாங்கள் அப்பட்டமான உண்மையைச் சொல்லிவிடக்கூடாது. “ரவிதாசனிடமிருந்து வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டீர்களானால் உங்களுக்கு ஏற்படும் முடிவுக்கு யாரும் உதவி செய்ய முடியாது” என்று அவள் கூறியவுடன் இளைஞன் உடல் ஒருமுறை நடுங்கியது. சோதிடரின் மகள் மீண்டும் அவனை விடவில்லை.

“பிறகு என்ன சொல்வது என்று கேட்கிறீர்களா? அவர் நீங்கள் போய் வந்த காரியம் என்ன ஆயிற்று? என்று கேட்பார். ‘பலிக்கவில்லை’ என்று மட்டும் சொல்லுங்கள்.

அவர் மேலும் கேட்பதற்கு முன்பாகவே “நான் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தேன். சோதிடர் மகள் என்னிடம் பேசவே மாட்டேன் என்கிறாள்” என்று சோர்வுற்றவர்போல் சொல்லுங்கள். அவர் மிகவும் மகிழ்ந்து விடுவார். மேலும் ஏதும் கேட்காமல் உங்களைப் போகச் சொல்லிவிடுவார். ஏனெனில் அவர் பல நாட்களாக என்னிடம் ஒரு வார்த்தையாவது பேசுவதற்கும் முயன்று பார்க்கிறார். முடியவில்லை. தாங்களும் அதேபோல்—தோல்வி அடைந்தீர்கள் என்பதைக் கேட்கும் பொழுது அவருக்கு மிகவும் நிம்மதியாக இருக்கும். அதனால் உங்கள்மீது சந்தேகப்படமாட்டார்” என்றான்.

“என்னைப் பொய் சொல்லச் சொல்கிறீர்களே” என்று ஈழத்து இளைஞன் கேட்டான்.

“வேண்டுமானால் சத்தியம் தவறாமல் உண்மையைச் சொல்லுங்கள், ரவிதாசனுக்குத் துணையாகச் சென்று விடலாம்” என்றான்.

ஈழத்து இளைஞன் நகைத்தான். ஜோதிடர் மகளை அவன் குறும்புத்தனமாக நோக்கி “சோதிடர் மகளுடன் பேச முடியவில்லை என்று சொல்லச் சொல்லுகிறீர்களே அந்த வீரனுக்குக் கிடைக்காத பெரும் பாக்யம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் பொழுது அவனிடம் பொய் பேசலாமா? என்றுதான் சொன்னேன்” என்றான்.

“அதிலும் நீங்கள் உண்மையைச் சொன்னீர்களானால் காலா காலத்திற்கு அந்த வீரனுடைய பொறுமைக்கு ஆளாகிப் பெரும் தொல்லைக்கு நீங்கள் உட்பட நேரிடும். உங்களுடைய நடவடிக்கைகளை அவன் தொடர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே இருப்பான். அதனால்தான் நான் அவ்வாறு சொல்லச் சொன்னேன்” என்றான்.

சோதிடரின் மகளுடைய சொல்திறனையும் அவள் தன்னை ஆபத்தில் சிக்கவைக்காமல் இருக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கும் தந்திரங்களையும் எண்ணி வியந்தவனாக அங்கிருந்து புறப்பட எத்தனித்த இளைஞனுக்கு, அவளுடன் ஏதாவது பேச வேண்டும் போல் தோன்றியது. மீண்டும் தன்னை ‘எப் பொழுது வருவீர்கள்’ என்று அவள் கேட்க வேண்டும். அதற்கு மறுமொழி கூற வேண்டும்! என்றும் தோன்றியது. சிறிது தூரம் சென்றவன் அவளைத் திரும்பி நோக்கினான். அவளும் உள்ளே சென்றுவிடவில்லை. வாயிற்படி அருகிலேயே நின்றுகொண்டு அவனையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதைக் கண்டவுடனே அவன் உடல் சிலிர்த்தது. திடீரென அவன் உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஏதோ ஒரு மாறுதல் ஏற்படுவது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது.

அந்த உணர்ச்சியின் காரணத்தை அவன் அறிய முற்படுவதற்குள் அவன் தோளின்மீது பலமான இரும்புக்கரம் ஒன்று விழுந்து அழுத்தியது.

அவன் திரும்பிப் பார்த்தவுடன், சற்று முன்பு சோதிடரின் மகள் சொன்னதுபோல் தஞ்சை அரண்மனை அதிகாரி ஒருவர் கோபம் முகத்தில் கொப்பளிக்க நின்று கொண்டிருந்தார்.

9. பிறந்தநாள் பரிசு

நந்திபுர நகரமே விழாக்கோலம் பூண்டு விளங்கியது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஏதோ கலியாணம் போன்று புத்தாடை அணிந்து மகிழ்ந்திருந்தார்கள். பெரியவர்களும் குழந்தைகளும், பெண்டிரும், மூதாட்டியரும் இளங்காலையிலேயே எழுந்து நீராடிப் புத்தாடை அணிந்து களிப்புடன் இருந்தனர்.

வீட்டு வாசலில் புதுக் கோலமிட்டிருந்தனர். வீட்டினுள்ளே மாக்கோலம் இட்டிருந்தனர். வாயிற்படியை மாவிடைத் தோரணங்கள் அலங்கரித்தன. திண்ணையிலே ஆரத்தி கரைத்த தட்டுடன் வீட்டுத் தலைவி நின்றிருந்தாள்.

வீதியிலே சாரிசாரியாக மக்கள் மலர்ந்த முகத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தனர். 'அதோ வந்து விட்டது ஊர்வலம், இதோ வந்துவிட்டது ஊர்வலம்' என்று சின்னஞ்சிறுவர்கள் தெரு முனைக்கு ஓடுவதும் திரும்பி வந்து பெற்றோர் களிதம் தாங்கள் கண்ட காட்சியினைக் கூறுவதுமாக துள்ளிக் குதித்தனர். ஆனந்தத்துடன் ஆர்ப்பரித்தனர்.

கோயில்களில் ஆண்டவனுக்கு விசேட அபிஷேகம் செய்யப்பட்டன. பக்தி சிரத்தையுடன் பூமாலை கொண்டு அலங்கரித்துக் கோயில்பட்டரும் அர்ச்சகரும் அர்ச்சனை செய்தனர். கோயில்மணி 'ஓம் ஓம்' என்று ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

சங்கம் முழங்கியது. தாள ஓசை எழுந்தது, தாரை தப்பட்டை முரசு அதிர்ந்தன.

அன்று சோழநாடு போற்றிமகிழும் செல்வன், இளவரசர் அருள்மொழியின் திருக்குமரன் மதுரனுக்குப் பிறந்த நாள் ஆதிரை நட்சத்திரம் கூடிய அந்த நாள் ஈசனுக்கும் உகந்த நாளாயிருந்தபடியால் ஊரினர் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியுற்றனர்.

இளைய பிராட்டி குந்தவ்வை தேவியார் வழக்கம் போல் அதிகாலையிலேயே எழுந்து விட்டார். அவர் எழுந்துவிட்டால் பணிப்பெண்களும், மற்றவர்களும், உறங்குவரா? மாளிகையே விழித்தெழுந்தது. வெளியே புள்ளினங்களின் கீச்சுக் கீச்சு ஒலி; உள்ளே மாளிகைப் பெண்களின் கலகலவென்ற ஒலி.

நந்திபுரத்துக்கு அன்று எப்படியும் பெரிய பிராட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் வருவார் என எல்லோரும் பேசிக் கொண்டனர். சைவச் செல்வர் நம்பியாண்டர் நம்பியும் அவருடன் வருவதாக எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டனர்.

குந்தவ்வைக்கு என்றுமில்லா மனமகிழ்ச்சி உள்ளத்தில் கூடியிருந்தது. இதயத்தில் தேங்கி நிற்கும் வேதனையை ஓரளவுக்கு அது மாற்றியது. தன் இளவல் அருண்மொழியும், தன் இல்லத்தரசர் வல்லவரையும் பழையாறையில் அன்று இல்லையே என்ற ஏக்கம் குந்தவ்வைக்கு நிறைந்திருந்தாலும் தன் வயிற்றில் பிறக்காமலேயே வளர்ப்புச் செல்வனாகத் திகழும் மதுரனின் பிறந்த நாள் எனும் இன்ப நினைவு அவள் துயரத்தை ஓட்டியது.

இளையபிராட்டி எழுந்து நீராடி வழக்கமாகப் பூஜை அறையில் செய்யும் பூஜையை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு, யாரோ வரும் காலடி ஓசை கேட்கிறதே என்று திரும்பிப் பார்த்தபோது, மலர்ந்த முகத்துடன் பாலன் மதுரன் நின்றிருந்தான்.

பால்வடியும் முகம்; ஆனால் அதிலே அறிவுக்கனல்; இளம் பூங்கொடியைப் போன்ற கரங்கள்; ஆனால் அதிலே பரம்பரையாக வரும் வீரத் துடிப்பு.

“அத்தை, இன்று என்ன விசேஷம்? பொழுது புலர்வதற்கு முன்பே எல்லோரும் எழுந்து விட்டார்களே இன்று ஏதாவது திருநாளா?” என்று இளங்குமரன் மதுரன் கேட்டான். சின்னஞ்சிறு மணிகள் ஒலிப்பது போன்ற இனிய நாதம்.

தட்டிலிருந்த திருநீறை அவனது நெற்றியிலிட்டு அவனை இறுகத் தழுவி முத்தமிட்டு. உச்சி முகர்ந்து, “ஆமாண்டா. கண்ணே! இன்று திருநாள்தான். இந்த நாட்டின் இரத்தினத் திற்குத் திருநாள். சாதாரணத் திருநாள் இல்லை; பிறந்த திருநாள்” என்று குதூகலத்துடன் குந்தவ்வை கூறினான்.

இளங்குமரன் மதுராந்தகனுக்கு அத்தை குந்தவ்வையிடம் ஏற்பட்டுள்ள அன்புக்கும் ஆசைக்கும் அளவே இல்லை. நாள்தோறும் இரவு கண்ணுறங்கும் முன்னர் அவள் கூறும் கதைகளைக் கேட்கக் கேட்க அவனுக்கு அத்தையிடம் மதிப்பு மிக அதிகமாகும். வில் விஜயனின் கதையையும், ராமலட்சுமணர்களின் கதையையும் கேட்கக் கேட்க அவனுள்ளத்தில் ஓர் ஒளி ஏற்படும். உடலெங்கும் குறுகுறுவென்று புதிய இரத்தம் ஓடுவது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாகும். இடையிடையே அவனுக்குச் சிறு சந்தேகங்கள் ஏற்படும்.

“அத்தை, யாகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு விசுவாமித்திர மகரிஷி ராமலட்சுமணர்களை அனுப்புமாறு ஏன் கேட்டார்? வேறு எத்தனையோ வீரர்களும், தளபதிகளும் இருக்கும்போது ஏன் ராமரை அனுப்பச் சொன்னார்?”

குந்தவ்வை புன்னகையுடன் அவன் தலையை வருடிக்கொண்டு, “கண்ணே! ராமலட்சுமணர்களின் பராக்கிரமம் ஆயிரம் தளபதிகள் சேர்ந்தாலும் இணையாகாது என்பது விசுவாமித்திரருக்குத் தெரியும். கடவுளே ராமலட்சுமணர்களின் வடிவத்திலே வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் விசுவாமித்திரர் அறிவார். அதனால்தான் ராமலட்சுமணர்களை அனுப்புமாறு கேட்டார்” என்றான்.

சிறிது நேரம் அவன் மௌனமாக இருந்தான். அவனது இளம் உள்ளக் கற்பனை மிக வேகமாக வேலை செய்தது. பிறகு திடீரென்று ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல், “தசரத மகாராஜா ஏன் தன் குழந்தைகளை உடனே அனுப்புவதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை? ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களை அனுப்புவதாக ஏன் சொன்னார். தானே வருவதாகவும் ஏன் சொன்னார்?” என்று கேட்டான்.

“கண்ணே! தசரதர் தவம் செய்து பெற்ற குழந்தைகள் ராமலட்சுமணர்கள். கொடிய அசுரர்கள் எதிரே சின்னஞ்சிறுவர்கள், என்ன செய்வார்கள் என்ற அச்சத்தினால் தசரதர் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார். தன் குழந்தைகள் மீதுள்ள அன்பு அவரை அப்படிச் சொல்லச் செய்து விட்டது” என்றான்.

மதுரனுக்குத் தந்தையின் நினைவு வந்து விட்டது. அருண்மொழிவர்மர் பழையாறை மாளிகையிலே தங்கியிருந்து தனது அன்பையும் ஆசையும் அவன்மீது பொழிந்து அணைத்துச் சீராட்டும் பாக்கியத்தை மதுரன் பெறவில்லை. சில தடவைகளே அவன் தந்தையுடன் நெருங்கி இருந்திருக்கிறான். தந்தையின் பரந்த தோள்களில் உறங்கி இருக்கிறான்.

அவர் தன்னை என்ன கூறிச் செல்லமாக அழைத்தார் என்பதுகூட அவனுக்கு மறந்து விட்டது. அந்தச் சம்பவங்கள் சிலவற்றை அவன் நினைத்துப்பார்க்க முயன்றான். ஒன்றிரண்டு மட்டுமே அந்தச் சிறுவனின் நினைவிற்கு வந்தன.

ஒருநாள், அவனை அருண்மொழிவர்மர் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சென்றார். தஞ்சை நகரைச் சுற்றியுள்ள மாபெரும் மதில் சுவரும், அகழியும், கோட்டைக்கு வெளியே யுள்ள புறநகராகப் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட வீடுகளும் அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

கோட்டைக்குள்ளே எப்போதும் கலகலப்பாக இருக்கும் வீதிகளும், பலவிதப் பண்டங்கள் விற்கும் அங்காடிகளும் செல்வத்தின்செழிப்பைப்பறைசாற்றும்மாடமாளிகைகளையும் காணக்காண அந்தச் சிறுவனுக்கு வியப்பு எழுந்தது.

தஞ்சை மாளிகையில் அவன் அதிக வித்தியாசத்தைக் காணவில்லை. பழையாறை மாளிகையைவிட அப்படியொன்றும் தஞ்சை மாளிகை பெரிதாக இல்லை ஆனால், அண்மையிலே புதுப்பித்திருந்தபடியால் மாளிகையில் கவர்ச்சி தெரிந்தது.

குழந்தை மதுரனை அரசர் மதுராந்தக சோழதேவர் அன்புடன் வரவேற்றார். அவர் படுத்த படுக்கையாக இருந்தார். அடர்ந்து வளர்ந்துவிட்ட தாடியும் மீசையுமாக அவர் காட்சியளித்தார். சிறுவன் மதுரனுடைய பார்வை ஆயிர மாயிரம் கேள்விகளை மனத்தில் விளைவித்தன.

நீண்ட நாட்களாக அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறார் என்றும், இப்போது இடத்தை விட்டு நகர முடியவில்லை என்ற செய்தியை மதுரன் மிகுந்த கவலையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அங்கேதான் பழுவேட்டரையருடைய மகளும், அருண் மொழிவர்மருடைய மனைவியுமான பஞ்சவன்மாதேவி அறிமுகமானாள். அவள் மதுரனை வாரி எடுத்தனைத்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு அப்பொழுது மகப்பேறு பருவம். எந்த நொடியிலும் குழந்தை பிறக்கலாம். கருவுற்றிருந்ததால் அவள் முன்னிலும் அதிக சோபையுடன் விளங்கினாள்.

வானதி தேவியின் செல்வத் திருக்குமரனான மதுரனிடம் அவளுக்கு இயற்கையிலே அளவற்ற ஆசை இருந்தது. தன் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைக்குச் சோழநாடாளும் உரிமை கிடைக்காது என்று அவள் அறிவாள். இடையில் பலர் அவள் மனத்தைக் கலைக்க முயன்றும் இயலாமல் போய் விட்டது. அருண்மொழிவர்மரைக் கணவராகப் பெற்ற ஒரே ஒரு பாக்யம் போதுமே! ஆனால், தன்னுடைய அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு முயலும் மற்றொரு மங்கையை மட்டும் அவளால் சகிக்க முடியவில்லை.

சிறுவன் மதுரன் வந்திருக்கிறான் என்றவுடன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு அந்தப்புரத்தில் எல்லாப்பகுதிகளுக்கும் சென்று வந்தாள். அரசியார் மதுராந்தக சோழ தேவரின் மனைவியும் தன்னுடைய சகோதரியுமான பெரிய பழுவேட்டரையர் மகளிடம் மதுரனை அழைத்துச் சென்றாள். அப்போது களிப்புடன் வரவேற்கும் மனநிலையில் அவர் இல்லை. அரசருக்கு ஏற்பட்டுள்ள தீராத நோயினால் ஏற்பட்ட பெரும் கவலை அவளை வாட்டியது.

மதுரனுக்குத் தஞ்சைச் சூழ்நிலை பலவித மன நிலையை வளர்த்தது. வியப்பும், களிப்பும், ஆவலும், ஆர்வமும் அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தில் உதயமாயின. மாலைப் பொழுதில் தஞ்சைத் தளிக் குளத்தார் கோயிலுக்கு அருண்மொழிவர்மருடன் சென்றபோது அவன் கேட்ட ஒரு கேள்வி அருண்மொழிவர்மரைப் பெரும் சிந்தனையிலாழ்த்தியது. பழையாறையிலும் குடந்தையிலும் உள்ள கோயிலைப் போன்று பெரிய கோயில் தஞ்சையில் ஏனில்லை என்று அவன் கேட்டது அவர் காதுகளில் வட்டமிட்டது.

அவர் நீண்ட நாட்களாக மனக்குளத்தில் ஊறப் போட்டிருந்த ஓர் எண்ணத்தைச் சிறுவனின் கேள்வி துளிர்விட்டு வளரச் செய்தது.

தன் தந்தையுடன் அதுபோல் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு பிறகு மதுரனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு குறையும் வராமல்
ந III - 7

இளையபிராட்டியார் வளர்த்து வந்ததாலும். ‘தாயும் நீ, தந்தையும் நீ’ என்று இளைய பிராட்டியிடம் உயிரையே வைத்து இருந்தான் மதுரன்.

அன்று தனது பிறந்தநாள் என்று அத்தை கூறியவுடன் மகிழ்ச்சிக் கடலில் அவன் மூழ்கினாலும் தன் தந்தையின் நினைவு அவனுக்கு வந்து விட்டது.

“அத்தை, அப்பா எப்பொழுது வருவார்? என் பிறந்த நாள் என்று என்னைப் பார்க்க வரமாட்டாரா?” என்று மதுரன் கேட்டவுடன் உடனே, “வருவாரடா கண்ணே! உன் பிறந்த நாள் என்று அவர் எப்படியும் வந்துவிடுவார். உனக்குப் பல பரிசுகள் கொண்டு வருவார்” என்று முகத்தில் மகிழ்ச்சி ததும்பக் கூறினான்.

“என்ன பரிசு கொண்டு வருவார் அத்தை? சேர நாடு என்று சொன்னீர்களே அங்கே போய் யானைத் தந்தம் கொண்டு வருவாரா? பாண்டிய நாட்டையும் நாம் தான் ஆள் வதாகக் கூறினீர்களே அங்கிருந்து விலை மதிக்க முடியாத முத்தினைக் கொண்டு வருவாரா?” என்று மதுரன் கேட்டான்.

“சேர நாட்டினின்று தந்தம் என்ன யானையையே கொண்டு வருவார்; பாண்டிய நாட்டினின்று முத்தாரங்களைக் கொண்டு வருவார். அவருடைய எண்ணமே இப்போது அது தான் மதுரா! நான் சொல்லியிருக்கிறேனே நினைவிருக்கிறதா? பாண்டியநாட்டு அற்புத மகுடத்தையும், வானையும் பாண்டிய அரசர் ஈழ நாட்டில் ஒளித்து வைத்துவிட்டார் என்று. அதை எப்படியும் என் இளவல் முயற்சி செய்து கொண்டு வந்து விடுவார்” என்றான்.

“பாண்டிய மன்னர் ஏன் ஈழத்தில் ஒளித்து வைத்தார். அவருக்கு நம்மை விட ஈழத்து மன்னரா வேண்டியவராகி விட்டார்” என்று மதுரன் கேட்டபோது இளையபிராட்டியால் உடனே மறுமொழி கூறமுடியவில்லை. அவளும் தான் நினைத்துப் பார்த்தாள். தமிழகத்து ஒரே குடி மரபினரான

சோழ, சேர. பாண்டியர்களுக்குள் எப்படி இவ்வளவு வேற்றுமைகள் வந்தன? பாண்டியர்கள் சோழர்களிடம் தோற்ற போது சோழர்களை நம்பாமல் ஈழத்திற்கு ஓடிச் சென்று மகுடத்தையும், வானையும் அடைக்கலம் செய்வானேன்?

இனைய பிராட்டியின் மனத்திலே விடை பகர்வதற்கு அரிதான அக்கேள்வி எழுந்தது.

அத்தை மௌனமாக இருப்பது கண்ட மதுரன், பூசை வேளையில் அத்தையைத் தொந்தரவு செய்து விட்டோமோ என்று எண்ணியவனும், அங்கிருந்து செல்ல முற்பட்டவனை இனையபிராட்டி வாரியனைத்து, “கண்ணே, மதுரா! உன் அறிவின் ஆற்றல் மேன் மேலும் வளர வேண்டுமடா. நீ கேட்ட கேள்வி என் சிந்தையிலும் பெரும் புதிரை ஏற்படுத்தி விட்டது. உன் தந்தை வந்தவுடன் இதே கேள்வியை நாம் கேட்போம். வா மங்கல நீராடிவிட்டு புத்தாடை அணியலாம்” என்று அவனை அழைத்துச் சென்றான்.

இயற்கையிலேயே அழகாய் விளங்கும் இளங்குமரன் மதுரனுக்குத் தொண்டை நாட்டுப் பட்டாடை அழகுக்கு அழகு செய்தது. பிறகு குந்தவ்வை பொக்கிஷ அறைக்குச் சென்று சிறிய பேழை ஒன்றை எடுத்து வந்தான் அதிலிருந்த வைர வைரீயங்களும் நவரத்ன கோமேதகங்களுமாக வைத்து இழைத்த பதக்கங்களையுடைய ஓர் அழகிய முத்து மாலையை எடுத்தான். திடீரென அந்தக் கூடம் முழுமையும் சிவந்த வண்ண ஒளியால் நிறைந்தது.

அந்த மாலையின் அழகில் மயங்குவதா அந்தக் கூடம் முழுமையும் செவ்வொளியால் ஜ்வலித்து நிற்பதைக் கண்டு அதிசயப்படுவதா என்பது புரியாமல் நின்றிருந்த சோழநாட்டு வருங்கால அரசரும், இப்போது மதிப்புக்குரிய இளவரசர் அருண்மொழிவர்மரின் திருக்குமரனுமான மதுரனின் கழுத்தில் அந்த விலை மதிப்பிடமுடியா முத்தாரத்தை அணிவித்தான்.

மதுரன் அந்த மாலையின் அழகில் மயங்கி ஒளி வீசும் இரத்தினக்கல்லை நோக்கி, “அத்தை, இந்த அற்புதமான கல்லைப் பாண்டியநாட்டினின்று கொண்டு வந்தார்கள்” என்று கேட்டான்.

இளையபிராட்டி மதுரனையே நோக்கியவாறு உதடுகள் வார்த்தையை வெளியிடத் துடிக்க அவனை அன்புடன் அணைத்து, “இது பாண்டிய நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப் பட்டதில்லை மதுரா, இது உன் தந்தைக்குச் சொந்தமானது” என்று கூறினாள். அந்த இரத்தினக் கல்லைப்பற்றிய உண்மையை நினைக்கும்போது அவளிடம் பெருமூச்சு எழுந்தது. இன்பவல்லி அவள் கண்முன் தோன்றினாள்.

10. இதய ஒலி

இளையபிராட்டி இன்பவல்லியைப் பற்றி நினைத்த போது. இன்பவல்லியும் இளையபிராட்டியின் நினைவோடு தான் இருந்தாள். இளையபிராட்டியின் அன்பு நிறைந்த சொற்கள் அவள் நினைவுக்கு வந்தன. தன்னை முதன் முதல் இளைபிராட்டி சந்தித்த நிகழ்ச்சியை அவள் நினைவு படுத்திக் கொண்டாள்.

‘அன்று இருந்ததுபோலவே இளையபிராட்டி கன்னிடம் வாஞ்சையுடன் ஏன் இருக்கக்கூடாது?’ கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டு அதற்கு விடை காண இன்பவல்லி முனைந்தாள். மனத்தில் பலவித எண்ணங்கள் எழுந்தன இளவரசர்மீது தனக்கேற்பட்ட காதலின் காரணமாக இளையபிராட்டிக்குத் தன் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இளையபிராட்டிக்கு ஏன் அந்தவித எண்ணம்? அவளும் பெண்தானே! காதல் மலர் எல்லோருக்கும் ஒரு விதமாகத்

தானே பூத்துக் குலுங்கும். அவர்மட்டும் வல்லவரையரிடம் தன் இதயத்தைக் காணிக்கையாக்கித் தன் எண்ணம் ஈடேற வழிவகுத்துக் கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வாழலாமா?

இன்பவல்லியின் இதயக்குரல் பெரிதும் ஒலித்தது அதன் ஒலி விசித்திரம், அவளிடம் புதுத் தெம்பை ஊட்டியது; அவள் முதியவரிடம் விரைந்து சென்றாள். அவள் வருகை அவருக்கு வியப்பை அளித்தது

அவருடைய கேள்வி மேலும் வியப்பை ஊட்டியது.

“அரச குடும்பத்தவர் மட்டும் தான் காதல் புரியலாமா?” என்று இன்பவல்லி திடீரென்று கேட்டாள்.

நரைத்த தாடிக்குள்ளே முதியவர் புன்னகை புரிவது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவர் தலையைசைப்பது, தான் கேட்டதை ஆமோதிப்பதுபோல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

“நீங்களும் அவ்வாறுதான் எண்ணுகிறீர்களா?” என்று சோகம் நிறைந்த குரலில் கேட்டாள்.

முதியவர் வாய்விட்டே இப்போது சிரித்தார். “குழந்தாய்! காதல் என்று நீ எதை நினைக்கிறாய் என்று எனக்கு விளக்கிச் சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

அவர் சுற்றி வளைத்துப் பேசித் தன் கேள்விக்கு நேர்முகமான மறுமொழியை அளிக்காமல் இருக்கப் பார்க்கிறார் என்று இன்பவல்லி எண்ணினாள். அதனால் சோகமும், கோபமும் அவளிடம் தோன்றின.

காதல் என்றால் என்ன என்று என்னிடமிருந்து விளக்கம் கேட்கிறாரே—இது நியாயமாக அவருக்குப் படுகிறதா ஏதோ விளையாட்டுக் குழந்தையிடம் கேட்பது போலல்லவா இருக்கிறது என்று எண்ணிய இன்பவல்லி, “என்னிடமிருந்து உண்மையிலேயே விளக்கம் எதிர்பார்க்கிறீர்களா?” என்று சற்றுக் கோபமாகவே கேட்டாள்.

முதியவர் சிரித்துக்கொண்டு, “இன்பவல்லி, நீ சொல்லித் தான் உன் நிலை விளங்கவேண்டும் என்பதில்லை. உன் முக உணர்ச்சி உன் உள்ளத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. ஆனால் ‘காதல்’ எனும் புனிதத்தை நீ எப்படி மதிக்கிறாய் என்பதை அறிய விரும்பியே கேட்டேன்” என்றார்.

இன்பவல்லியின் முகம் நாணத்தால் மெல்லச் சிவந்தது. தான் அப்படிச் கேட்டிருக்கக்கூடாதோ என்றும் அவள் ஒரு கணம் நினைத்தாள்.

“இன்பவல்லி, ஒரு பொருள்மீது இதயத்தைப் படர விட்டு அழியாது நிலைத்திருப்பதுதானே காதல்?” என்று அவர் திரும்பவும் இன்பவல்லியை நோக்கிக் கேட்டார்.

இன்பவல்லி மறுமொழி கூறாமல் நிலத்திலே கால் விரலால் கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

‘இதயத்தைப் படரவிடுவதா? இதயத்தையே எடுத்துச் சென்று ஒப்படைப்பது என்கூடச் சொல்லலாமே!’ என்று அவள் எண்ணினாள்.

“இன்பவல்லி! ஒரு பொருள்; அதன் மதிப்பு எல்லையற்றது. அளவிட முடியாதது. அதைப் பார்த்தவுடனேயே நாட்டம் ஏற்படுகிறது. அடையத் துடிக்கிறோம். ஈடுபாடு அதிகமாகிறது...அதை அடைவதற்கு ஏற்படும் இன்னல்கள் எதுவாயினும் ஏற்கத் துடிக்கிறோம்....அந்த நிலை ஏற்படுவதற்கு இயங்கும் மூலகாரண சக்தியைத்தானே காதல் என்கிறோம்?”

முதியவரின் கேள்வியும் விளக்கமும் இன்பவல்லிக்குச் சற்றுத் தெம்பை ஊட்டின. அவர் சொல்வதுயாவும் தன் மன நிலையைச் சொல் ஒவியமாக வடிப்பதுபோல் தோன்றியது. ஆனால், தான் ரகசியமாகக் கொண்டிருக்கும் காதலுக்கும் இவர் ஏதோ ஒரு தத்துவத்தைப் பற்றிச் சொல்வதற்கும் சம்பந்தம் உண்டா? அவரிடம் விளக்கிச் சொல்லிவிடுவோமா. என்று இன்பவல்லி துடித்தாள் அவள் இதயக்காதலை எப்படி எடுத்து விளக்கிச் சொல்லுவாள்? முதியவர் ஓரளவுக்கு அறிந்

திருப்பார் என்பது அவள் எண்ணம். குறிப்பால் உணர்த்தி
னாலும் அவர் அறியமாட்டாரா? பின் ஏன் அவர் தன்னைச்
சோதனை செய்கிறார்.

அஜந்தா யாத்திரைக்கு முன்பே இளவரசர்மீது தனக்
கேற்பட்டிருந்த காதலைப்பற்றி முதியவர் அறிந்திருப்பார்
என்றே இன்பவல்லி எண்ணினாள். அறிந்திருந்தும் ஏன் அவர்
அறிந்திராததுபோல் இருக்கிறார் என்பது இன்பவல்லிக்குப்
புரியவில்லை.

இன்பவல்லியால் தன் இதய எழுச்சியை அடக்க முடிய
வில்லை. ஒருவருக்கொருவர் மறைபொருளாகப் பேசிக்
கொண்டே செல்வதில் பயனில்லை என்பதறிந்து இளவரசரி
டம் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள காதலை முதியவரிடம் தெரிவித்து
அது நிறைவேறுவதற்கான வழியைக் கேட்கவேண்டும்
என்று பரபரப்படைந்தாள்.

இன்பவல்லி ஏதேர் சொல்ல நினைப்பதையும், பரபரப்
படைவதையும் முதியவர் உணர்ந்துவிட்டார்.

“குழந்தாய் இன்பவல்லி, காதல் வசப்பட்டவர்களின்
நிலையை நான் அறிவேன் ஆண்டவன்மீது கொள்ளும்
காதலும், மற்ற பொருள்கள்மீது கொள்ளும் காதலும் வேறு
பட்டவையாகப் பார்வைக்குத் தோன்றினாலும் இதய ஒலி
யைப் பொறுத்தவரை இரண்டும் ஒன்றுதான். காதலில் மிக
உன்னத நிலையை ஒரு மங்கை அடையும்போது அவள்
பிச்சியாக மாறும் சந்தர்ப்பமும் ஏற்படும்” என்று அவர்
சொல்லிக்கொண்டே போகும்போது இன்பவல்லிக்குறுக்கிட்டு,
“நீங்கள் கூறுவதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். நான் கேட்க
வந்தது அதுவன்று. காதலுக்கு ஏற்றத்தாழ்வு உண்டா
என்பதுதான்?”

முதியவர், இன்பவல்லியைக் கூர்ந்து நோக்கினார்.
“காதல் எனும் புனிதத்திற்கு இடம், பொருள், காலம்,
ஏற்றத்தாழ்வு ஏதும் கிடையாது குழந்தாய். காரைக்கால்

அம்மையாரும், நந்தனாரும், திருஞானசம்பந்தரும், திருப்பாளரும், திருவாலி மன்னரும், சூழிக் கொடுத்த சுடர்க் கொடியும் ஆண்டவன்மீது காதல் கொண்டபோது ஏற்றத் தாழ்வு ஏதும் தோன்றவில்லை” என்றார்.

நாம் கேட்பது ஒன்று இவர் கூறுவது மற்றொன்று என எரிச்சலுடன் நோக்கிய இன்பவல்லி, “என்னைப்போன்ற பேதைகளின் காதலைப்பற்றி நான் கேட்கிறேன். தாங்களோ மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களைப்பற்றி உயர்ந்த தத்துவத்தைக் குறித்துப் பேசுகிறீர்கள். என் கோரிக்கைக்குச் செவிசாயுங்கள். என் மனநிலை தங்களுக்குப் புரியவில்லையா? நான் படும் வேதனை தங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? என் இலட்சியத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இடையூறுகளைத் தாங்கள் அறியமாட்டீர்களா? என் வாய்மூலமாக நான் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக என்னைச் சோதிக்கிறீர்களா?” என்று இன்பவல்லி உணர்ச்சியின் உச்சநிலையில் பரபரப்புடன் கேட்டாள்.

அவளுடைய அந்த நிலையை முதியவர் அறிந்து தானிருந்தார். ஆனால், அவளது இதயப் பரபரப்பை மெல்ல மெல்லச் சமனப்படுத்த விரும்பித்தான் உயர்தரமான, தெய்வீக நிலையைப் பேச விரும்பினார்.

இன்பவல்லியின் தலையை மெல்ல வருடியவாறு, “குழந்தாய், உன் இதய ஒலி என் செவிகளிலும் வீழ்கிறது. காதல் என்ற சொல்லோ புனிதமானது. அந்த அருள் நிலை எந்த ஒருவரிடமாவது புகுந்துவிட்டால் அது உயர்தரமானதுதான். உனக்கு இளவரசர்மீது காதல் ஏற்படவேண்டும் என்று யாராவது கற்பித்தார்களா? இயற்கையாக உண்டான அந்த நிலை தெய்வீகமானது என்று உறுதியுடன் கூறலாம்...” என்றார்.

இன்பவல்லியின் நெஞ்சு தழுதழுத்தது. “இளவரசர் என்று அறியாதபோதே என் உள்ளத்தில் அவர் வந்து அமர்ந்து கொண்டார். அவரது அந்தஸ்து அறியாமலே

விக்கிரமன்

நான் அவருக்கு என் எனிய இதய சிங்காதனத்தை அளித்தேன்.”

இன்பவல்லியின் குரலில் விம்மல் துளிகள் தெளிக்க ஆரம்பித்தன. அந்தப்போதில் இன்பவல்லியிடம் ஏது சமாதானம் கூறினும் அது ஏற்காது என்பதை முதியவர் புரிந்து கொண்டார். ஓவியர் வாசிசன் அங்கே இல்லாததால் இன்பவல்லி மனம்விட்டுப் பேசுவாள் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டார். ஓவியர் வாசிசன்மீது இன்பவல்லிக்கு அந்தரங்கத்தில் காதல் இருக்குமோ என்று அவர் எண்ணியதுண்டு. வாசிசனுடைய உள்ளக் கிடக்கையை அவர் ஒருவாறு புரிந்து கொண்டிருந்தார். நாட்டியமணி இன்பவல்லியும், ஓவியமணி வாசிசனும் காதலித்து மணந்து கொண்டால் சிறப்பாக இருக்கும் என எண்ணினார். ஆனால் இன்பவல்லியின் இதயத்தில் அவனுக்கு இடமில்லை என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டவுடன் மெல்ல மெல்ல அவள் இதயஒலி முழுமையும்கேட்டறிய விரும்பினார்.

“அவருக்காக முல்லைத் தீவில் காத்திருந்தேன். அவரைத் தேடி இந்த நாட்டிற்கு வந்தேன். இரத்தின வியாபாரி என்று மட்டும் நான் அவரைப்பற்றி அறிந்திருந்தபோது, இந்தப் பரந்த நாட்டில் அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்று நான் கவலைப்படவில்லை ஆனாலும் என் உள்ளத்தில் என்னை அறியாது எழுந்த வேகம் என்னை ஆட்டிப்படைத்தது. சோழ நாட்டு மாமல்லபுரத்துத் துறையில் இறங்கிய பிறகு நடந்தவை தங்களுக்குத் தெரியுமே” என்று கூறி இன்பவல்லி நிறுத்தினாள். வார்த்தைகளைவிட ஆவலின் வேகத்தால் பெருமூச்சு வீசியது. அவளது இதயம் எழுந்து தணிந்தது.

“குழந்தாய், இன்பவல்லி, என்னைப்பற்றி நான் யாரிடமும் சொல்ல முற்படாததுபோல், பிறரைப்பற்றியும் நான் அறியும் வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. மாமல்லபுரம் வந்தாய். பிறகு அரச குடும்பத்தவர்களுடன் ஐக்கியமாகி விட்டாய்” என்று முதியவர் மெல்ல நகைத்தவாறு கூறினார்.

“ஆம்; நான் செய்த பெரும் பிழை அதுதான். இளைய பிராட்டியார் குந்தவ்வை தேவியாரின் கண்ணில் நான் பட்டது பெரும் தவறு. அதற்கு ஒருவிதத்தில் நான் பொறுப்பாளியல்லன். என்னுடைய கலைதான் அதற்குக் காரணம். பரத முனிவர் பெற்றெடுத்த நாட்டியத்தை நான் ஏன் கற்றேன்? அதனால்தானே முல்லைத்தீவில் இரத்தின வியாபாரியுடன் முதலில் கைகொடுத்து ஆடினேன். நாட்டியத்திறமை முழுமையும் காட்டியதால் அவர் நெஞ்சினுள் புகுந்தேன். மாமல்புரத்திலும் சங்குமுக யாழெடுத்துப்பாடி. ஆடினேன். இளையபிராட்டியாருக்கு என் இசை பிடித்தது; என் நாட்டியம் பிடித்தது. என்னையும் மிகமிகப் பிடித்து விட்டது. இளவரசி வானதி தேவியார் என்னுடன் அன்புடன் பழகினார்கள். அவ்வளவுடன் நான் நிறைந்திருந்தால் என் இதயத்தில் எவ்வித வேதனையும் ஏற்பட்டிருக்காது. என் உள்ளங்கவர்ந்த கள்வரைச் சந்திக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் ஒன்றுமட்டுமே என்னை வாட்டியிருக்கும். இப்போது அப்படியில்லையே! என் மனக் குளத்தில் மாபெரும் அலைகள் அன்றோ எழுந்து தவிக்கின்றன. இரத்தின வியாபாரிதான் இந்த நாட்டு இளவரசர் என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன். அவரைச் சந்திக்கத் துடித்தேன். அங்கும் ஓர் பிழை செய்து விட்டேன். இளையபிராட்டியிடம் ஒன்று விடாமல் நடந்தவற்றை யெல்லாம் கூறினேன். அதன் பலன்...” என்று கூறி நிறுத்திய இன்பவல்லியின் மூச்சில் உஷ்ணம் நிறைந்திருந்தது

முதியவர் தன் வெண்தாடியை மெல்லத் தடவிவிட்டுக் கொண்டார்.

“இளையபிராட்டி இங்குதான் பெண் குலத்துக்கே விரோதமான முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறாள், அவரைக் குறை கூறவேண்டும் எனும் எண்ணம் எனக்கில்லை. ஆனால், அந்தஸ்து எனும் நந்தி குறுக்கிட்டதால் நான் இளவரசரைச் சந்திக்க முடியாமல் செய்துவிட்டாள். அதனால் தான் நான் ஆரம்பத்தில் கேட்டேன், ‘அரச குடும்பத்தவர் மட்டும்தான் காதல் புரியலாமா?’ என்று நானும் முல்லைத்

தீவின் அரசுகுமாரியாக இருந்திருந்தால் இளவரசரும் என்னிடம் பாராமுகமாயிருப்பாரா?" என்று கூறும் போது அவள் குரலில் ஆத்திரம் கலந்திருந்தது.

முதியவர் இன்பவல்லியைக் கூர்ந்து நோக்கினார். கலை தேவியே இவ்வடிவத்தில் வந்திருக்கிறாளோ என்று அதிசயிக்கும்படியான தோற்றம். உள்ளத்தில் ஆயிரம் கவலைகளை ஏற்றிருந்தாலும் வெளித் தோற்றத்தில் குன்றாத அழகு இயற்கையின் சூழலில் தங்கியிருந்ததால் மேலும் அழகுக்கு அழகு அதிகமாயிருந்தது.

“குழந்தாய், அப்படியெல்லாம் சொல்லிவிடாதே இளையபிராட்டியாருக்கு மட்டும் பெண் உள்ளம் புரியாதா? தன் இளவலுடைய காதலைவிட இந்த நாட்டின் நலன் அவளுக்கு முக்கியமாகப் பட்டிருக்கலாம். அதனால் நீ இளவரசரைச் சந்திக்க இயலாதவாறு செய்திருக்கலாம்” என்று முதியவர் சொல்லிக்கொண்டே வரும்போது, இமயவல்லி சிற்றத்துடன், “உங்களுக்கும் பெண் உள்ளம் புரியவில்லை. பெண் அடையும் வேதனையை நீங்கள் அறித்திருந்தால் இதற்குள் பெரும் புரட்சியே செய்திருப்பீர்கள். ஒன்றும் அறியா பேதைப் பெண்ணை இப்படித் தாங்கள் ஆதரிக்காது இருக்கலாமா?” என்று இன்பவல்லி முதியவரை நோக்கிக் கேட்டாள்.

முதியவர் ஏதும் உடனே மறுமொழி கூறவில்லை. சிறிது நேரம் ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்திருப்பவர்போல் அமர்ந்திருந்தவர், மெல்லியகுரலில்; “குழந்தாய்! என்மீது உனக்குக் கோபம் பொங்கும். ஆனால், உலகம் என்பது நாம் நினைப்பது போன்றதில்லை. அரச குடும்பத்தவரிடம் நாம் எதிர்பார்ப்பது போல் அவ்வளவு நெருங்கிப் பழகுவது எளிதன்று என்பதைத் தான் நான் சொல்ல வந்தேன். பெண் உள்ளம் நான் அறியாததன்று. வயது எனக்குத் தந்துள்ள அநுபவம் எவ்வளவோ பாடங்களை எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டது...” என்று அவர் கூறிக்கொண்டே போகும்போது இன்பவல்லி

குறுக்கிட்டு, “இருக்கலாம். உங்களுக்கு எவ்வளவோ தெரிந்திருக்கலாம். ஆனால் என்னுடைய மன நிலையைத் தாங்கள் ஒருகாலும் அறிந்திருக்க முடியாது. நீங்கள் என்னதான் சமாதானம் கூறினாலும், இளவரசரைச் சந்திக்காமல் என்னைத் தடுப்பது தவறு என்று உறுதியாகக் கூறுகிறேன். நான் தஞ்சை செல்லவேண்டும். உடனே செல்லவேண்டும். என்மீது தங்களுக்கு உண்மையில் பாசம் இருந்தால் உடனே தஞ்சைப் பயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்று இடைவெளியே இல்லாமல் பேசினான்,

முதியவர் அமைதி நிறைந்த குரலில் “இன்பவல்லி, இவ்வளவு நாள் பொறுத்திருந்ததுபோல் இன்னும் சிறிது காலமாவது நீ காத்திருந்தால் பலனுண்டு. இன்பவல்லி, அருள்மொழியின் உள்ளம் எனக்குத் தெரியும். கலை உள்ளம் படைத்தவரவர். நமது கலைக்கும் பெருமை தருவதற்காக அவர் நம்மை அழைப்பார், அதுவரையில் காத்திருக்க வேண்டும் இன்பவல்லி” என்றவுடன் இன்பவல்லி பொறுமை இழந்தவளாய் தான் என்ன கூறுகிறோம் என்பதைப் பற்றிய நினைவு இல்லாமல், “முடியாது: பொறுமையாக இனியும் இருக்க முடியாது. காத்திருக்க முடியாது, கலைக்குப் பெருமை தருவதற்கு அவர் அழைக்கும் வரையில் என்னால் காத்திருக்க முடியாது. நான் அவரைச் சந்தித்துத்தானாக வேண்டும். உடனே தஞ்சைக்குச் செல்ல வேண்டும்” என்று கூறினாள். அவள் உடல் நடுங்கியது. கண்களில் நீர்கோத்து முத்தாரமாய் மாறிக் கீழே விழ ஆயத்துடன் நின்றது.

முதியவர் அவளை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டு வாஞ்சையுடன் அவள் முதுகைத் தடவி, “இன்பவல்லி உன்னைப்பற்றி உயர்வாக நான் நினைத்திருந்தேன். நீயும் உலகத்து மற்றப் பெண்களைப் போல்தான் என்பதைப் புலப்படுத்திக் கொண்டு விட்டாயே! உனக்குக் கைவரப்பெற்றிருக்கும் கலை, மற்றவர்கள் அடைய முடியாது. அதனால் கலை உலகத்தில் தனி இடம் வகிக்கப் போகிறாய். சோழநாடே உன்

கலைத்திறமை கண்டு பெருமை கொள்ளப் போகிறது என்று எண்ணினேனே இன்பவல்லி” என்று கூறினார்.

இன்பவல்லி கணமும் தாமதிக்காது, “அப்படியானால் கலை எனக்கு ஒரு தடையா? நாட்டியக் கலையை நான் அறிந்த தால் எனக்குக் காதல் புரிவதற்கு உரிமை இல்லை என்கிறீர்களா? கலை காதலுக்குத் தடையாயிருக்குமானால் நான் இப்போதே நாட்டியத்தை மறந்து விடுகிறேன். சாதாரண ஒரு குடிமகனாக நான் இருக்கவே பிரியப்படுகிறேன்” என்று அழுத்தந் திருத்தமாகப் பேசினாள்.

“இன்பவல்லி நீயே யோசித்து எனக்கு மறுமொழி சொல்லு. உன் விருப்பப்படி இளவரசர் மேல் நீ கொண்டுள்ள காதல் நிறைவேறி, அருண்மொழிவர்மரை நீ மணந்து கொண்டு விட்டாய் என்றே வைத்துக்கொள், அப்போது நீ கூற்றுள்ள பரதத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது போய் விடுமே?”

“ஏன், இளவரசர் கலையன்பர் ஆயிற்றே! என் கலைத் திறமையை மேலும் வளர்க்கத் தகுந்ததைச் செய்ய மாட்டாரா?”

“அவர் கலைக்காவலராக இருக்கலாம். அருண்மொழியை மணந்தவுடனேயே நீ சாதாரண இன்பவல்லியாக மாட்டாய். நாட்டிய ராணி, நாட்டுக்கு ராணியாகி விடுவாய். ராணிக்கு ஆடுவதற்கு எங்கே நேரம்? அப்படி ஆடினாலும் காண்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? அதனால் காதலையாவது, கலையை யாவது நீ தியாகம் செய்துதானாக வேண்டும்.”

முதியவர் கூறியதைக் கேட்டு இன்பவல்லி இமை கொட்டாமல் சிறிது நேரம் அவரையே பார்த்தாள். அவர் கேட்பதற்கு உடனே மறுமொழி கூற அவளால் முடியவில்லை. கலையும், காதலும் இப்படித் தன்னைச் சோதனை செய்யும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை ஆனால் தொடர்ந்து வந்த முதியவரின் சொற்கள் அவளுக்குச் சற்று நம்பிக்கையை அளித்தன.

“குழந்தாய்! மேலும் சங்கடப்படும் அளவுக்கு உன்னைக் குழப்பமடையச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. உன் அழியாக் காதல் எனக்குப் புரிந்து விட்டது. காதல் மாளிகையை அடைந்து அதன் சிகரமென்னும் இலட்சியத்தை அடைவது அவ்வளவு எளிதன்று! அந்தப் பாதையிலே உள்ள இடையூறுகளை நான் விளக்கிச் சொல்வதால் உனக்கு வேதனைதான் அதிகமாகும். அப்படி விளக்கி எடுத்துக் கூறாமல் இருந்தாலோ என் கடமையினின்று நான் தவறியனவேன். நான் ஒரு கதை சொல்லப் போகிறேன்? அதிலும் துன்பம், துயர், இடர், வேதனை உல்லாம் சலந்துதானிருக்கும். ஆனால் அவை உனக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாக அமையும். இன்பச் சிகரத்தை அடையப் பெரும் துன்பங்களைக் கடக்க வேண்டியிருக்கும். சோதனையினின்று மீளவேண்டியிருக்கும். உறுதியைக் காக்கவேண்டும். கடவுளைக் காணும் பேரின்ப நிலைதான் உன்னுடைய காதலும்...” என்று முதியவர் கூறிக்கொண்டே போகும்போது இன்பவல்லியின் உடலில் ரோமாஞ்சலி ஏற்பட்டது. பெரியவர் தன் காதலுக்கு முட்டுக்கட்டை போடவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். தன் இலட்சிய வெற்றிக்கு அவருடைய பொன் மொழிகள் உதவியாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். ஆண்டவனை அடையும் பக்தர்கள் நிலையையும் தன் நிலையையும் ஒப்பிட்டு ஒன்று படுத்தியதை எண்ணும்போது அவளுடல் சிலிர்த்தது. தன்னுடைய உள்ளக் கிடக்கை வெற்றியுறும் எனும் நம்பிக்கை அவளுக்கு உதயமாயிற்று.

அவள் நம்பிக்கையை உறுதி செய்வது போன்று தொலைவில் இருவர் வருவது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனையும், சங்கரத்தேவனையும் அவள் இதுவரை பார்த்ததில்லை என்றாலும் அவர்கள் இருவரும் அவள் சம்பந்தமான செய்திகளுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

11. தில்லைக்கு வாருங்கள்

வந்தவர்களை முதியவர் யார் என அறிந்து கொண்டவுடன் அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. சோழ நாட்டிலே பல ஆண்டுகளாக ஒருவருடைய கண்களிலும் படாமல் தனித்திருந்த முதியவரை ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள். ஆனால் அவர் ஒரு சிற்பி என்பது சிலருக்குத்தான் தெரியும். வல்லவரையருக்கு அதுகூடத் தெரியாது. இன்ப வல்லியைக் காப்பாற்றி வருபவர் என்பதை அறிந்திருந்தார். ஆனால், இளையபிராட்டி ஒருமுறை எப்போதோ அவரிடம் கூறியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. இன்பவல்லி கலைஞர்கள் குழுவுடன் அஜந்தாவுக்குச் சென்றிருக்கிறாள் என்றும், அந்தக் கலைஞர்கள் குழுவினால் சோழநாட்டில் சிற்பம் சித்திரம், நடனம் முக்கலைகளும் புத்துயிர் பெறப் போகின்றன என்றும் சொன்னதை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டபோது, தான் காணும் முதியவர் சிற்பியாக இருக்கவேண்டும் என்பதை யூகித்துக்கொண்ட வல்லவரையர் தலைவணங்கி, கம்பீரமும் மரியாதையும் முறுவலும் கலந்து திகழ, “வணங்குகிறேன். சிற்பியாரே! தங்கள் நலனை முதன் முதலில் விசாரித்துத் தன் வணக்கத்தையும் கூறச் சொன்னார் இளவரசர் அருண் மொழித்தேவர்” என்று பணிவு கலந்த குரலில் கூறியது கேட்டு முதியவருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

வந்தியத்தேவன் மீண்டும் பணிவுநிறைந்த குரலில் “என் பெயர் வல்லவரையர் வந்தியத்தேவன். சோழநாட்டிற்கு என்னால் இயன்ற தொண்டினைச் செய்து வருகிறேன்” என்று தன்னையும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஆகி கூறும் பாவனையில் முதியவர் கரந்தாக்கி முறுவலித்து, “வல்லவரையாரே நீடுழி வாழ வாழ்த்துகிறேன்! சோழ நாட்டின் குலக்கொடியான இளையபிராட்டியை மணம்

புரிந்து சோழநாட்டின் நல்வாழ்வு கருதும் ஒருவராகிவிட்டதங்கள் புகழ் எங்கோ மூலையில் இருந்த எனக்கும் எட்டியிருக்கிறது. தங்களை இங்கே காண்பதில் எனக்கு ஏற்படும் ஆனந்தத்தைச் சொல்லி முடியாது. அருண்மொழிவர்மரின் நலனை அறிவதில் எனக்கும் பெருமகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் எனும் ஆவல் கடந்த சில நாட்களாக எனக்கு அதிகரித்திருக்கிறது. எனக்கு என்று சொல்வதைவிட எங்களுக்கு என்று நான் கூறவேண்டும்” என்று சொல்லியவாறே இன்பவல்லி இருக்கும் பக்கம் திரும்பினார்.

வல்லவரையர் வந்தவுடனேயே எழுந்து நின்ற இன்பவல்லி, அவர் பேசத் தொடங்கியவுடன் அருகே மறைவிடம் சென்றுவிட்டாள். ஆனால், அவர்கள் பேசுவது அவள் செவியில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. அருண்மொழியிடமிருந்து வருகிறார் என்பதை அறிந்தவுடன் அவர்கள் பேசுவதை மேலும் கேட்க வேண்டுமெனும் ஆவல் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அந்தக் குணம் எப்படி வந்தது என்பதே அவளுக்கு வியப்பாய் இருந்தது.

“தங்களை எல்லாம் இளவரசர் மிகவும் கேட்டதாய்ச் சொன்னார். பல பொறுப்புக்களை வகிக்க வேண்டியிருப்பதால் நாட்டின் பற்பல பகுதிகளுக்குச் சென்று வந்துகொண்டிருப்பதால் தங்களைச் சந்திக்க முடியவில்லை என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் சொல்லச் சொன்னார்.”

“ஆகா! அவருக்கு இப்போது ஏற்பட்டுள்ள பெரும் கடமையில் எங்கள் நினைவுமட்டும் அவர் இதயத்தின் ஒரு பகுதியில் இருந்தாலே அது போதுமானது. எங்கிருந்து எங்கே அவர் எங்களை வந்து சந்திக்கமுடியும்? நாங்களன்றோ அவர் இருப்பிடம் தேடிச் செல்லவேண்டும்” என்றார் முதியவர்.

“தங்களுக்கு எந்தவிதச் சௌகரியக் குறைவும் இல்லாதிருக்கிறதா? இயற்கைச் சூழலில் அமர்ந்து கலைத் தொண்டாற்றிவரும் தங்கள் கலைப்பணி எவ்வாறு உள்ளது? தனக்கு

மட்டும் ராஜிய விவகாரங்கள் இவ்வளவு இல்லாவிடில் இங்கேயே வந்துத் தங்கிவிட வேண்டுமென்றுதான் எண்ணம் இளவரசருக்கு” என்று கூறிய வல்லவரையர் சட்டென்று வார்த்தையை விழுங்கி, “அடடா, என்ன சொல்லிவிட்டோம்” என்று தன்னையே நொந்து கொண்டார். தானும் இளவரசரும் சிற்பியின் குடில் வரையில் வந்துவிட்டு, வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிவிட்டதை, வாய் தவறிச் சொல்லி விட முனைந்துவிட்டோமே என்று தவித்தார்.

முதியவர் அதைக் கவனிக்கவில்லை. “தஞ்சையில் அரசர் மதுராந்தக தேவரின் உடல் நிலை எவ்வாறுள்ளது?” என்று வல்லவரையரை நோக்கிக் கேட்டார்.

“தஞ்சையினின்றும் வரும் செய்திகள் அவ்வளவு திருப்தி கரமாக இல்லை. அதனால்தான் இளவரசர் தஞ்சைக்குச் சீக்கிரம் திரும்பவேண்டும் என்று நினைக்கிறார். தஞ்சைக்குச் சென்றுவிட்டால் இந்தப் பக்கம் வருவதற்கு எப்போது வாய்ப்புக் கிடைக்கிறதோ? தஞ்சைக்குச் செல்லும் முன் தங்களைச் சந்திக்கவேண்டும் எனும் தம் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்குமாறு கூறினர்” என்று கூறிய வந்தியத்தேவன் இன்ப வல்லி சென்ற திசையை நோக்கினார்.

மேலும் தொடர்ந்து, “முப்பெரும் கலைஞர்களாகிய தங்களுடனேயே தங்கிவிட வேண்டும் எனும் ஆவல் அருள் மொழி வர்மருக்கு அதிகமாகியிருக்கிறது. ஆனால், அது எப்படி முடியும் சிற்பி அவர்களே?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம், ஆமாம்” என்று தலையசைத்த முதியவர், “நாட்டை ஆளும் பெரும் பொறுப்பைத் தாங்கியுள்ள அவர் எங்களுடன் தங்கியிருப்பது என்பது இலேசான காரியமா?” என்று கேட்டார்.

வல்லவரையர் தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு “அருள்மொழி வர்மரின் உள்ளக் கிடக்கை என்னவோ அது தான். கலைஞர்களுடனேயே வாழ்நாள் முழுவதும் காலங் கழிக்க வேண்டுமென்று கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்று

வந்த பிறகு அவருடைய மனம், சோழ நாட்டைக் கலைக் கருவூலமாக்க வேண்டு மென்பதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறது. மதுராந்தக சோழதேவர் சற்றுத் திடகாத்திரமாக இருந்திருந்தால், உறுதியாக இளவரசர் தானும் கையில் சுத்தி உளியையோ, அல்லது வண்ணக் குழம்புத் தூரிகையையோ ஏந்தியிருப்பார்” — என்று மெல்லச் சிரித்தவாறு கூறினார்.

“ஏன், நடனமாடுவதற்குக் கால்களில் சதங்கையைக் கட்டிக் கொண்டிருக்க மாட்டாரா?” என்று முதியவர் கேட்டபோது, ‘களுக்’கென்ற சிரிப்பு அருகே மறைவிடத் திலிருந்து வந்தது.

சிரிப்பொலி வந்த பக்கத்தை வல்லவரையர் நோக்கினார்.

முதியவரும் தலையைத் திருப்பி, “இன்பவல்லி நான் கூறியதை, நகைச்சுவையாக எண்ணி நகைத்திருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. அவளுக்காக நான் சொன்னேன்; அவளுடைய அபிநயத்திலே இளவரசருக்கு ஈடுபாடுண்டு அங்க அசைவுகள் புலப்படுத்தும் அர்த்த பாவங்களிலே ஆவலுண்டு. திகிரி போல் சுழன்றுவதை விரும்பிக் காண்பார். அவரே, ஒரு சிறந்த நடனக்காரர் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று கூறியவாறு, முதியவர் இன்பவல்லியை அழைத்து, “குழந்தாய், முதன் முதலில் முல்லைத்தீவில் அவர் உன்னைச் சந்தித்தது எங்கே என்பது நினைவுக்கு வருகிறதா?” என்று கேட்டார்.

இன்பவல்லி ஒயிலாக நடந்து வந்து நின்ற அழகும், அவள் முகம் நாணத்தால் சிவந்த அழகும், அவள் உதடுகள் மல்லிகை மொட்டுப்போல் குவிந்த அழகும், அவள் விழிகள் வண்டுச் சிறகுபோல் படபடத்துத் துடித்த அழகும், இதயத்து எண்ணங்களை மூச்சின் மூலம் விடுவதால் நாசி விரிந்துத் தணியும் அழகும், பெண்மைக்கு ஏற்ற அச்சத்தால் உடல் நெளிந்த அழகும் கண்டு வியந்து வந்தியத்தேவன் இமை கொட்டாது இன்பவல்லியை நோக்கியவாறிருந்தார்.

முதன் முதலில் இளவரசர் தன்னைச் சந்தித்தது கூட்டமாகச் சேர்ந்தாடும் நடன அரங்கில்தானே என்று கண்ணை மூடிக்கொண்டே எண்ணினான்.

வந்தியத்தேவனே, அழகே வடிவெடுத்து வந்தது போன்ற தோற்றமுடைய இன்பவல்லியைச் சந்திக்காது உறுதியுடன் இளவரசரால் எப்படித்தான் இருக்க முடிகிறதோ என்று எண்ணினார்.

முதியவரோ, இளவரசரிடமிருந்து வல்லவரையர் என்ன செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாரோ என்று எண்ணினார்.

அப்போதுதான் நதிக்கரையினின்று திரும்பி வந்த ஓவியர் வாகீசன், புதிதாக இருவர் தன் குடிலுக்கு வந்து பேசிக்கொண்டிருப்பது என்னவாயிருக்கும் என்று எண்ணலானான்.

வந்தியத்தேவன் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு “இளவரசருக்கு நாட்டியக்கலையில் ஈடுபாடு உண்டென்பதற்குச் சாட்சியாக அவர் திருச்சிறற்பலத்துக் கூத்தரசன் முன்னிலையில் மெய்ம்மறத்து நிற்கும்நிலை ஒன்றே போதும், அருண்மொழிவர்மர் இப்போது தில்லைச் சிறற்பலத்து மாளிகையில்தான் தங்கியிருக்கிறார். தங்களையெல்லாம் உடனே அழைத்துக்கொண்டு தில்லையம்பதிக்கு வருமாறு தெரிவிக்கச் சொன்னார். என்னையே நேரிடையாத அனுப்பித் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கச் சொன்னார். குறிப்பாக...” என்று வல்லவரையர் இன்பவல்லியை நோக்கியபோது முகத்தை இரு கரங்களாலும் பொத்திக்கொண்டு இன்பவல்லி மான்போல் துள்ளி எங்கோ மறைந்தாள்.

இந்தப் பூமியைவிட்டு மேலே எங்கோ பறப்பது போன்ற உணர்ச்சி இன்பவல்லிக்கு ஏற்பட்டது. வல்லவரையரும், முதியவரும், வாகீசனும் அங்கே பேசிக் கொண்டிருப்பது ஏதும் அவள் செவிகளில் விழவில்லை. செவிகளில் ஏற்கவும் அவள் சித்தமாக இல்லை. தில்லையம்பதிக்கு உடனே தான் செல்வது போலவும், இளவரசரைச் சந்திப்பதைப்

போலவும் அவள் அதற்குள்ளே கனவு காண ஆரம்பித்து விட்டாள். இந்தச் செய்தியைக் கொண்டு வந்த வல்லவரையர் வாழ்க என்று அவள் இதயம் வாழ்த்தியது. நல்ல செய்தியை வல்லவரையர் கொண்டு வந்ததனால், இளையபிராட்டியின் மீதிருந்த கோபமும் அவளுக்கு உடனே மறைந்து விட்டது.

பாவம்; வல்லவரையருக்கு நாம் இவ்வளவு தொல்லைகள் கொடுக்கலாமா? நாம் இங்கு இருப்பதால் தானே இளவரசர் சந்திக்கச் சிதம்பரத்துக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்திருக்கிறார். இத்தகைய தொல்லையைக் கொடுத்ததற்காக வல்லவரையரிடம் நாமே நேரில் சென்று மன்னிப்புக் கேட்கலாமா? என்று இன்பவல்லி எண்ணினாள். இப்படியெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருப்பது இன்பமாகத்தான் இருந்தது.

யாரோ தொண்டையைக் கனைக்கும் குரல் கேட்டு இன்பவல்லி இன்ப நினைவுகள் எனும் உலகத்திலிருந்து கீழே குதித்தாள்.

சங்கரத்தேவன் நின்றிருந்தான். தன்னைத் தேடித் தனியே வர என்ன காரணம்?

“நீங்கள் யார், என்ன விஷயம்?” என்று கேட்கும் பாவனையில் இன்பவல்லி அவனை நோக்கினாள்.

மிகவும் பணிவான குரலில், “தங்களுக்கு இளையபிராட்டியார் விகிதமொன்று கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள்” என்று கூறினாள் சங்கரத்தேவன்.

விகிதத்தில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்குமோ என்று அச்சத்துடன், நடுங்கும் கரங்களுடன், துடிக்கும் இதயத்துடன் இன்பவல்லி அதைப் படிக்கலானாள்.

12. பெரிய பிராட்டியார்

தஞ்சை மாளிகையிலே பரபரப்பு மிகுந்து காணப் பட்டது. கடந்த இரண்டு நாட்களாக மதுராந்தக சோழ தேவர்கண் விழிக்காமல் படுத்துக் கிடந்தார். பல முறை அவருக்கு நினைவு தப்பியது. அவரைச் சுற்றி மந்திரி மண்டலத்தாரும் படைத்தளபதியும் கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தனர். பட்டத்து அரசி பஞ்சவன் மாதேவியார், சோகமே உருவெடுத்தாற்போல் அமர்ந்திருந்தாள். பலகோயில்களில் மன்னரது நீடித்த வாழ்வுக்குப் பூஜை செய்யப்பட்ட பிரசாதங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அரண்மனை வைத்தியரைத் தவிர கருரிலிருந்து கருவூர் தேவர் வருவார் என்று சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள். இவர்கள் எல்லோரையும் தவிர மற்றொருவருடைய வருகையை எதிர்பார்த்து அனைவரும் காத்திருந்தனர். சோழர்குலத்துப் பெரும் தேவியாரும் சைவ மூதாட்டியாருமான செம்பியன்மாதேவியாரை எதிர்பார்த்து அனைவரும் காத்திருந்தனர்.

செம்பியன் மாதேவியாரின் திருவயிற்றில் உதித்தவர்தான் மதுராந்தக சோழ தேவர். செம்பியன் மாதேவியார் சோழர் குலத்துக்கே பெருமை தருகிற சிவநேசச் செல்வராய் விளங்கிய கண்டராதித்த சோழ தேவரின் பெரும் தேவியார் ஆவர். அவருடைய வயிற்றில் உதித்தவர்தான் மதுராந்தக சோழ தேவர். செம்பியன் மாதேவியார் தனது வாழ்நாளில் பல ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் துக்கங்களையும் கண்டவர். இந்த உலகத்திலே உயர்தரமாக விளங்கும் எதுவும் அவருக்குப் பொருட்டன்று. அதேபோல் தரமற்ற அடித்தளத்தில் விளங்கும் எதுவும் அவருக்கு அலட்சியமான தன்று. எல்லாவற்றையும் அவர் ஒரே சமமாகப் பாவித்துத்தான் சிந்தை பூராவையும் சிவனடிபால் வைத்து இருந்ததால் அவரை உலகத்துப் பேய் பிசாசுகள் ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை, கவலைகள் அவர்

உடலைக் குலைக்கவில்லை. அதே சமயத்தில் பெரும் அரசபோகங்கள் அவருக்கு இறுமாப்பையும் அளித்துவிடவில்லை. பெரிய பிராட்டி என்று நாட்டிலே உள்ளவர்கள் மதிப்போடும் மகிழ்ச்சியோடும் அழைத்தார்கள். இப்பொழுது பெரிய பிராட்டிக்கு வயது அதிகமாகிவிட்டது. அத்துடன் கூட சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அருள் மொழி வர்மரின் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு பெரும் அதிர்ச்சிகரமான சம்பவம் அவரைச் சிறிது பாதித்தது எனலாம். தொடர்ந்து சோழ அரச குலத்தில் பெரும் இழப்புக்கள் நேர்ந்தபடியால் அவர் தெய்வ விளையாட்டு இப்படித்தான் இருக்குமோ என்று ஒரு சிறிது அஞ்சினார். என்றாலும் அவருடைய மனத்தில் சிவபெருமானின் ஜீந்தெழுத்து எப்பொழுதுமே ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. எம பயம் அவரைத் துளிகூடப் பீடிப்பதில்லை. சோழ அரச குமரனைப் பிடித்த எமபயத்தைக் கண்டு அஞ்சிவிடவில்லை. 'அஞ்சுவது மில்லை. அஞ்ச வருவதுமில்லை' என்று சைவ சமயப் புலவர் ஒருவர் பாடியது அவருடைய நினைவுக்கு வந்தது. யார் பாடினார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆனால், அந்தப் பாடல்கள் எல்லாம் இப்போது எங்கேயிருக்கின்றன என்பதைக் கண்டறிவதிலேயே அவருடைய மனம் ஈடுபட்டிருந்தது. அந்தக் கவலை முழுவதையும் நம்பியாண்டார் நம்பியின் தோள்மீது ஏற்றி எப்படியாவது சிவபெருமான் மீது புகழ் மாலையாகத் தொடுக்கப்பெற்ற அந்தப் பாடல்களையெல்லாம் கண்டு பிடித்துவிட வேண்டுமென்று அவர் ஒப்படைத்தார். அவ்வப்பொழுது 'காதலாகிக் கசிந்து உருக்கூடிய' பாடல்களைத் தன்னுடைய பெயரன் உடனிருந்து பாடக் கேட்கும் பொழுது அவருக்குக் கவலையெல்லாம் பறந்து போகும். எப்பொழுதாவது பழைய சம்பவங்களை நினைத்துக் கொண்டு சிறிது உள்ளக் கலக்கம் ஏற்படுவதுபோல் அவருக்குத் தோன்றினாலும் அந்தச் சமயங்களில் கண்டரன் மதுரனை அழைத்துப் பழைய தீநீ தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடச் சொல்வார். கற்கண்டு போன்று ஒலிக்கும் குரல். இனிய இசையுடன் கூடிய தீந்தமிழ்ப் பாடல்கள். அப்பாடல்கள் பெரிய பிராட்டியின் உள்ளம் எல்லாம் உவகையடையச் செய்து விடும்.

இல்லாவிடில் பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் சோழ நாட்டில் ஏற்பட்ட பெரும் விபத்துக்கள் அம்முதாட்டியின் உள்ளத்திலே பெரும் கலக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்காதா?

ஆனால், பெரிய பிராட்டியார் எதற்கும் கலங்கவில்லை. தன்னுடைய கணவர் கண்டராதித்தர் மேற்குத் திசைக் கடற் கரை அருகேயுள்ள கோவிலைத் தரிசித்து வருகிறேன் என்று சென்றவர் திரும்பிவராமல், இருந்த இடம் தெரியாமல் போனதால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை விடவா ஓர் இடர்ப் பாட்டை அனுபவிக்கப் போகிறார். சோழ அரசின் பட்டத் துக்காக ஏற்பட்ட பூசலும் அது ஒருவாறு தணிந்து சுந்தர சோழரின் தலைமகள் படுகொலை செய்யப்பட்டதும் அந்தச் சோகம் தாங்காமல் சுந்தரசோழர் காஞ்சிப் பொன்மாளிகை யில் இறந்ததும், இவையெல்லாம்விட அருள்மொழிவர்மரின் அருமைத் துணைவியான வானதி தேவி இளம் வயதிலேயே இறந்து பட்டதும் அவருக்குக் கலக்கத்தைக் கொடுக்காம லில்லை. வானதி தேவி பெற்றெடுத்துவிட்டுச் சென்ற இளஞ் சிங்கத்தை நல்ல முறையில் வளர்க்கவேண்டுமென்னும் பொறுப்பு அந்த வயது முதிர்ந்த முதாட்டியாரிடம் இல்லா மல் இருக்குமா? அப்படிப்பட்ட சங்கடங்கள் நேர்ந்திருக்கும் பொழுது தன்னுடைய அருமைத் திருக்குமரன் மதுராந்தகன் கடும் நோய் வாய்ப்பட்டு பல ஆண்டுகளாக ஆட்சியை நேர டியே சுவனிக்க முடியாத நிலையில் கிடக்கிறான் என்ற செய்தி யும் இப்பொழுது மரணப் படுக்கைக்கே வந்துவிட்டான் என்ற செய்தியும் என்னதான் திடசித்தம் உடையவராய் இருந்தாலும் கலக்கத்தைக் கொடுக்காமலா இருக்கும்?

அந்தச் செய்தி வரும்பொழுது செம்பியன் மாதேவியார் திருவக்கரை கோயிலைத் தரிசித்துவிட்டு நேரே மணிமுத்து நதிக்கரையிலுள்ள திருமுதுகுன்றத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்; நடு நாட்டிலே உள்ள பல சிவ திருப்பதி களைக் கற்றளியாக ஆக்கும் பெரும் பணியில் அப்பொழுது பெரியபிராட்டியார் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். முன்பே கற்றளி களாக ஆக்கப்பட்ட கோயில்களுக்கு என்ன தேவையோ

அவற்றைக் கேட்டறிந்து அளிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். கோயிலில் அணையா விளக்கு ஏற்றுவதற்காகவும் ஆடும், பசுவும் சில கோயில்களுக்குத் தேவைப்படும். ஆறுகால பூசை நடத்துவதற்காக வேண்டிய பொருளில்லாமல் சில கோயில் தத்தளிக்கும். பூசை நடத்துவதற்கு வேண்டிய கலன்களும் மணியும் இல்லாமல் ஒரு கோயிலில் குழம்பி நிற்பார் அர்ச்சகர். மற்றொரு கோயிலோ மிகவும் பழமை வாய்ந்ததாக இருக்கும்.

- அப்பரும், சுந்தரரும், சம்பந்தரும் அக்கோயிலில் இறைவன்மீது தீந்தமிழில் பொழிந்திருப்பார்கள். அக்கோயில் விழுந்துவிடும் நிலையில் இருக்கும். அந்த இடங்களிலெல்லாம் செம்பியன் மாதேவியார் செல்வார். அங்கே ஓரிரு நாட்கள் தங்குவார். அங்குள்ள வயது முதிர்ந்த ஒருவரை அழைத்து அக்கோயிலைப்பற்றிய வரலாற்றைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்பார். அக்கோயிலில் பரம்பரை பரம்பரையாக இருக்கும் ஒதுவாரை அழைத்து அக் கோயிலின் மீது சமயக் குரவர்கள் பாடிய பதிகங்கள் ஏதாவது உள்ளனவா? என்று கேட்பார். அப்படிக்கேட்பதற்கு ஒருவர் வந்துவிட்டார் என்றவுடன் அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் உவகை அடைவார்கள். பாடல்கள் பாடுவதைக் கேட்டு மெய்சிலிர்ப்பார் தேவியார். அதை உடனே கவனமாகக் குறித்துக் கொள்ளச்சொல்வார் தன் பெயரனிடம். பெயரனையும் பாடுபவருடன் சேர்ந்து பாடும் படியாகப் பணிப்பார் மாதேவியாரின் உள்ளம் பாடல்களைப் பாடுவதைக் கேட்டு உவகைக் கடலில் திளைத்துக் குதித்துக் கும்மாளமிடும். உடனே அந்தக் கோயிலுக்குத் தேவையான பண்டங்களையும் பொருள்களையும் அளிப்பார்.

ஊர்ப் பொதுமக்களை அழைத்து வரியின்றி நிலங்களை அளிக்கச் சொல்வார். அந்தவகையில் திருநாவுக்கரசர் பிறந்த திருத்தலமாகிய திருவதிகையைக் கண்டு களித்து விட்டு அங்கிருந்து திருமுதுகுன்றம் கோயிலிலே நடைபெற்று வரும் திருப்பணியைக் கவனிப்பதற்காகச் சென்று கொண்டிருந்தார் செம்பியன் மாதேவியார்.

மணிமுக்தா நதிக் கரையில் ஆலயம் ஒன்று எழுந்து கொண்டிருந்தது. முதுகுன்ற நாதர் அங்கே கம்பீரமாக எழுந்தருளியிருந்தார். அவருடைய தர்மபத்தினி விருத்தாம் பானும் வேண்டுவோருக்கு வேண்டுவன அளிக்கும் தெய்வமாகக் காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தார். பெரிய பிராட்டியாரின் உள்ளத்திலே ஒரு சிலிர்ப்பு, தெய்வமே முதுமையடைந்தால் எப்படியிருக்கும் என்னும் ஓர் எண்ணம். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கதையை நம்பியாண்டார் நம்பி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார். ஒரு சமயம் அந்தக் கோயிலைப் பாடுவதற்காக சுந்தரர் வந்ததும் அவருக்குப் பழமை வடிவத்தில் இருக்கும் இறைவனும் இறைவியும் ஏனோ பிடிக்காமல் போய்விட்டதும், அவரைத் தம் வழிப்படுத்துவதற்காக இறைவன் வேடுவர் வேடத்தில் வந்து அவர் கைப்பொருள்கள் அனைத்தையும் பறித்துக் கொண்டதையும், அதனால் மனம் வருந்தி மீண்டும் விருத்தகிரீஸ்வரரிடமேசரணடைவதற்காக சுந்தரர் வந்ததையும் கேட்டு அறிந்தபொழுது பிராட்டியாருக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. சௌந்தரிய தேவதையாய் இளம் நங்கை வடிவத்தில் காட்சியளிக்கச் செய்த இறை கருணையை எண்ணி ஓர் உருவமும், ஓர் நாமமும் இல்லாத இறைவன் அறியாமை அகன்று தனது செல்வக் குழந்தைகளின் மனத்தைத் திருத்துவதற்காக என்னென்ன வினையாடல்கள் வினையாட வேண்டி. நேரிடுகிறது என்று எண்ணும்பொழுது அவர் மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டார். அந்தக் கோயில் பழுதடைந்த நிலையில் இருந்ததைக்கண்டு மனம் நொந்து தேவியார் உடனடியாகப் பெருமளவில் அக்கோயிலையும் புதுப்பித்துக் கட்டத் திட்டமிட்டார். அப்பணியை நிறைவேற்றுவதற்காக வேண்டிய பொருள்களைத் தன்னுடைய சொந்தத் சொத்திலிருந்தும் அரசாங்கத்தின் உதவியிலிருந்தும் பெற்றுப் பணியை உடனே தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். பணி நடந்து கொண்டிருந்தது. முடியும் தருவாயில்தான் இருக்கவேண்டும். அதைப் பார்த்து விட்டு வருவதற்காகத்தான் திருவதிகையிலிருந்து தேவியார் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்பொழுதுதான் தன் மகனுடைய உடல்நிலை பற்றிய செய்தி

கிடைத்தது; தேவியாரின் சிந்தையும் தஞ்சையின் பக்கம் திரும்பியது.

மதுராந்தக சோழ தேவர் சில தின மயக்க நிலைக்கு பிறகு கண்விழித்தார். உடன் கூட்ட அதிகாரிகளை அழைத்துத் தாம் பேச வேண்டுமென்று விரும்பினார். தன் தாயையும் திருமகளையும் காணவேண்டுமென்று விரும்பினார். தன் தாயையும் திருமகளையும் காணவேண்டுமென்னும் அவாவும் அவர் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டது. அதற்கும் மேலாக உடனடியாக அருண்மொழிவர்மரைக்காணவேண்டுமென்ற துடிப்பும் உண்டாகியது. குறிப்பிலிருந்து அதன்படி செய்யும் திருமந்திர நாயகம் உடனடியாக அவர்கள் எல்லாம் வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

செம்பியன் மாதேவியார் அரண்மனைக்கு வந்தடைந்து விட்டார். அவருடைய முதுமையான கரங்கள் நடுக்கமுற்ற வண்ணம் திருநீரை எடுத்து மகனது அகன்ற நெற்றியில் பூசின. பிராட்டியாரின் கண்களில் மெல்ல நீர்த்திரை படர்ந்தது. அந்த நீர்த்திரை மகனுக்கு இறுதி நாள் வந்துவிட்டதே என்ற கவலையால் ஏற்பட்டதன்று, இப்பொழுது ஒரு சைவக்குழந்தை ஒன்று தோன்றிப் பாண்டியனுடைய சூலை நோயைத் தணித்ததுபோல், தன் மகனது கடும் நோயைத் தணிக்கக்கூடாதா என்னும் எண்ணத்தில் இருந்தது. எந்தப் பாடலைச் சொல்லிப் பாண்டியரின் வெப்பு நோயை அக் குழந்தை தணித்தது என்பது அவருக்குச் சட்டென்று நினைவு வரவில்லை. அருகேயுள்ள தனது பெயரன் கண்டரன் மதுரனை அழைத்து, “குழந்தாய் நான்மாடக்கூடலில் பாண்டியனின் நோயைத் தீர்ப்பதற்காக ஞானசம்பந்தப் பெருமான் இறைவனை வேண்டிப் பாடிய பாடல் நினைவு இருக்கிறதா? ஆஹா, அதற்காகத்தான் அப்படிப்பட்ட தெய்வீகமான பாடல்களையெல்லாம் நான் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஏட்டுப்பிரதிகளிலோ, கல்வெட்டுகளிலோ கற்பாறைகளிலோ செதுக்கி வைத்திருந்தால் இப்பொழுது என்னைப் போன்றவர்கள் ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள சிரமப்பட வேண்டியதில்லை

அல்லவா” என்று கூறவும் கண்டரன் மதுரன் கணீரென்ற குரலில் பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கினார். அந்த மானிகையில் மதுராந்தக சோழதேவர் படுத்திருந்த கம்பீரமான மண்டபம் பாடலைக்கேட்டு மெய்ம்மறந்து நின்றது. காற்றும் அசையவில்லை. கூடியிருந்தோர் கண்களை மூடியவாறு பாடலில் லயித்திருந்தனர். சமரசம் வீசும் பணிப்பெண்கள் கூடத் தங்கள் செயல் மறந்து அசையாது நின்றிருந்தனர். வைத்தியர்கள் தங்களுடைய மருந்துக்கலவையைக் கலப்பதைக்கூட மறந்து கண்டரன் மதுரன் பாடும் இசை இன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். செம்பியன் மாதேவியாரின் விழிகள் முத்து முத்தாக அருவிபோல் நீரைக் கொட்டின. மதுரன் பாடலைப் பாடி முடித்தான்.

மதுராந்தக சோழதேவர் மெல்லக் கண்களைத்திறந்தார். “தாயே வந்து விட்டீர்களா? இனி எனக்குக் கவலையில்லை. நான் நிம்மதியாக இருப்பேன்” என்று அவர் கூறுவதற்குள் மிகப் பாடுபட்டு விட்டார். அவர் நிம்மதியாக இந்த உலகத்தில் தொடர்ந்திருக்கப் போவதாக நினைத்தார். ஆனால் நிகழ்ந்ததோ வேறு!

13. மதி மறைந்தது

தஞ்சை மாநகரமே இருள் சூழ்ந்து காணப்பட்டது. இருள் என்றால் மக்களுடைய உள்ளத்தில் இனி என்ன நேருமோ என்னும் கவலை இருள். அரசாங்க அலுவலர் களிடையே ஒருவிதமான இருள். முழு சூரிய கிரகணம் ஏற்பட்ட அன்று எப்படி இரவுபோல் இருள் கப்பி இருக்குமோ அப்படித்தான் அரசர் பரகேசரி மதுராந்தக சோழ தேவர் இறையடி எய்தினார் என்னும் செய்தி அரண்மனையைச் சுற்றிலும் முதலில் பரவி அங்குக் குழுமியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான

மக்களின் விம்மும் ஒலியால் கோட்டையைச்சுற்றிய நான்கு வீதிகளிலும் பரவி, அவர்கள் அலறிய வேதனைக்குரலால் நகரம் முழுவதும் பரவி, நகரத்தினின்று காற்று எடுத்துச் செல்லும் சோகம் நிறைந்த அந்தச் செய்தி நாடு முழுவதும் பரவியது. சாட்டுத் தீ எவ்வளவு வேகமாகப் பரவுமோ தெரியாது. ஆனால், மதுராந்தக சோழ தேவர் இறந்தார் என்ற செய்தி அவ்வளவு வேகமாகப் பரவியது. அதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. நோய்வாய்ப்பட்டுப் பல நாட்களாகக் கிடந்த அவரது முடிவை அனைவரும் எதிர்பார்த்துத்தான் இருந்தார்கள்.

கடந்த சில நாட்களாக நிலைமை மிகவும் மோசமாக மாறியதால் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் அரண்மனை முகப்பில் குழுமியிருந்தவர்கள் நல்ல செய்தியாக வரக்கூடாதா என்று எதிர்பார்த்தாலும் அத்தகையவர்களிடம் ஒரு பீதி நிறைந்துதான் இருந்தது, அதனால் செய்தி கிடைத்தவுடன் அது காற்றிலும் கடிதாய்ப் பரவியது.

பெரிய பிராட்டியார் செம்பியன் மாதேவியார் என்னதான் கடினமான இதயத்துடன் துன்பத்தையும் இன்பத்தையும் ஒரு நிலையில் வைத்து இதயத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டிருந்தாலும் புத்திரசோகம் அவரைச் சற்று உலுக்கத்தான் செய்தது. முதுமையின் சுருக்கங்கள் நிறைந்த அந்த விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் சிறிது சிறிதாக வரலாயிற்று. தனது மகனது நெற்றியிலே இட்ட அந்த வெண்திருநீரைப் பெரிய பிராட்டியார் கண் இமைக்காமல் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படிப்பட்ட தொல்லைகளையெல்லாம் காணவேண்டும் என்பதற்காகத்தானா இவ்வளவு நாட்கள் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து வருகிறேன் என்று வேதனைப்பட்டார் அவர். அதிர்ச்சி நிறைந்த எத்தனையோ சம்பவங்கள். அன்று மேற்கு திசை சென்று வருகிறேன் என்று கூறிச் சென்ற தனது கணவர் கண்டராதித்த தேவர் இறந்துவிட்டார் என்கூட நம்பாமல் உயிரைப் பின் எதற்காகவோ சுமந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த செம்பியன் மாதேவியார் சோழர் குலத்தின்

எத்தனையோ ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பார்த்துவிட்டார். எல்லா வற்றிற்கும் சிகரம் வைத்தது போல் தனது திருவயிறு உதித்த செல்வன் மதுராந்தகன் இத்துன்ப உலகை நீத்துப் போகிறான் என்ற பொழுது அவர் சற்று வேதாந்த நினைவாக இவ்வுலக வாழ்க்கை என்பது மாயை என்ற நினைவில் மகனது மறைவு குறித்து வருத்தப்படாமல் இருக்க முயன்றாலும் அதையும் மீறிய பாச உணர்ச்சி அம்மையைச் சற்று உலுக்கத்தான் செய்தது. அரண்மனையில் துயரத்தினால் எழுந்த ஓலமும் கடைசி மரியாதை செலுத்துவதற்காக மக்கள் அரண்மனை ஆசார வாசல் அருகே முட்டி மோதிக் கொண்டு நிற்பதால் எழும் பேரொளியும் அப் பெரும் அரண்மனையில் எதிரொலித் தன.

உயர்தர அதிகாரிகள் யார் வரவையோ எதிர்பார்த்திருப் பதுபோல் வினாடிக்கு ஒருமுறை கோட்டை வாயிலிலிருந்து செய்தி வருகிறதா என்று கேட்பதும் பரபரப்புடன் இங்கு மங்கும் நடப்பதுமாக இருந்தார்கள். மூன்று முக்கியமான வர்களை அவர்கள் உடனடியாக எதிர்பார்த்தார்கள். தில்லைச் சிதம்பரத்திற்கு அருகே இருக்கும் அருள்மொழி வர்மர் வருவதை எதிர்பார்ப்பது ஒன்று. பழையாறையிலிருந்து இளைய பிராட்டியார் வருவது மற்றொன்று. அநிருத்த பிரம்மராயர் சொந்த ஊரான அன்பிலில் தங்கி உலகத்தில் எதுவுமே தனக்குச் சொந்தமற்றது என்றும், தொடர்பு இல்லாதது என்றும் எண்ணம் கொண்டு வேதாந்தி யாகவும் துறவியாகவும் வாழ்நாளைக் கழித்துக் கொண்டு வந்திருந்தார். ஆனாலும் சோழ அரசியல் விவகாரங்கள் அவ்வப்பொழுது அவருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டுத்தான் வந்தன. அவர் முன்னின்று வளர்த்ததல்லவா சோழநாடு. தனது குழந்தை போன்ற அந்த நாட்டின் பெருமை குன்றாமலிருப்பதற்கு அவர் தனது கவனத்தில் ஒரு பகுதியாவது செலுத்த வேண்டாமா? மதுராந்தக சோழ தேவர் நினைவு தவறியிருந்தவுடனேயே இந்த மூன்று இடங்களுக்கும் செய்தி கொண்டு காற்றினும் கடுகி விரைந்து சென்றிருந்தான் குதிரை வீரன்.

பழையாறையிலிருந்து இளைய பிராட்டியும் அருள்மொழியின் மகன் மதுரனும் வந்துவிட்டார்கள்.

மதுரனுக்கு அங்கு நடப்பதெல்லாம் சற்று வியப்பாகத் தான் இருந்தது. முன்பொரு முறை தஞ்சை மாளிகைக்கு வந்தபொழுது ஒளியுடன் திகழ்ந்த மாளிகை-குதூகலத்துடன் திகழ்ந்த மாளிகை-மலர்ந்த முகத்துடன் கூடிய மக்கள் திகழ்ந்த மாளிகை இன்று ஏனோ வாடிய தாமரையைப்போல களையிழந்து காணப்படுவது அவனுக்குப் புரியாமல் இருந்தது. அனைவரும் சோர்ந்த முகத்துடன் இருந்தார்கள். விம்மும் குரலை அடக்க முடியாமல் துணியை வைத்துப் புதைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் பலர். அரசரின் பிரதாபங்களையும் பெருமைகளையும் சொல்லிச் சொல்லித் தீரத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் சிலர். துக்கம் உள் நெஞ்சுவரை அழுத்த அதைத் தெரிவிக்க முடியாமல் அதைவிடப் பெரிய காரியமாக மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டியவைகளைக் காண்பதற்காக அங்குமிங்கும் விரைந்துசென்றுகொண்டிருப்பவர்கள் சிலர். இப்படியாகக் குழந்தை மதுரன் ஒன்றும் புரியாமல் அங்கும் இங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சுற்றிலும் இருந்தவர்கள், அதுவும் அந்தப்புரத்தில் பணியாற்றும் பெண்களின் ஓலம் அவனைத் திக்பிரமை அடையச் செய்தது. இளைய பிராட்டியாரின் கரங்களை விடாமல் அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டு அவனும் விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்.

சோழர் குலத்தின் ஒளிவிளக்கு ஒன்று அனைந்தது. அதனால் இருள் பரவி விடவில்லை. முழுமதிச் சந்திரன் அஸ்தமனமானவுடன் கதிரவன் உதயமானது போல் அருள்மொழிவர்மர், முன் ஏற்படுத்திய திட்டப்படி அந்தக் கணத்திலேயே அரச உரிமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வதற்காகத் தஞ்சையை நோக்கி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

14. தில்லைக்குச் செல்வோம்

இன்பவல்லி திடுக்கிடும் இதயத்துடனும் நடுங்கும் கரங்களுடனும் இளையபிராட்டியார் எழுதியனுப்பியிருந்த ஓலையைப் படித்தாள். அவள் எதிர்பார்த்தது போலத்தான் ஓலையில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இளையபிராட்டியார் என்ன சொல்வார் என்பது அவளுக்குத் தெரியாதா? ஆனால் இன்ன மும், இவ்வளவு ஆண்டுகள் கழிந்தும் இளையபிராட்டியார் தன் போக்கிலிருந்து மாறாமலிருப்பதை நினைக்கும் பொழுது அவளுக்கு வேதனையாக இருந்தது. வேதனையை விட ஆத்திரமே அதிகமாக இருந்தது என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அவள் ஆத்திரப்பட்டு என்ன செய்ய முடியும்? அவள் ஆத்திரத்தை யாரிடம் காண்பிப்பாள்? தன்னை ஒத்த பெண்ணாக, அந்தஸ்தில் அவள் இருந்தால் வீறு கொண் டெழுந்து அப்பெண் எதிரே போய் நின்று “நீயும் ஒரு பெண்தானே! காதல் விவகாரங்கள் உனக்கு அநுபவம் இல்லை என்றாலும் அனுபவப்படும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் குறுக்கே நிற்கலாமா? அவளுடைய இதயத்தைக் கெடுக்க லாமா? அவள் வேதனை அனுபவிப்பதைப் பார்த்து மகிழ லாமா?” என்று கண்டிப்பாகக் கேட்டு விடுவாள். இல்லா விடினும் அப்பெண்ணை நோக்கி உனக்குக் காதல் என்றால் என்ன என்பதைச் சொல்லித் தருகிறேன் என்று நயமாகச் சொல்வாள். காதல் எப்படி உண்டாகிறது? அது திடீரென ஒரே நாளில் வரவழைத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு கலை அன்று. இயற்கையாக—தெய்வீகமாகப் பிறக்கும் அந்தக் கலையை— காதல் நிலையை அநுபவித்தால் தான் தெரியும். காதல் வாழ் வில் குறுக்கே நிற்பவர்களுக்கு இந்தப் பிறவியில் தண்டனை கொடுப்பதற்கு முடியாவிட்டாலும் மறுபிறவியில் தண்டனை நிச்சயம் உண்டு எம தர்மராஜன் எதிரே போய் நின்று கொதிக்கும் எண்ணெயில் விழுந்தோ அல்லது பெரும் நெருப்புக் கடலில் தள்ளப்பட்டோ தண்டனையை அநுபவிக்க

வேண்டாம். மறுபிறவியில் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்து ஒரு வனைக் காதலித்து—காதலில் தோல்வி அடைந்து—வேதனைப் பட்டு உடல் உருகி, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து சாகும் தண்டனையைத்தான் அடைய நேரிடும் என்று மிகவும் கண்டிப்பாக அவள் எடுத்துச் சொல்வாள்.

ஆனால் இப்படியெல்லாம் இளையபிராட்டியிடம் அவள் போய்ச்சொல்ல முடியுமா? உரத்த குரலில்தான் போய்ப்பேச முடியுமா? ‘அப்படிச் சம அந்தஸ்து இல்லாத ஒரு பெண்ணிடம் ஏன் இளையபிராட்டியார் இப்படியெல்லாம் வன்மம் கொள்கிறாள்’ என்று இன்பவல்லி நினைத்தாள். இளைய பிராட்டியார் மிகவும் உருக்கமான நடையில், மிக மிக வேண்டும் பாவனையில் நெஞ்சம் நெகிழும்படியான வார்த்தைகளால் அந்த விகிதத்தை எழுதியிருந்தாள். பொதுவாகத் திடீரென்று ஒருவர் அதைப் படித்தால் இளையபிராட்டியார் கூறுவது நியாயமாகத்தான் தோன்றும்.

அருள்மொழி வர்மர் சாதாரண பிரஜை அல்லர். அவர் சோழ நாட்டின் தற்போதைய இளவரசர். வருங்காலத்து மன்னர். மன்னர் என்றால் சாதாரண சிற்றரசர்கள் கூட அந்த நாட்டிற்கு மன்னர்தாம். அருள்மொழி வர்மருடைய முன்னிலையிலே பெரும் கடமையே காத்து நிற்கிறது.

கடல் கடந்த நாடுகளுக்கெல்லாம் சென்று சோழ குலத்துப் பெருமையை உயர்த்த வேண்டிய பெரும் பொறுப்பும் அவர் முன்னிலையிலேயே இருக்கிறது. அப்படி மிக முக்கியமானவருக்கு இடையூறுக ஒரு பெண் நிற்கலாமா? என்ற கேள்வியைத்தான் யாரும் கேட்பார்கள். எவ்வித அந்தஸ்தையும் பார்க்காமல் காதல் உதயமாகியிருக்கலாம். ஆனால் அந்தக் காதலையும்விடக் கடமை என்பது மிக முக்கியமாகத்தான் தோன்ற வேண்டாமா? அதைத்தான் அனைவரும் கேட்பார்கள். சோழ குலத்துச் செம்மலை, குலவிளக்கை—ஒரு சாதாரணப் பெண்—ஊர் அறியாதவள், பெற்றோர் அறியாதவள், எந்த நாடு என்பதுகூடத் தெரியாதவள் வந்து வயப்படுத்திக் கொள்வதென்றால் பார்ப்பவர்கள் குறைகூறத்

தான் செய்வார்கள். ஆனால், அருள்மொழிவர்மருடைய இதயம் இனையபிராட்டிக்குத் தெரியாதா? இத்தகைய காதல் நிலையை இனையபிராட்டியே தான் அடைந்திருக்கிறாள் என்றால் எதையும் தடைசெய்யாது அதனால் நாட்டிற்கும் தீங்கு ஏற்படாமல் செய்யக்கூடிய ஒரு திறமை இனையபிராட்டிக்குக் கிடையாதா? ஆனால் இப்படி நிதானமாக ஏன் இனைய பிராட்டி தன்னை மிக வேண்டிக்கேட்டுக் கொள்கிறாள். நான் என்னுடைய நாட்டியத் திறமையின் மூலமாக அவரைக் கவர்ந்து விட்டேனாம்! தன் சகோதரருக்குக் கலை ருசி அதிகம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு கலையின் மூலமாக மயக்க முயல்கிறேனாம். ஆம்; உண்மைதான். அதிலே ஓர் அபாண்டமான பழியேதும் இல்லை. ஆனால், ஒரு பெரும் பொய் அதிலே மறைந்து கிடக்கிறது. இளவரசருக்குக் கலையின்மீது அவா உண்டு என்பது உண்மைதான். அந்தக் கலையைக்காட்டி நான் அவரை வயப்படுத்திக் கொள்ள முயல்கிறேனா என்பது தான் கேள்வி. எனது கால்கள் நடனம் ஆடுவதை மறந்து விட்டன என்றே வைத்துக்கொள்வோம். பாதச் சலங்கைகள் ஒலிக்காமல் போய்விட்டன என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அதனால் என் முகத்திலே உணர்ச்சிகளை வயப்படுத்தக்கூடிய சக்தி மறைந்து விட்டது என்றே வைத்துக் கொள்வோம், அதனால் என் இதயத்திலிருக்கும் காதல் உணர்ச்சி போய்விட்டன என்று அர்த்தமா? அதற்காக இளவரசரும் என்னை நாளாவட்டத்தில் மறந்து விடுவார் என்றுதான் அர்த்தமா? எங்கள் இருவருக்கும் ஏற்பட்டுள்ள காதல் தராதரத்தை மீறி நிற்க வில்லை. ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொண்ட நிலையில் அடங்கி நிற்கிறது. கலைக்காக மட்டுமல்லாமல் கண்ணுக்குப் புலப்படாத இதயத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஒலிகளில் வயப்பட்டு அந்தக் காதல் நிற்கிறது என்றுதான் இன்றுவரையில் நான் எண்ணியிருக்கிறேன். அதனால் நான் கலையை மட்டும் புலப்படுத்தி அவரை மயக்கிவிட்டேன் என்று சொல்வது பெரும் பொய்யாகத்தான் இருக்க வேண்டும். நான் இந்த நாட்டின் அரசியாக ஆவதற்காகக் காதலித்தேனா? அதுவும் இல்லை. எனக்குக் காதலைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துச்சொல்லச்

சக்தியிருந்தால் எங்கள் இருவருக்கும் மானசீகமாக, இருவருக்கும் புரியாத முறையில் ஏற்பட்டிருக்கும் தொடர்பை எடுத்துச் சொல்லமுடியும். அவர் எனக்குச் சொந்தமில்லையா? இளவரசரைக் கேட்டால் அவர் சொல்வார். அப்படியிருக்கும்பொழுது எங்கள் இருவருடைய காதலால் இந்த நாட்டிற்கு எந்தவித இடையூறு ஏற்படும் என்று இனையபிராட்டியார் கருதுகிறார்? காதல் சிகரமாக அவர் என்னைக் கரம் பிடித்து மணம்புரிந்து கொண்டால் இந்த நாட்டிற்கு எந்த விதமான தீங்கு ஏற்பட்டுவிடும்? ஒரே ஒரு மனைவியைத்தான் மணம் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற பழக்கம் ஏதாவது இருக்கிறதா? இதற்கு முன்பு சோழ குலத்தவர்கள் ஏக பத்தினியை உடையவர்களாகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்களா? அல்லது அருள்மொழிவர்மர் பட்டத்துமகிஷியாக ஒருவரைத் தான் மணந்து கொண்டிருக்கிறாரா? பழுவேட்டரையர் மகளை மணம் புரிந்து கொண்ட பிறகு மற்றும் இரு திருமணங்கள் நடந்துவிட்டதாகப் பேசிக்கொள்கிறார்களே? குறுகிய ஆண்டுகளில் அவர் இவ்வாறு செய்து கொள்வது அரசகுல சம்பிரதாயமாக இல்லாதிருந்தால் அவருடைய புகழுக்கு ஏதாவது இழுக்கு ஏற்பட்டுவிடாதா? அப்படி எந்தவித அபக்கியாதியும் ஏற்படாத நிலையில் என்னை அவர் மணம் புரிந்து கொள்வதால் மட்டும் என்ன தவறு நேர்ந்துவிடப் போகிறது? ஏன் இனையபிராட்டியார் இவ்வாறு அஞ்சுகிறார்கள்?

இன்பவல்லி கண்களை மூடியபடி ஒலையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு இவ்வாறு ஆழ்ந்தசிந்தனையில் இருந்தாள். சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு வல்லவரையர் வந்து இங்கு சொன்னது என்ன? தில்லைச் சிற்றம்பலத்துக்குத் தன்னை வருமாறு இளவரசர் அழைத்த செய்தியை அவர் கூறியது ஏன்? இப்பொழுது இனையபிராட்டியார் தனது கைப்பட எழுதிய ஒலையிலே தெரிவிப்பது என்ன? ஒன்றுக்கொன்று நேர்துருவங்களாக அல்லவா இருக்கின்றன வல்லவரையர் இளவரசருடைய இதய ஒலியாகத்தான் என்னை அழைத்திருக்கிறார். அவருக்கு மிகமிக நல்லெண்ணம் உண்டு. ஏனென்றால்

காதலின் உண்மையான பொருளை அறிந்தவர். அதனால் இளவரசர் மனத்தில் பட்டதை — அவர் சொன்னதை — சொல்லக்கூடியதை உடனடியாக வந்து என்னிடம் தெரிவித்திருக்கிறார். ஒரு கண நேரத்தில் நான் இன்ப விமானத்திலிருந்து கீழே தள்ளப்பட்டவன்போல் ஆகிவிட்டேனே! நான் இந்த இடத்திலிருந்து தில்லையம்பதிக்குச் சென்று இளவரசரைச் சந்தித்த பிறகு இளையபிராட்டியாருடைய விகிதம் வந்திருக்கக்கூடாதா? இளையபிராட்டியார் கண்டிப்பாக அன்றோ கடைசியில் என்னை எச்சரித்திருக்கிறாள். முதலில் தேனொழுகும் வார்த்தைகளால் விகிதத்தை ஆரம்பித்தவள் அன்பான சொற்களால் அந்த விகிதத்தை வர்ணித்தவள், கடமையை வற்புறுத்துவதற்காகச் சற்று அழுத்தமான சொற்களை எழுதியவள், கடைசியில் ஆபத்தைப் புலப்படுத்தும் வகையில் கடினமான வார்த்தைகளை அன்றோ பயன்படுத்தியிருக்கிறாள். கண்டிப்பும் ஆணையும் சேர்ந்திருக்கின்றன. இந்த ஆணையில் அவளுடைய ஆணவம் புலப்பட்டிருக்கிறது. நான் இளையபிராட்டியார் சொற்படி நடப்பதா? அல்லது கட்டளையை மீறி இளவரசரைச் சந்திப்பதற்காக உடனடியாகப் புறப்பட்டுச் செல்வதா? இன்பவல்லி குழம்பினாள். எதிரே வல்லவரையர் நின்று கொண்டிருந்தார். ஆனால் விகிதத்தில் கண்டிருக்கும் செய்தியை அவர் அறிந்து கொள்ள முயல்வதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. என்ன செய்தி வந்திருக்கும் என்றுகூட அவர் கேட்கத் துணியவில்லை. ஒரு வேளை தனது முக உணர்ச்சியிலிருந்து அறிந்துகொண்டு விட்டாரா? சற்று முன்பு களிப்பால் மலர்ந்திருந்த கண்களில் துயரத்தின் சாயையால் கார்மேகம் போன்று திரண்டுவரும் கண்ணீரைக் கண்டு அவர் புரிந்து கொண்டுவிட்டாரா? இளவரசரைச் சந்திக்கப்போகிறோம் என்னும் ஆவலில் உடல் முழுவதும் சிலிர்த்துத் துடிப்பதைப்பார்த்து மெல்ல மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த அவர், விகிதத்தைப் பார்க்கும்பொழுது ஏற்பட்ட நடுக்கத்திலிருந்து விகிதத்திலுள்ள ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டாரா? இன்பவல்லி சற்றுத் திரும்பி வல்லவரையரை ஒரு கணம் நோக்கினாள். மறுகணம் தன்

இதயத்திலிருந்து பொங்கிவரும் தன் உணர்ச்சியை அடக்க முடியாது, அதை அங்கே தெரிவிக்கவும் முடியாது, துயரத்தைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளவும் விரும்பாமல் எழுந்து குடிலுக்குள் ஓடோடி விட்டாள். தரையிலே விழுந்து முகத்தை நிலத்தாயின் மடிமீது புதைத்துத் தனது கண்ணீரைத் தாயின் முகத்திலும் தன் இதயப் பாரத்தைத் தாயின் செவிகளிலும் அழுத்தித் தாயின் கட்டளை என்ன வருமோ என்று எதிர்பார்த்துக்கிடப்பவன்போல் விம்மி விம்மி, கலங்கி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

வல்லவரையர் வந்தியத்தேவனுக்கு எல்லாம் புரிந்து விட்டது. இளையபிராட்டியுடன் இன்பவல்லியின் விஷயமாக அவர் முன்பே விவாதித்திருக்கிறார். ஆனால் அவரால் அதிகம் வற்புறுத்திச் சொல்லமுடியாத நிலைமையும் இருந்தது. தன்னை விட இளையபிராட்டிக்கு அருள் மொழிவர்மர் மீது உரிமை அதிகமில்லையா? அதனால் தனது எண்ணத்தை ஓரளவுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டு நிறுத்திக் கொண்டார். இப்பொழுது அவருக்கு நன்றாகப் புரிந்து விட்டது. இளவரசரைச் சந்திக்கக் கூடாது என்று கண்டிப்பாக எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் இளவரசரோ எப்படியும் இன்பவல்லியைச் சந்திக்க வேண்டுமென்னும் ஆவல் உடையவராக இருக்கிறார். சங்கரத்தேவனிடமிருந்த ஓலையைப் பறித்துப் போனவன் இளையபிராட்டியார் அனுப்பிய ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு சென்றிருக்கக் கூடாதா? ஒரேயடியாக ஓலை தொலைந்து விட்டது என்று சொல்லிச் சாதித்து விடலாமே? வல்லவரையர் சிறிதுநேரம் ஒன்றும் புரியாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். பிறகு குறுக்கும் நெடுக்குமாக மணலில் காலை அழுத்தமாகப் படியும்படி நடந்தார். அந்தக் குடில் அருகே வளரும் மான் ஒன்று அவரைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்ப்பதுபோல் அவருக்குத் தோன்றியது. கிளியொன்று சடசட என்று இங்குமங்கும் பறந்து மரக்கிளையின் மீது உட்கார்ந்து கொண்டது. வெயில் ஏறிக் கொண்டிருந்தது, மரத்தடியிலே முதியவரும் வாகீசனும் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. வல்லவரையர் முதியவரிடம் செல்வதற்காக மெல்ல நடந்தார். சிறிது தூரம் சென்றவர்

என்ன தோன்றியதோ என்னவோ மீண்டும் திரும்பிக் குடிலுக்கே வந்தார். குடிலிலிருந்து இன்பவல்லி இன்னும் விம்மிக் கொண்டிருக்கும் ஓசை கேட்டது. தரையெல்லாம் கண்ணீரால் நனைந்திருந்தது அவளுடைய கேசம் கலைந்திருந்தது. அதற்குள்ளே முகத்திலும் சோர்வு நிறைந்து விட்டது. யாரோ வரும் ஓசை கேட்டு இன்பவல்லி மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தாள். குடிலின் வாயில் கதவுக்கு அருகே வல்லவரையார் நிற்பதைப் பார்த்தவுடன் என்னதான் துக்கத்தால் அழுது புலம்பிப் படுத்திருந்தாலும் மரியாதை செலுத்தும் வகையிலே அவள் எழுந்திருக்கவேண்டுமல்லவா? அதனால் மெல்லத் தன் துயரத்தைத் துடைப்பதுபோல் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றாள். வல்லவரையருக்கும் இன்பவல்லியின் துயரத்தைத் துடைப்பதற்கான வார்த்தைகளைத் சொல்வதற்குத் தைரியமில்லை. அவர் என்ன சொல்லித்தேற்ற முடியும். மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியைத் தருவதற்காகத் தூதுவராக வந்தாரே யொழிய துயரச் செய்தியைக்கொண்டு வரவில்லை ஆனால் அவர் ஓர் உறுதியான முடிவுக்கு ஒரு நொடியில் வந்துவிட்டார். இன்பவல்லி அருள்மொழிவர்மரைச் சந்திப்பதில் தவறு ஒன்றுமில்லை என்ற முடிவுதான் அது. அருள்மொழிவர்மரின் கருத்துப்படி தில்லையம்பதிக்குச்சென்று அவரைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்வது தனது கடமை என்னும் முடிவுக்கு வந்தார். அதனால் அவர் மெல்லிய குரலில், “எந்த விதமான கவலையாய் இருந்தாலும் அதை மறந்துவிட்டு உடனடியாகச் சிதம்பரத்திற்குப் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தம் செய்யுங்கள். அங்கே அதிக நாள் இளவரசரால் தங்க முடியாது. தங்கள் வருகையை நான் உடனடியாகச் சென்று தெரிவிக்கிறேன். தாங்கள் வருவது தெரிந்தால் இளவரசர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவார்! தங்கள் எண்ணம் ஈடேறுவதில் எந்தவிதமான இடையூறும் ஏற்படாது என்பது உறுதி” என்று மெல்ல வார்த்தைகள் தட்டுத் தடுமாறிச் சொல்லி இன்பவல்லியின் வருத்தத்தைச் சற்று மாற்ற முயன்றார். அதற்குள் வாசினும் முதியவரும் அங்கே வந்துவிட்டனர். வந்திருக்கும் விருந்தினரை உபசரிக்காமல் இப்படிச் சோர்ந்து

போய் இன்பவல்லி இருக்கிறாளே, பகல் உணவிற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டாமா? இவருடைய குதிரைக்கும் வேண்டிய உணவிற்கு வழி செய்ய வேண்டாமா? என்று கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டு முதியவர் உள்ளே நுழைந்து விட்டார். மேலும் வந்தியத்தேவன் தானும் உள்ளேவராமல்வெளியேயும் போக முடியாமல் இரண்டும் கெட்ட நிலையில் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, “அட்டா! உங்களை உட்காரச் சொல்வதற்குக் கூட வார்த்தை வராமல் இன்பவல்லி ஏதோநிலையில் இருக்கிறாள்? வாருங்கள், வாருங்கள் இப்படி அமருங்கள். தங்களைத் தக்க முறையில் வரவேற்று உபசரிப்பதற்குக் கூட ஏற்ற இடமில்லை. இதோ இருக்கும் இடத்தில் அமர்ந்து இளைப்பாருங்கள்” என்று வாகீசன் தனது சொற்களால் வந்தியத்தேவனை வரவேற்றார். வந்தியத்தேவனுக்கு இப்பொழுது சற்றுத் துணிவு பிறந்தது; “நான் எப்பொழுதோ வந்து விட்டேன். என்னைத் தக்கமுறையில் வரவேற்று இன்பவல்லி வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து விட்டாள்” என்று கூறிக் கொண்டே கடைக் கண்ணால் இன்பவல்லியைப் பார்த்தார். இன்பவல்லிக்குச் சற்று வெட்கம் வந்து விட்டது போலும். அத்தகைய நிலையிலே நாணம் கலக்கும் பொழுது அது பார்ப்பதற்கு விசித்திரமாகத்தான் இருந்தது. “நான் அதிக நேரம் இங்கே தங்குவதற்கு இயலவில்லை. நாங்கள் விரைந்து செல்ல வேண்டும் தங்களுடைய லாம் இளவரசர் சந்திக்க விரும்புகிறார். நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு தங்களைக் காணவேண்டும் என்னும் அவா உடைய வராக இருக்கிறார். தில்லைச் சிதம்பரத்தில் அவர் தங்கி இருக்கிறார். தங்களை உடனே புறப்பட்டு வருமாறு சொல்வதற்காகத்தான் நான் வந்தேன்” என்று வந்தியத்தேவன் கூறி மீண்டும் இன்பவல்லியை நோக்கினார்.

முதியவர் மிகவும் உற்சாகமடைந்தவராய், “இளவரசர் எங்களை அழைத்தாரா! சிதம்பரத்தில் தங்கி இருக்கிறாரா? இதோ நாங்கள் புறப்படுகிறோம். இன்பவல்லி உனது கவலையெல்லாம் தீர்ந்தது. உனக்கு நல்ல சேதி தேடி வந்திருக்

கிறது” என்று அவர் உணர்ச்சி வசத்தால் பேசினார். இன்ப வல்லியிடமிருந்து மெல்லிய விம்மல் ஒலிதான் கிடைத்தது.

அவர்கள் புறப்பட்டு வருகின்றனர் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு வல்லவரையரும் சங்கரத்தேவனும் தில்லை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் வரும் செய்தியை இளவரசரிடம் முன்பே சென்று தெரிவித்தால் நன்றாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் வேகமாக அசுவத்தை விரட்டிக் கொண்டு சென்றார்கள். இளவரசர் தங்கியிருக்கும் மாளிகையை அவர்கள் அடைந்த பொழுது அவர்களுக்கு அங்கே பெரும் அதிர்ச்சிகரமான செய்தி காத்திருந்தது. அதுதான் தஞ்சையில் மன்னர் மதுராந்தக சோழதேவர் காலமாகிவிட்ட செய்தியும், அது கேட்டு அருள்மொழிவர்மர் தஞ்சையை நோக்கி விரைந்திருக்கிறார் என்ற செய்தியும். வல்லவரையர் ஒரு கணம் மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று புரியாமல் திகைத்து நின்றார்.

15. அடக்கமும் ஆசையும்

ஈழத்து இளைஞன்மீது அரண்மனை அதிகாரி ஒரு கணவைத்திருந்தார். மலர்க் கண்ணன் என்ற பெயருடன் கூடியிருந்தாலும் அவரது விழிகளில் எப்போதும் கோபத் தணல் வீசிக்கொண்டிருக்கும். அவருக்குச் சோழ நாட்டில் கொடுக்கப்பட்டிருந்த அதிகாரத்திற்கு அவர் விழிகள் அவ்வாறு காட்சியளிப்பதில் தவறில்லைதான். ஆனால் எப்பொழுதுமே இயற்கையான பார்வை அமைந்துவிட்டால் பெயருக்குப் பொருத்தமாக அமையவேண்டாமா? செங்கண்ணன் என்ற பெயர் அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

அவர் காதுபட அப் பெயரைச் சொல்லிவிட முடியுமா? அவர் கேட்டுவிட்டாலோ போச்சு. அறிந்தவர்கள்—கொங்கு நாட்டில் திருப்புக்கொளி எனும் ஊரிலிருந்து வந்தவரான அவரது சொந்த விஷயத்தை அறிந்து கொண்டவர்கள் இளம்

பிராயத்தில் அவரது பார்வை அவ்விதமில்லை என்று சொல்வார்கள். பிறகு அவருக்குக் கல்யாணம் என்று ஒன்று நடந்து, அவர் மனைவி சிறிதுகாலம் உள நோயால் வருந்தி இறந்து விட்டாள்.

அதிலிருந்து மலர்க்கண்ணன் செங்கண்ணனாக மாறத் தொடங்கினார். எதிலுமே பற்றுதல் அற்ற நிலை, கண்டிப்பும், பிறர் குற்றம் செய்வதைக் கண்டு சகிக்காத நிலையும் அவருக்கு நல்லதொரு பதவியை வாங்கிக்கொடுத்தது. அநிருத்தப் பிரம்மராயர் அவரைத் தேர்ந்தெடுத்து மன்னரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான காவலர்ப் பதவியை அளித்தார். மன்னர்கள் மாறலாம். ஆனால் மலர்க்கண்ணன் பதவி மாறாது. அப்படியொரு அதிமுக்கியமான பதவி.

சோதிடர் வீட்டிற்கு மலர்க்கண்ணன் அடிக்கடி வரத் தொடங்கினார். தன்னுடைய வருங்காலத்தைப் பற்றி அறிய வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமன்றி சோதிடர் மகள் மேகலையைக் காண்பதற்காகவும் அவர் வரத் தொடங்கினார்.

ஈழத்து இளைஞன் சோதிடர் வீட்டிற்குச் செல்வதையும் அங்கிருந்து திரும்பி வருவதையும் கவனித்த மலர்க்கண்ணன் அவன் தோளைத் தட்டி, “தம்பி, எங்கே போய் வருகிறாய்?” என்று கடினமான குரலில் கேட்டார்.

மேகலை சொல்லியிருந்தது போல் ஈழத்து இளைஞன் மறு மொழி சொல்ல முயன்றான். ஆனால் ஏனோ அவன் உடல் நடுங்கியது.

“பலிக்கவில்லை...” என்று மெல்ல நடுங்கும் குரலுடன் கூறினான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்தது போல் மலர்க்கண்ணன் மகிழ்ந்துவிடவில்லை.

“என்ன பலிக்கவில்லை?” என்று அதட்டும் குரலில் கேட்டார்.

இதற்கு என்ன மொழி கூறுவது என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை மலர்க்கண்ணன் மேகலையைநாடிவருவதாகவும் மேகலை

அவரைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் இருப்பதால், தனக்கு அவளிடம் பேசும் பாக்கியம் கிடைத்ததற்குப் பொறுமைப் பட்டுத் தன்னைப் பழிவாங்க நினைக்கிறாரோ என்ற எண்ணத்தில், மேகலை நின்ற இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, “அவளுடன் எவ்வளவோ பேச முயன்றும் முடியவில்லை” என்றான்.

மலர்க்கண்ணன் குபீரேனச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் கோபம் கொந்தளித்தது. ஈழத்து இளைஞனுடைய வலது கரத்தை அழுத்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு “நீ யார்? சோதிடர் மகளுடன் பேசுவதற்கு உனக்கு என்ன யோக்கியதை? எதற்காக நீ வந்தாய்? உண்மையைச் சொல்லிவிடு” என்று அதட்டினார். அவருடைய இரும்புக்கரம் எலும்புகள் நொருங்கிவிடுவது போல் அழுத்தின. மேகலை கூறியதுபோல் அவர் போய்விடுவதாகக் காணோம். அதற்குப்பதிலாக மேலும் அவனைக் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டுத் தனது உண்மை நிலையை அறிந்துக்கொள்ளத் திட்டமிடுகிறார் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அவரிடமிருந்து எப்படித் தப்புவது என்று சிந்திக்கலானான். மலர்க்கண்ணன் தனது பிடியை மெல்லத் தளர்த்தி “உன்னை எங்கோ பார்த்திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே, உனக்கு எந்த ஊர் அப்பா?” என்று கேட்டார். ஈழத்து இளைஞன் துணிந்து, “எனக்கு நாகைப்பட்டினம்” என்று பொய் சொன்னான். மலர்க்கண்ணன் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. “நாகைப்பட்டினமா? நாகைப்பட்டினத்தில் எந்த இடம் அப்பா. உன் பேச்சு, நடை எல்லாம் பார்த்தால் உனக்கு நாகைப்பட்டினம்போல் தோன்றவில்லையே” என்றார் மலர்க்கண்ணன். ஈழத்து இளைஞன் மேலும் ஏதாவது கற்பனையைக் கூறித் தப்பித்துக் கொள்ளும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது. “நாகைப்பட்டினத்தில் குளாமணி விஹாரத்தில் எனது முன்னோர்கள் பணிபுரிந்து வருகிறார்கள். நீங்கள் கேட்டதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது. குளாமணி விஹாரத்திற்கு வரும் சீன பிஷுக்களும் ஈழத்திலிருந்து இங்கு வந்து தங்கியுள்ள பிஷுக்களும் என்னை மிகவும் நேசித்துப் பழகுவார்கள். அதனால் அவர்களுடன் எப்பொழுதுமே இருந்து கலந்து பழகிக் கொண்டிருந்த

படியால் என்னுடைய பேச்சும் அவர்களுடைய பேச்சு வழக்கம்போல் சற்று மாறிவிட்டது” என்றான்.

மலர்க்கண்ணன் இப்பொழுது அவனுடைய பிடியை விட்டுவிட்டார்.

“ஓஹோ! அப்படியா! தங்களுக்குச் சீனத்துப் பிசுபுக் களோடு எல்லாம் பழக்கம் உண்டுபோல் இருக்கிறது. அதனால் தான் தங்களுடைய பேச்சில் அந்நிய பாணி அடிபடுகிறது. ஆமாம்; இவ்வளவு பெரிய மகான்களோடு பழகிக்கொண்டு வரும் தங்களுக்குச் சோதிடர் மகள் தானா காதலிப்பதற்குக் கிடைத்தாள். சோதிடருடைய அந்தஸ்து என்ன? அவர் மகளை இப்படிக் கொல்லைப்புறமாக வந்து நீங்கள் காண முற்படுகிறீர்களே! யாராவது பார்த்துவிட்டால் என்னாவது?” என்று கேட்டார்.

ஈழத்து இளைஞனுக்கு இப்போது தர்மசங்கடமாகப் பட்டது. எனினும் துணிச்சலுடன் “காதல் புரியவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நான் வரவில்லை. ஆனால் தஞ்சைக்கு வந்த பிறகு என்னுடைய மன நிலை சற்று மாறுபட்டுத்தான் இருக்கிறது. பெண்களைக் கண்டால் தலை குனிந்து கொள்ளும் எனக்குத் தஞ்சை நகரத்து மங்கையர் ஏனோ மயக்கத்தை அளிக்கிறார்கள் பிற மாதரை ஏறெடுத்துப் பாராத என் கண்கள் இப்பொழுது இங்குமங்கும் சுற்றி அலைகின்றன. நான் என்ன செய்யட்டும், ஐயா? மிகவும் சிரமப்பட்டு உள்ளத்தை அடக்கிக்கொள்ள முயல்கிறேன். புலனடக்கத்தைப்பற்றி நான் எவ்வளவோ அறிந்திருக்கிறேன். பெண் வாதையே இல்லாமல் என் வாழ்நாளைக் கழித்துவிடக்கூடிய சக்தியும் எனக்கு இருக்கிறது. அதனால்தான் என் மனம் வெகுவேகமாகச் சோதிடர் மகளை நோக்கித் தாவினாலும் நான் மனக்குரங்கை வெல்லக்கூடிய சக்தியை உடனே வரவழைத்துக்கொண்டு ஏதோ திரும்பிவிட்டேன். அவள் பேசுவாளா என்று எதிர்பார்த்தேன். அவள் பேசவில்லை, செல்கிறாள். சென்று விட்டாள் என்று தெரிந்தவுடன் நான் அங்கேயே நிற்க எத்தனிக்க

விக்கிரமன்

வில்லையே” என்றான் ஈழத்து இளைஞன். அவனுடைய பேச்சில் மலர்க்கண்ணனுக்கு நம்பிக்கை பிறந்துவிட்டதுபோலும். மனத்தை அடக்கக்கூடிய சக்தி படைத்த ஓர் இளைஞன் தனக்குக் கிடைத்துவிட்டான் என்கிற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டது போலும்; அதனால் அவர் மேலும் அந்த இளைஞனுடன் தொடர்ந்து பேச விரும்பி, “இப்படியே வெய்யிலில் நாம் நின்று பேசுவது சரியல்ல. அப்படி நிழல் இருக்கும் பக்கமாகச் சென்று பேசலாமா?” என்று சோதிடர் வீட்டு வாயிற் புறத்துக்கு அருகே வளர்ந்திருந்த நிழல் தரும் மரங்களுக்கு அருகே அழைத்துச் சென்றான். அங்கே உள்ள மர வேரில் அமர்ந்து நெற்றி வேர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு ஈழத்து இளைஞனை நோக்கி, “நீயும் இப்படி உட்கார்! நாம் சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்போம். மனத்தை அடக்குவது என்று சொன்னாயே அது எப்படி உனக்குக் கை வந்தது” என்று கேட்டார் மலர்க்கண்ணன். ஈழத்து இளைஞன் உள்ளத்தில் வேதனை தாண்டவமாடியது, ஒரு பொய் சொல்லப் போய் அதைத் தொடர்ந்து பல பொய்களைச் சொல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று வேதனைப்பட்டான். இப்படிச் சங்கிலித்தொடர்போல் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டே போனால் கடைசியாக என்னநிலை ஆகுமோ என்ற அச்சமும் அவனுக்கு இருந்தது. எனினும் தைரியத்தைக் கைவிடாதவனாய் மன அமைதியோடு, “ஒரே நாளில் வந்து விடக்கூடியது இல்லை ஐயா. இப்பொழுது நான் தங்களுடன் பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறேன். எனக்கு ஏராளமான வேலைகள் தலைக்குமேல் காத்திருக்கின்றன. மனம் அவ்வேலைகளின் பக்கம் தாவுகிறது என்றாலும் அந்த மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தி உங்களுடன் பேசுவதிலே செலுத்துகிறேன் அல்லவா! அதுவும் ஒருவகைப் புலனடக்கம்தான். ஆனால் நீங்கள் என்னுடன் பேசுகிறீர்களே ஒழிய, என்னைக் கேட்கிறீர்களே ஒழிய, என்னிடமிருந்து எதையோ அறிந்துகொள்வதற்காகப் பார்க்கிறீர்களேயொழிய உங்கள் மனம் வேறு எங்கோ அலுவலில் முற்பட்டிருக்கிறது. உங்கள் மனத்திலே ஏதோ சொல்லமுடியாத கவலை ஒன்று ததும்பி இருப்பதுபோல் இருக்கிற

தல்லவா?" என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டான் ஈழத்து இளைஞன். மலர்க்கண்ணன் அசந்து விட்டார். ஈழத்து இளைஞன் முகத்தையே அமைதியாகச் சற்றுகேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு. "தம்பி, மிகக் கெட்டிக்காரனாய் இருப்பாய் போல் இருக்கிறதே. உன்னுடைய புத்திக் கூர்மையை நான் எப்படிப்பாராட்டுவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. மன அடக்கம் என்பதை வெகு தெளிவாக நீ விளக்கி விட்டாயே. உண்மையில் என் மனம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்துதான் இருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப்போனால் உன்னைப்போல் என் மனத்தைக் கட்டி நிறுத்தக்கூடிய திறமை எனக்கு வரவில்லை. நான் வகிக்கும் பெரும் பொறுப்பு இருக்கிறதே அதில் மன அடக்கம் ஓரளவுக்குத் தேவை என்பது இப்பொழுதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது, தம்பி எனக்கு மன அடக்கத்தை உன்னால் சொல்லித் தர முடியுமா?" என்று கேட்டார். ஈழத்து இளைஞன் சற்று யோசித்தான். இதேபோல் அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்து அவர் மனத்தைத் தன் பக்கம் இழுத்து, தன் மீது நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்து மெல்ல அவரிடமிருந்து கழன்றுவிட வேண்டுமென்று எண்ணினான். ஆனால் அவனுடைய அதிர்ஷ்டமோ, துரதிஷ்டமோ தொலைவில் அவனுடைய சகாக்கள்—சிறைச்சாலையில் சுண்ணாம்பு அடிப்பவர்கள் வந்து கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களுடைய நடையிலிருந்து அவனுடன் வேலை செய்பவர்கள் என்பதை ஒரு நொடியில் தெரிந்து கொண்டு விட்டான் அவர்கள் நெருக்கமாக வந்துவிட்டால் நிச்சயம் தன்னை அடையாளம் கண்டு விசாரிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். நாகைப்பட்டினத்து இளைஞன் என்றும் புத்த பிக்ஷுக்களோடு பழகியவன் என்றும் சொல்லிக்கொண்டு அவரை ஏமாற்றிய நிலையிலிருந்து தப்ப முடியாது. அதனால் அவன் வெகுவிரைவாக இவரிடமிருந்து கழன்று கொள்ள விரும்பி, "மனத்தை அடக்குவது என்பது ஒரே நாளில் பெறும் காரியமில்லை. படிப்படியாகத்தான் அந்த நிலையைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். முதலில் நீங்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சில நிமிஷங்கள் இருப்பதற்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது நல்ல

வெய்யில் வேளைதான். எங்கே முதலில் சற்றுக் கண்ணை மூடிக் கொள்ளுங்கள் பார்க்கலாம். நான் ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று மனத்திற்குள்ளேயே முந்நூறுவரையில் எண்ணிக் கொண்ட பிறகு சுண்ணைத் திறந்து விடுங்கள் என்பேன். அதுவரையில் நீங்கள் சுண்ணைத் திறக்காமல் உட்கார்ந்து இருப்பதற்குப் பழகிக்கொள்ளுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று கூறினான். மலர்க்கண்ணன் சட்டென்று விழிகளை இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டார்.

இதுதான் சமயம் என்று ஈழத்து இளைஞன் வெகு வேகமாக அங்கிருந்து ஓடி மறைந்துவிட்டான். மலர்க் கண்ணன் சுண்ணைத் திறந்தபொழுது புலனை அடக்கக் கற்றுக்கொடுத்த அந்தக் குருநாதரைக் காணவில்லை. அதற்குப் பதிலாக சோதிடர் வீட்டு வாயிற்படியில் சோதிடர் மகள் நின்று உடம்பைக் குலுக்கிக் குலுக்கிச் சிரித்துக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

16. பாண்டிப் பெருமை

இன்பவல்லியும், முதியவரும் ஓவியர் வாகீசனும் சிதம்பரத்தை அடைந்தபொழுது தஞ்சையில் மதுராந்தக சோழ தேவர் காலமாகி விட்டார் என்ற செய்தி நகரம் முழுவதும் பரவியிருந்தது. தஞ்சை மாளிகையை நோக்கிச் செல்லும் நகரத்துப் பெரும் பணக்காரர்களும், பெரும் நிலக் கிழார்களும் தம் பரிவாரங்களுடன் வீதியிலே சென்ற வண்ணமாய் இருந்தார்கள். பெரும் மணக்கோட்டை கட்டி இளவரசரைச் சந்தித்தவுடன் என்னென்ன பேசப்போகிறோம் என்பதற்குத் திட்டங்கள் தீட்டியவாறு இருந்த இன்பவல்லிக்குப் பெரும் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

மன்னர் இறந்த செய்தியைவிட இளவரசரைச் சந்திக்க முடியாமல் போய்விட்டது சொல்லொணாத வேதனையை

அளித்தது. தன்னுடைய எண்ணத்திலே பெரும் இடி வந்து தாக்கி மனக்கோட்டையை இடித்துத் தூள் தூளாக்கி விட்டது போன்ற உணர்ச்சி அவளுக்கு ஏற்பட்டது. வாழ் நாள் முழுவதும் அப்படியே போய்விடுமோ என்ற கவலை ஒரு கணம் அவள் உள்ளத்தில் தோன்றியவுடன் அவள் உடல் சிலிர்த்தது. முதியவர் கேட்ட ஏதோ ஒரு கேள்விக்கு அவள் மறுமொழி சொல்லாமல் ஏதோ ஒரு நினைவில் இருந்தாள்.

“இன்பவல்லி இதற்கெல்லாம் வருத்தப்பட்டால் முடியுமா? உலகத்திலே பிறப்பவர்கள் யாவரும் ஒருநாள் இறப்பது திண்ணம் என்பதை எப்படி நான் உனக்கு விளக்கி எடுத்துச் சொல்வது? திருமூலர் என்ற பெரும் சித்தர் இருந்தார். இந்த உலக நிலைமையைச் சிறுகதை போல் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். ஓர் இன்பக் கணவனும் மனைவியும் வசித்து வந்தார்களாம். கணவன் வந்தான் வீட்டிற்கு. இன்பமாகப் பேசினான் மனைவிவிடம். அவனுக்குப் பிடித்த உணவை மனைவி சமைத்திருந்தாள். இருவரும் உண்டனர். பிறகு மெத்தையிலே அமர்ந்து கொண்டு பேசினர். உறக்கம் வந்தது. அவன் மெல்லத் தூங்க முற்பட்டான். அந்தப்பக்கம் திரும்பிப் படுத்தான். திடீரென்று இடது பக்கம் நோகிறதே என்றான். உயிர் பிரிந்துவிட்டது. இதற்கு என்ன சொல்கிறாய்? அவன் வீட்டிற்கு வரும்பொழுதே தன் உயிர் போய்விடும் என்று நினைத்திருப்பானா? அல்லது கொஞ்சி விளையாடும் பொழுதுதான் தன் கணவனுக்கு இப்படி நேர்ந்து விடும் என்றோ அல்லது தனக்குக் கைப்பெண் நிலை ஏற்படும் என்றோ நினைத்திருப்பானா? அதனால் உலகம் நிலையற்றது. நான் உனக்கு எடுத்துச் சொல்லித்தான் உன்னுடைய துக்கத்தைத் தீர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. நீ இளவரசர் இளவரசர் என்பாயே! நீ இனி இளவரசரைச் சென்று காணவேண்டாமா” என்று முதியவர் சொல்லிக் கொண்டு போகும் பொழுது இன்பவல்லியிடமிருந்து அடக்கமுடியாத துக்கத்தின் எதிரொலியாக விம்மல் ஒலி எழுந்தது.

“அழுகிறாயா இன்பவல்லி! நீ எதற்காக அழவேண்டும்? உனக்கு இனி நல்லதொரு காலம் வருகிறது என்றல்லவா

எண்ணி மகிழவேண்டும். இளவரசராயிருந்த அருள்மொழிவர்மர் இப்பொழுது அரசராகி விட்டார். ராஜசேகர் என்ற பட்டப் பெயருடன் அவர் அரண்மனையில் அமர்ந்திருப்பார். ஏற்கனவே சிவந்திருந்த அந்தச் செங்கை செங்கோலைப் பிடித்திருக்கும். கம்பீரமான மகுடத்தின் மீது வெண் கொற்றக்குடை சுழன்று கொண்டிருக்கும். பணிப் பெண்கள் வெஞ்சாமரம் வீசவர். அத்தாணி மண்டபத்தே மந்திரிப் பிரதானிகள் எல்லாம் கூடி அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். அரசர் இறந்தவுடன் துக்கம் தெரிவிப்பதும் உடனே அரசர் வாழ்க என்று கூறுவதும் அரச குலத்தில் சகஜமானது. இளவரசரைத்தான் காண நீ வந்தாய் ஆனால் அரசரைக் காணப்போகிறாய். இன்பவல்லி, இனி நீ அரசருக்கு அபிமான முள்ளவள். அரண்மனையில் உயர்ந்த இடத்திலே அமரப் போகின்றவள்” என்று முதியவர் சொல்லிகொண்டே போகும் பொழுது இன்பவல்லியால் ஏனோ துக்கத்தை அடக்க முடியவில்லை எனினும் விம்மும் குரலில் அவள் கூறினாள். “முன்புள்ளதைவிட இனிதான் எனக்குத் துயரமும் ஏமாற்றமும் காத்திருக்கின்றன என்று உள்ளுணர்வு கூறுகிறது” என்றாள். “அப்படிச் சொல்லாதே இன்பவல்லி. தஞ்சையிலே மதுராந்தக சோழ தேவருடைய இறுதிச் சடங்குகளெல்லாம் முடிவடைந்து ஒருவாறு அமைதி ஏற்பட்டவுடன் நாம் தஞ்சைக்குச் செல்வோம். நானே உன்னை அரசரிடம் அழைத்துச் செல்வேன். என்னுடைய கலைப் பணிக்குரிய திட்டங்கள் எங்கே? என்று கேட்பேன். இன்னமுமா நாம் நமது மேதைத் தன்மையை மறைத்து வைத்திருப்பது. வாசிசனுடைய கரங்கள் தூரிகையை எடுத்துத்தீட்டுவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சிற்றுளியைக் கொண்டு பாரையிலே புதுமையைப் படைக்க இந்தக் கரம் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. உன்னுடைய பாதங்கள் மட்டுமென்ன? அசைந்தாடுவதற்கு ஆயத்தமாக இல்லையா? கைகள் வளைவதற்குச் சித்தமாக இல்லையா? உன்னுடைய வில் போன்ற புருவம் வளைத்து பற்பல உணர்ச்சிகளைக் காட்டுவதற்குத் துடித்துக்கவில்லையா?”

முதியவர் உற்சாகத்துடன் பேசிக்கொண்டே சென்றார். தனது முதிய கரங்களை உயர்த்திப் பேசினார். இன்பவல்லி அவர் சொல்லுவதற்கு மறுமொழி கூறவில்லை. பெரியவர் எதையெதையோ கற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறார். நம் உள்ளத்தில் உள்ள கற்பனை வேறு அவர் நினைவு வேறு. 'கலை கலை' என்று கலை ஒன்றில் மட்டும் அவர் கவனத்தைச் செலுத்துவார். கலைக்கு மேலாக நான் தெய்வமாக மதிக்கும் மற்றொரு அம்சம் இருக்கின்றதே அதை எண்ணி ஏங்குகிறேன். நான் அருள்மொழி வர்மரிடம் விரும்புவது கலையை மட்டும்தானா? அவரிடமிருந்து ஒரு புன்னகை மட்டும்தானா? அந்த அழகிய கரங்களுக்கிடையே சிறைப்பட்டு சிந்தையை அவருடைய முழு வடிவத்திலே பறிகொடுத்து மெய்ம்மறந்து நிற்க அல்லவா நான் ஆசைப்படுகிறேன். கலையைவிட இந்தக் காதல் நிலைமையைத்தான் என் உள்ளம் அவாவுகிறது என்பதை நான் எப்படி இந்த முதியவரிடம் எடுத்துச் சொல்வேன்? நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமா? அவருக்கு இதுவரையில் தெரிந்திருக்காதா?" இன்பவல்லி இதை நினைக்கும்பொழுது மீண்டும் அவளிடமிருந்து விம்மல் ஒலிதான் கிடைந்தது.

அப்போது வாசீசன் அவர்கள் இருக்குமிடம் வந்தான். அவன் தில்லைச் சிதம்பரத்துக் கோயிலுக்குள் சென்று ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தான். காலை இளங்கதிரவன் ஒளியில் பொன்வேய்ந்த விமானம் புத்தொளியுடன் பிரகாசிக்கும் அழகைக் கண்டு வியந்தவாறு வந்திருந்தான். காலைத் திருமஞ்சனத்தின்போது தில்லைநடராசருடைய குமிழ்ச்சிரிப்பை-குஞ்சிதபாதத்தைக் காலைத் தூக்கி நின்றும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு பரவசமாகித் திரும்பி வந்திருந்தான். அதிகாலையிலே அவன் அங்கிருந்து கோயிலுக்குள் சென்று விட்டான். ஈசனின் திருப்பள்ளி எழுச்சியையும், ஈசனைக் குழந்தைபோல் பக்தர்கள் திருச்சுற்றுலா நடத்தும் மேன்மையையும், பழந்தமிழ்ப் பாசுரங்களையும் ஒதிக் கேட்போரை மகிழ்விக்கும் நிலையையும் அவன் தனது உள்ளத்திலே பெரும் ஒவியமாகத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். அந்தக்

கற்பனையை அவன் அப்படி யாரிடமாவது எடுத்து சொல்லா விட்டால் அவன் இதயமே வெடித்துவிடும் போன்ற ஓர் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஓடோடி வந்தான். முதியவரும் இன்பவல்லியும் தாண்டவ மூர்த்தியின் திருக்கோலத்தைக் காண வராத ஒரு குறையைக் கூறுவதற்காக அவன் வந்தான்.

இன்பவல்லி கண் கலங்கி இருப்பதையும் முதியவர் ஏதோ கூறித் தேற்றிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்ட பொழுது, “நீங்கள், இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அங்கே பெரும் அற்புதம் குடிக்கொண்டு இருக்கிறதே, காண வரவில்லையா? ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலே அழகிய திருக்கோயிலும் ஆடவல்லானின் திருச்சந்நதியும் அதன்மேல் பொற் கலசங்கள் ஒளிவீசும் நேர்த்தியும் காணாது இங்கு ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே. இன்பவல்லி அங்கே வந்திருந்தால் நடராஜரின் திரு உருவத்தின் எதிரே அவருக்குப் போட்டியாக நடனமாடியிருப்பான். அன்னை சிவகாமியின் உயர்தர தாண்டவத்திற்கு நிகராக அவள் ஆடியிருப்பான்” என்று மனமளவென்று உற்சாகத்துடன் பேசிக் கொண்டே சென்றான்.

‘ஆடவல்லானின் திருவுருவத்தின் முன்பு நடனமா?’ — இன்பவல்லியின் மெய்சிலிர்த்தது.

‘ஆம்; இனி அவளுக்குத் துணை யார்? அவளுடைய இதய வேதனையை யாரிடம் எடுத்துச் சொல்ல முடியும்? தன்னைப் போன்றே ஆடும் நடராஜ தெய்வத்திடம் சொன்னாலன்றோ மனம் சந்தோஷமடையும்’ என்ற நிலையிலே உடனே நடராஜரின் திருச்சபைக்குச் செல்வதற்கு அவள் முதியவரையும் அழைத்தாள்.

கூத்தரசனின் திருச்சபையில் மூவரும் மெய்ம் மறந்து நின்றார்கள். அருள்பொழியும் ஆண்டவனின் தோற்றத்தைக் கண்ட முதியவர் மெய்ம்மறந்து இசைக்கத் தொடங்கினார்; இன்பவல்லி சுற்றுச் சூழ்நிலையை யெல்லாம் மறந்து ஆடத் தொடங்கினாள். ஆடவல்லானின் திரு உருவின் முன்பு முதிய

வர் பாட, இன்பவல்லி ஆட அந்த அற்புதமான காட்சியைத் தன்னை மறந்த நிலையில் வாசீசன் தன் உள்ளத்திரையில் உரு வாக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆட்டம் முடிந்ததும் அவரவர்கள் தங்களுடைய சுய நிலைக்கு வந்தபொழுது தலைப்பாகை அணிந்து காதிலே குண்டலமும் கனமான மீசையும் கூடிய ஒருவர் மெல்ல அங்கு வந்து முதியவரிடம், “இந்தக் குழந்தை இந்த அற்புதமான நடனத்தை இந்த உலகத்தில்தான் கற்றுக் கொண்டாளா? அல்லது தேவலோகம் சென்று தேவலோக நடன மாதர்களான ஊர்வசி, திலோத்தமை, ரம்பை போன்ற வர்களிடம் பயின்றாளா?” என்று மெல்லக் கேட்டார்.

முதியவர் புன்முறுவலுடன் அவர் பக்கம் திரும்பி, “ஒரு கலையைக் கற்றுக் கொண்டால் மட்டும் வந்து விடுவதில்லை. முன் பிறவியின் தொடர்பும் இருக்க வேண்டும்” என்று சொன்னார். முண்டாசுக்காரர் தலையை அசைத்து, “ஆமாம் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் இந்தச் சோழ நாட்டில் இவ்வளவுக்குக் கலை பரிமளிக்க முடியுமா? என்ற சந்தேகத்தில்தான் நான் கேட்டேன்” என்றார்.

வாசீசனுக்குச் சற்றுக் கோபம் வந்தது. “என்ன ஐயா சொன்னீர்கள். கலையின் பிறப்பிடம் சோழநாடு என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். நீர் என்னவென்றால் பழித்துப் பேசுகிறீர்களே?” என்றான். முண்டாசுக்காரர் அமைதியான குரலில், “எனக்கு யாரையும் பழிக்கும் நோக்கம் சிடையாது. நான் எட்டுத் திக்குகளிலும் சுற்றி அலைந்து வந்தவன். பெரும் கடலெல்லாம் கடந்து அலைந்து திரிந்தவன். எல்லா நாடுகளையும் சுற்றிப் பார்த்த பிறகு பாண்டிய நாட்டிலே உள்ள கலை ரசனைக்குச் சோழ நாடு உறைபோடக் காணாது என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளேன். சங்கம் வளர்த்த மாடக் கூடலிலேயும் மற்றும் பற்பல பாண்டிய நாட்டு ஊர்களிலும் ஒவியம் வரைந்திருக்கும் அழகையும், சிற்பமும் நடனமும் மக்கள் இயற்கையாகவே கைவரப் பெற்றிருக்கும் மேன்மையையும் கண்டபிறகு சோழநாடு வெறும் தற்பெருமையைக் கொண்ட நாடாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றான். வாசீசன் அத்துடன் விடவில்லை.

“பாண்டிய நாட்டிலே கலை அவ்வளவு மேன்மை பெற்றிருக்கிறதா? பாண்டியர்கள் சோழர்களிடம் அடிமைப்பட்டபிறகுதானே கலை வளர்ந்திருக்கிறது” என்று கேட்டான்.

முண்டாசுக்காரர் சிரித்தவாறு, “உம்முடைய பேச்சைக் கொண்டே நீர் சோழர்களுக்குக் கலை வராது என்பதைக் காட்டிக் கொண்டீர்கள். ஆனால், நல்ல வேளையாக பாண்டிய நாடு அடிமைப்பட்டாலும் கலை உணர்ச்சி அங்கு அடிமைப்படவில்லை. மதுரையம்பதியில் ஆலவாய் அழகரின் ஆலயத்தினுள் சென்று பார்த்தால் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகச் சித்திரங்களைக் காணலாம். இன்னும் தெற்கே சென்று திருக்குற்றாலத்திலும் தென்காசியிலும் பார்த்தீர்களானால் சிற்பமும் சித்திரமும் அங்கே கொஞ்சம், உங்கள் சோழ நாட்டில் அப்படிச் சொல்வதற்கு ஏதாவது ஓர் இடம் இருக்கிறதா ஐயா? அல்லது இந்தக் குழந்தையைப் போல் இங்கே நாட்டியம் ஆடும் திறமை பெற்றவர்கள்தாம் வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா? அல்லது சைவப் பாடல்களை அறிந்தவர்கள்தாம் யாராவது இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டு நிறுத்தியவுடன் வாகீசனுக்கு இந்த மனிதருடன் மேலும் பேச்சுக்கொடுத்து பாண்டிய நாட்டின் மேன்மையை அறிய வேண்டுமென்னும் அவா உண்டாயிற்று. ஆனால் அவனோ அந்தத் திருச்சபையில் நின்று எல்லாவற்றையும் பேசாமல் தனியே ஓரிடம் சென்று அமர்ந்து பேசுவோம் என்று அழைத்தான். இன்பவல்லியும் முதியவரும் அவனுடன் போசுத் தயங்கினர். ஆனால் வாகீசன் ஆர்வம் உந்த அவனுடன் சென்றான். குளக்கரையில் ஒரு தனியிடமாகப் பார்த்து இருவரும் அமர்ந்தனர். பாண்டியநாட்டு ஒற்றனான அந்த முண்டாசுக்காரன் வாகீசனின் மனம் மாறும் வகையில் பாண்டிய நாட்டின் பெருமையைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

நான்மாடக் கூடல் நகரத்தின் பெருமையையும், மற்றும் பாண்டிய நாட்டில் ஆங்காங்கேயுள்ள மாளிகையில் தீட்டப்

பட்டிருக்கும் சித்திரங்களைப்பற்றியும் அவன் பெருமையாக எடுத்துச் சொன்னான்.

வாகீசனுக்கு ஆவல் அதிகமாகியது. எவ்வளவு நாட்கள் தனது திறமையைப் புலப்படுத்தாமல் சோழ நாட்டில் சும்மா இருக்கமுடியும். முதியவர் ஏதேதோ சமாதானம் சொன்னார்; நாட்டின் நிலை சரிவரத் திருந்தியவுடன் அருண்மொழி வர்மர் கட்டாயம் கலை வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தப் போகிறார் என்று எப்போது நிலைமை சரியாகும். எப்போது நமது திறமை வெளிப்படும் என்று வேதனையடைந்திருந்த வாகீசனுக்கு முண்டாசுக்காரரின் இனிய சொற்கள் ஆவலைத் தூண்டின.

“நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் சோழ நாட்டை விடப் பாண்டிய நாட்டில்தாம் கலை வளர்ச்சி இருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள்.” பெருமூச்சு விட்டவாறு கேட்டான்.

முண்டாசுக்காரன் தலையை அசைத்து, “நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். பாண்டிய நாட்டில் உள்ள கோயில் அழகுக்கு இணையாக ஏதாவது ஒன்றைச் சோழ நாட்டில் சொல்ல முடியுமா?” என்றான்.

வாகீசன் நகைத்து, “அப்படியெல்லாம் ஒரேயடியாகச் சோழநாட்டைத் தாழ்த்திவிடாதீர்கள். இதோ இந்தச் சிதம்பரத்தின் கம்பீரமென்ன? கலைச் சிறப்பென்ன?” என்று கேட்டான்.

முண்டாசுக்காரன் அவனைவிடப் பெரிதும் நகைத்து: “ஐயா, ஒவியரே! உங்களுக்கு இன்னும் சோழநாட்டு மோகம் தீரவில்லை. சிதம்பரம் சோழர்களாலா வளர்ந்தது? அது வேறு கதை. அப்படியே சோழர்கள் இதற்குத் திருப்பணி செய்கிறார்கள் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். ஏனய்யா, தாண்டவத்திற்காக கடவுள் அழகிய வடிவம் எடுத்திருக்கிறாரே அவரது கோயிலில் நாட்டியத் தோற்றங்கள் பலவற்றைச் சித்தரிக்கவேண்டாமா? ஹும்...கலை

உணர்ச்சி உடைய ஒரு மன்னராவது இருந்தால் சும்மா விட்டிருப்பார்களா?" என்றான்.

வாகீசன் ஏதும் பேசவில்லை. அமைதியுடனேயேயிருந்தான். முண்டாசுக்காரர் சொல்வது உண்மைதான். சோழ நாட்டில் உள்ள கோயில்கள் எல்லாம் பழுதடைந்து கிடக்கின்றன. கலைஞர்களின் திறமையைப் பயன்படுத்தி ஒவ்வொரு கோயிலையும் கலைமணம் திகழும் கோயிலாக்கி விடலாமே.

முண்டாசுக்காரர் அவன் மௌனத்தை மேலும் பயன் படுத்திக் கொண்டார். “ஐயா, ஓவியரே! உமது உள்ளத்து உணர்ச்சி உமது முகத்திலே ததும்பி நிற்பது எனக்குப் புரிகிறது. சிற்ப முன்னேற்றம் இல்லை. சித்திர முன்னேற்றம் இல்லை. நமது முன்னோர்கள் எழுதி வைத்திருக்கும் பாடல்களாவது கோயிலில் பாடப்படுகின்றனவா? அதுவும் இல்லை. பாண்டிய நாட்டுக் கோயில்களிலே இறைவன்மீது துதிப் பாடல்களை உள்ளம் உருகப் பாடுகிறார்களே—இங்கே இப்போதுதான் அதைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கிறார்களாம்!” என்று குறைவு உணர்ச்சி வாகீசன் மனத்திலேற்படும்படியாகப் பேசினான்.

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் ஐயா. தீந்தமிழில் சைவப் பெரியவர்கள் பாடிய ஏடுகளைத்தான் தேடுகிறார் எங்கள் மன்னர். தமது முதிர்ந்த வயதில் செம்பியன்மாதேவியார் ஒவ்வொரு கோயிலாக இப்போதுதான் புதுப்பித்து வருகிறார்கள்... என்றாலும்...” என்று கூறி நிறுத்திய வாகீசன் மனத்தில் குழப்பமும் அதிகமாகியது.

இப்படியும் அப்படியும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு முண்டாசுக்காரர் அடித்தொண்டையில் ஏதோ, வாகீசன் மீது மட்டும் அனுதாபம் ஏற்படும் முறையில் கூறினார்:

“ஐயா, ஓவியரே! கோயிலைப் புதுப்பிப்பது, பாடல்களைத் தேடுவது எல்லாம் இன்னும் சிறிது நாட்களுக்குத் தான். அப்புறம் சோழ நாட்டினருக்கு ஏற்படப்போகும் ஆபத்தினை எண்ணும்போது எனக்கே கதிகலங்குகிறது”

அவன் இப்படி நிறுத்தியபோது வாகீசனுக்குக் கூட உடலில் சற்று நடுக்கம் ஏற்பட்டது. இவர் சொல்லுவது போல் சோழ நாட்டிற்கு ஆபத்து ஏற்படப் போகிறதென்பதற்கு அறிகுறியாகத்தான் மதுராந்தக சோழதேவர் இறந்தாரோ...?

வாகீசனின் கலக்கத்தை உணர்ந்துகொண்ட முண்டாசுக்காரன், “ஐயா, சோழ நாட்டிற்கு இப்போது ஏற்பட்ட துக்கத்தைத் தொடர்ந்து, பெரும் படையெடுப்பு ஒன்று ஏற்படப்போகிறது. முப்புறமும் இந்த நாட்டைத் தாக்குவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் நடைபெறுகின்றன. நாள் குறிப்பிட வேண்டியதுதான்” என்று கூறி நிறுத்தினான்.

“என்ன, சோழ நாட்டினமீது படையெடுப்பா? இது வரை கேள்விப்பட்டிராத செய்தியாக இருக்கிறதே!” என்று வாகீசன் வாய் விட்டுக்கேட்டான் அவனுள்ளத்தில் ஒருவித நடுக்கம் ஏற்பட்டது. இவர்கள் பேசுவதைக் குளத்தில் குளித்தவாறு ஒருவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

17. பொன் ஊஞ்சல்

சிதம்பரத்தில்குளக்கரையில் முண்டாசுக்காரன் சொல்லி வந்தவற்றையெல்லாம் வாகீசன் ஒன்றுவிடாமல் கேட்டவாறு சற்று நேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். சோழ நாட்டில் மேலும் தங்கியிருந்தால் எந்த விதமான பலனும் இருக்காது என்னும் முடிவுக்கு அவன் வந்துவிட்டதுபோல் தோன்றியது.

அவனிடம் காணப்பட்ட கலவரத்தைப் பயன் படுத்திக் கொண்ட முண்டாசுக்காரன் மேலும் அவன் மனத்தில் குழப்பம் ஏற்படும் வகையில், “நான் ஏதோ சொல்லி விட்டேன் என்று நீ அப்படியே நம்பி விடவும் வேண்டாம். உன்னைப் பாண்டிய நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதால்

எனக்கு எந்தவிதமான பலனும் இல்லை. ஆனால், உன்னைப் போன்ற கலைஞர்கள் இவ்வாறு பலன் இல்லாமல் இங்கே இருப்பதைக் கண்டு என் மனம் வெதும்பியதால் நான் உள்ளதைச் சொன்னேன். உனக்குப் பிரியமிருந்தால் நீ என்னுடன் வரலாம். ஒன்றும் கட்டாயமில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் ஏற்படுவது நிச்சயம். சோழ நாட்டில் இன்னும் சிறிது நாட்களில் பெரிய பயங்கரமான கலவரம் மூளப் போகிறது. நாலாபுறத்திலிருந்தும் தாக்குதல்கள் ஏற்படப் போகின்றன. பட்டமேற்கப் போகும் உங்கள் சோழ அரசர் இருக்கிறாரே அவருக்கு ஆட்சி செய்யும் திறமை கிடையாது. படைகளையும் பலப்படுத்தவில்லை. படைகளுக்குத் தளபதி என்று பலமிக்க ஒருவரையும் போடவில்லை. ஏதோ அவரவர்களுக்கு வேண்டியவர்களாகப் பார்த்துக் காரியங்கள் நடந்து கொண்டு வருகின்றன. தஞ்சையில் அரசரும் இறந்து விட்டார். அவர் இருக்கும்வரையில் ராஜ தந்திர நடவடிக்கைகளுடன் மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக நாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்தார். எப்பொழுது அவர் தலை சாயப் போகிறது என்று எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சோழ நாட்டின் விரோதிகள் இப்போது சுறுசுறுப்பாக இயங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இதையெல்லாம் நான் எதற்காக உன்னிடம் சொல்கிறேன் என்றால் சோழ நாட்டிலே நீ இருந்தால் சோழ நாட்டில் ஏற்படும் குழப்பத்தில் உன்னுடைய கையோ காலோ வெட்டுண்டு போய் விடலாம். கலைஞர்களுக்குக் கரம்தானே முக்கியம். உன்னைப்போன்ற சைத்ரீகன் கை இழந்த பிறகு என்ன செய்ய முடியும். அதனால்தான் உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக நீ இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறலாம். இன்னும் எவ்வளவோ நாடுகள் இருக்கின்றன. கங்க நாட்டிற்குச் செல்லலாம்; சேர நாட்டிற்குச் செல்லலாம்; இல்லை யென்றால் வடக்கே வேங்கி நாட்டிற்குக்கூட நீ சென்றுவிடலாம்” என்று கூறி நிறுத்தினான் முண்டாசுக்காரன்.

வாகீசன் பரபரப்பான குரலில் “ஐயா, இப்படியெல்லாம் சொரிக்கத்தைக் காட்டிவிட்டு உடனே கதவை மூடிவிடாதீர்கள். தங்களைப் பாண்டிய நாட்டின் முக்கியமான பேர்வழி

தான் என்று நான் புரிந்து கொண்டேன். நீங்கள் எல்லாம் கலைஞர்களை ஆதரிக்காவிட்டால் வேறு யார் ஆதரிப்பார்கள். நான் உங்களுடனேயே வந்து விடுகிறேன். என்னை அழைத்துச் சென்றுவிடுங்கள். நீங்கள் எப்பொழுது புறப்படுகிறீர்கள் என்பதைத் தெரிவித்து விடுங்கள். நான் வரும்பொழுது என்னுடன் முதியவரையும் அந்த நடன மணியையும் அழைத்து வருகிறேன்” என்றான்.

முண்டாசுக்காரன் பலமாகத் தலையை அசைத்து, “அதெல்லாம் நடக்காது. உங்கள் ஒருவருக்குத்தான் இடமளிக்க முடியும். நீங்கள் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களை யெல்லாம் அழைத்து வருவதாகச் சொன்னால் காரியம் ஒரேயடியாகக் கெட்டுவிட வேண்டியதுதான். நான் ஒருவருக்குத்தான் குதிரை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்” என்றான்.

வாகீசன் திடுக்கிட்டு, “நீங்கள் அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. அவர்கள் இருவரையும் விட்டு விட்டு என்னால் வரமுடியாது. என்னைப் பித்துப் பிடித்தவன் போல் உங்கள் நாட்டிற்கு வரச்சொல்கிறீர்களா? கலையையும் இழந்து வெறும் நடமாடும் கூடுடன் அங்கே வந்து உங்களுக்குப் பெரும் பாரமாக இருந்து என்ன செய்வது? அதனால் எனக்காக அவர்கள் இருவரையும் அழைத்து வருவதற்கு அனுமதி தாருங்கள்!” என்றான். பிறகு சற்று யோசித்து விட்டு, “ஒருவேளை அவர்களுக்குக் குதிரைமீதேறி வரத் தெரியாது என்று சொல்லி விடுவார்கள். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. நாங்கள் மூவரும் நடந்து வருகிறோமே! எங்கே வந்து கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதைச் சொல்லிவிட்டுப் போனால் போதும். உறையூருக்கு அருகில் வந்து கலந்துகொள்ள வேண்டுமா? அல்லது கருருக்கு அருகில் வந்து சேர வேண்டுமா? என்பதைச் சொல்லிவிடுங்கள்” என்றான்.

அவனுடைய முகத்தில் தெரிந்த ஆவலையும், எப்படியும் தன்னுடன் வந்துவிடத் துடிக்கும் ஆர்வத்தையும் கண்ட முண்டாசுக்காரன், “உமக்கிருக்கும் ஆவல் அவர்களுக்கும் இருக்கிறதா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

அதனால் முதலில் அவர்களிடம்கேட்டுவந்து என்னிடம் சொல்லுங்கள், பிறகு நான் என்னுடைய முடிவைச் சொல்கிறேன்” என்றான்.

வாகீசன் அந்த இடத்திலிருந்து துள்ளியெழுந்து, “இங்கேயே இருங்கள். நான் ஒரு நொடியில் அவர்களிடம் சென்று கேட்டு வருகிறேன்” என்று கூறி உடனே முதியவர் இருக்குமிடம் நோக்கி விரைந்தான். வாகீசன் சென்றபொழுது முதியவரைக் காணவில்லை. இன்பவல்லி மட்டும் தனது கண்களை மூடியவாறு இந்த உலகத்தில் இல்லாமல் வேறு ஒரு புதிய உலகத்தில் சஞ்சரிப்பதுபோல் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால், இன்பவல்லி தஞ்சைக்குச் செல்வதுபோலவும், தஞ்சையிலிருந்து மீண்டும் நந்திபுரத்திற்குச் சென்று தங்குவது போலவும், அங்கே அரிசிலாற்றங்கரையின் ஓரத்தில் அமைந்திருந்த அழகிய மண்டபத்தின் பொன் ஊஞ்சலில் அமர்ந்து இருப்பது போலவும், கனவு கண்டாள். மெல்ல பொன் ஊஞ்சலில் அமர்ந்து ஆடினாள். மரக்கிளைகளில் அமர்ந்திருந்த பறவைகள் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தன. ஒரு பறவை கேட்டது: “இன்பவல்லி, தனியே நீ இப்படி ஊஞ்சலில் அமர்ந்து ஆடினால் எங்களுக்கெல்லாம் வருத்தமாக இருக்கிறது. இதோ பார் என்னுடைய பேடை என் அருகே அமர்ந்து காதல் மொழி பேசுவதை நீ கேட்கவில்லையா? அதோ ஆற்றிலே தனியாகவா அன்னங்கள் செல்கின்றன? தோகை விரித்து ஆடும் மயில் தனது காதலிக்கு நடனத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பதை நீ பார்க்கவில்லையா? நீ மட்டும் ஏன் இப்படி மாறிவிட்டாய்? உன்னுடைய அந்தப் பாடலை நான் வேண்டுமானாலும் பாடட்டுமா!

குமரன் வரக் கூவுவாய் குயிலே

என்று அந்தப் பாட்டைப் பாடினால் ஒரு வேளை உன் இதயம் கவர்ந்தவர் வந்துவிட்டாலும் வந்துவிடலாம். எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் நீ இப்படித் தனியே இருப்பது? நீ அரசரிடம்

இன்று எப்படியும் கேட்டுவிட வேண்டும். கடிமணம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். பட்டத்து ராணியாகா விட்டாலும்— அவரது இதய ராணியாக வேண்டாமா?”

அதைக் கேட்ட இன்பவல்லியின் உடல் சிலிர்த்தது. அவள் வாய்விட்டு, “ஆமாம் நான் இதயராணியாகத்தான் போகிறேன் அவர் வருவார். அவரிடம் நான் இன்றே கேட்டு விடுகிறேன்” என்று கூறினாள் அப்பொழுது யாரோ வரும் அரவம் கேட்டது. யார் அது? யார் அவர்? ஆமாம்; அவரே தான்! இளவரசர்—இல்லை இல்லை—அரசர். சோழ நாட்டின் மாமன்னர். பரம்பரையாகச் சோழர் குலத்து அரியணையை அலங்கரிக்கும் வேந்தர். அவர் வந்து விட்டார். அதோ பொன் ஊஞ்சல் கயிற்றினைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறார். ஆட்டம் தடைப்படுகிறது. ஆனால், மீண்டும் அதே ஊஞ்சல் அசை கிறது. ஊஞ்சல் மேலே மேலே எழுகிறது. அதோ! அந்த மரக்கிளையைத் தாண்டி மேலே செல்கிறது. என்னைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்ட குயில் எனக்குக் கீழேதான் இருக்கிறது. அதோ! நகர்ந்து வருகிறதே வெண் பஞ்சக்கூட்டம்! அந்த மேகத்தையும் தாண்டியல்லவா ஊஞ்சல் செல்கிறது. இது எனக்கு மட்டும் தானா இங்கெல்லாம் வரக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது! அவர் எங்கே?

ஊஞ்சல் ஆட்டிக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது நிறுத்தி னாரே, அப்பொழுதே அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கக்கூடாதா? பெண்ணைப் பேதை என்று சொல்லுகிறார்களே, அது எவ்வளவு சரியாகிவிட்டது. நான் மட்டும் இன்ப உலகத்திற்குப் பறந்து செல்ல ஆசைப்பட்டேன். அவரையும் அல்லவா அழைத்து வந்திருக்க வேண்டும். அவரை அழைக்காமல் வந்துவிட்டேனே! ஐயோ! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறதே! எனக்கு நட்சத்திர உலகமும் வேண்டாம், சந்திர மண்டல உலகமும் வேண்டாம், பஞ்சக்கூட்டமும் வேண்டாம், குளிர்ந்த காற்றும் எனக்கு வேண்டாம். என் உடலில் நல்ல நறுமணம் வீசும் மென்காற்றும் பட

வேண்டாம். என்னை மறுபடியும் மண்ணுலகத்திற்கே அழைத்துச் செல். அங்கேயே பதியுடன் இருந்து என் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும். அரம்பையர் நடமாடும் தேவலோகம் எனக்கு வேண்டாம். தேவலோக ஊர்வசி, திலோத்தமை நடனம் எனக்கு வேண்டாம் சாதாரண மயில் ஆடும் இயற்கை நடனம் போதும். வற்றாத ஜீவநதிகள் ஓடும் தேவலோகத்து நதிகளிலே நான் நீராட விரும்பவில்லை, எனக்கு வழக்கமான அரிசிலாறும் பொன்னி நதியும் போதும் என் அருகே அவர் எப்போதும் இருக்கும் பெரும் பாக்கியம் கிடைத்தாலே போதும்.

ஊஞ்சலே! என்னைக் கீழே கொண்டு சென்றுவிடு. பொன் ஊஞ்சலே! என்னை மீண்டும் என் இடத்திற்கே கொண்டு சென்று வீடு. நீ கொண்டு சென்று விடா விட்டால் குதித்து விடுவேன். தலைகீழாகக் குதித்துக் குட்டிக்கரணம் போட்டு மெல்ல மெல்லக் கீழே போய்விடுவேன். ஆனால், நான் மெல்லக் குட்டிக் கரணம் போட்டு அந்தரத்தில் வருவதைப் பார்த்து அவர் கட்டாயம் என்னைத் தாங்க ஓடோடி வருவார். சாதாரணமானவரா அவர். அவர் கரங்கள்தாம் எத்தகையவை? பலமான கரங்கள் அல்லவா? எதிரிகளைப் போர்க்களத்திலே தோற்றோடச் செய்தகரங்கள் அல்லவா அவை. அகன்ற மார் பினையுடைய கரங்களுக்கு இற்தப் பூங்கொடியைத் தாங்குவதற்குப் பலமா இருக்காது? சேடிகள் ஆடும் செண்டைப்பிடிப் பது போல் அவர் என்னைப் பிடித்து விடமாட்டாரா? அவர் கரங்களிலே தொப்பென்றுவிழுவதற்கு நான் என்னபாக்கியம் செய்திருப்பேனோ! அவர் இரு கரங்களால் என்னை அழைத்து அணைத்துக்கொள்வார் அந்த அன்புக்கரங்களிலேதாங்குவதற்காக நான் இரு யுகாந்திரங்களாகக் காத்திருந்தேன். இன்னும் எவ்வளவு நாள் வேண்டுமானாலும் காத்திருப்பேன். இன்னும் மேலே மேலே செல்ல ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். நான் தலைகீழாக விழுந்தாலும் பரவாயில்லை. காற்று வெகுதூரம் அடித்துக்கொண்டு சென்று திசைமாறிச் சென்ற போதும், அவர் கரங்களிலே விழுந்தால் போதும். அவர் கரங்களிலே விழா விட்டாலும் அவர் பாதங்களிலே விழுவதற்கு அடித்துச்சென்

ரூல் போதும். ஊஞ்சலே என்னை அவர் மலர்க்கரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லாவிட்டாலும் அவருடைய பாதார விந்தங்களில் நான் விழும்படிச் செய்தால் போதும்” என்று ஊஞ்சலைப் பார்த்து இன்பவல்லி கூறினாள்.

கம்பீரமான தோற்றமுடையவர், அகன்ற மார்பை உடையவர், விசாலமான கண்களை உடையவர், செம்பவளங்களைப்போன்ற அதரங்களையும் அதிலே முத்துக்களால் ஆன பல் வரிசையையும் உடைய முகார விந்தத்தை உடையவர், அகன்ற மார்பினையும் அதிலே தவழும் முத்தாரத்தினையும் அவைமீது பட்டும் படாமலும் இருக்கும் வெண்துகிலிளையுமுடைய அந்த ராஜாதிராஜன் அதோ, கரங்களை விரித்து நீட்டியபடி இருக்கிறார். இதோ வந்துவிட்டேன். நெருங்கி விட்டேன். ஆஹா! ஒருகணம் மின்னல் போன்ற ஒரு கோடு. இன்பவல்லி அந்தக் கரங்களிலே தொப்பென்று விழவில்லை. ஆனால் அன்னத்தூவி ஒன்றில் அமர்வதுபோல் அவள் அமர்ந்தாள். அந்த ஓர் இன்பத்திற்கு அந்த உலகத்தையே அவள் கொடுத்துவிட ஆயத்தமாக இருந்தாள். அவளிடம் யார் உதவி கேட்கப்போகிறார்கள். செய்த உதவிக்கு யார் நன்றி கேட்கப்போகிறார்கள். அப்படி யாராவது கேட்டிருந்தால் கொடுத்துவிடச் சித்தமாயிருந்தாள். யாரும் கேட்கவில்லை. அவளும் கொடுக்கவில்லை. கொடுக்கவும் மாட்டாள். இனிமேல் அவள் கொடுக்க மாட்டாள். இனிமேல் யாராவது வந்து— அவள் அருகே வந்து—எனக்கு ஒரு பரிசு தருவாயா என்று கேட்டாலும் கேட்கலாம். அதை அவள் மறுக்க முடியாது. என்ன பரிசு வேண்டுமென்று வாய் தவறிக்கேட்டு விடலாம். அவர்கள் கேட்பார்கள். ‘எனக்கு உன்னுடைய தலைவர் வேண்டு’மென்று. அவரைக் கொடுத்து விடு என்று பேரிடி போல் கேட்டாலும் கேட்டு விடலாம். அப்பொழுது அவள் என்ன செய்வாள். சொன்ன வார்த்தையை மீறுவாளா? அல்லது சொர்க்கத்தைத்தான் அளிப்பாளா? இதனால் இப்பொழுது அவள் யாருக்கும் எதுவும் தருவதற்குச் சித்தமாக இல்லை. அவள் பற்றிவிட்ட—சிக்கெனப்பற்றி விட்ட—பெரும் பேற்றினை விட்டுவிடத் தயாராயில்லை. அவள்—

அந்த முகத்திலே, பரந்த மார்பிலே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விம்முகிறாள். அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகுகிறது பெருகும் அந்தக் கண்ணீரானது இரு பாதையின் நடுவே விழுந்தோடும் அருவிபோல் தோன்றுகிறது. அவருடைய கரங்கள் ஒருபுறம் அவருடைய முதுகினைப் பவமாக அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மற்றொரு கரம் அவருடைய விழிகளிலே வழியும் நீரைத் துடைக்கிறது. 'ஏன் அழுகிறாய் இன்பவல்லி?' என்று கேட்கிறது. அவள் என்ன சொல்வாள்? எதற்காக அழுகிறாள்? அல்லது அது அழுகையா! ஆனந்தக் கண்ணீரா! அழுவதற்காகத்தான் மேலிருந்து தாவித்தாவி அவள் வருகிறாளா? அவள் விழிகள் ஆனந்தக் கண்ணீரை உகுத்து விட்டனவா! காணாத இன்பத்தைக் கண்டுவிட்ட ஒன்றாகவே, அவள் இதயக் கடலின் உணர்ச்சியைத்தான் கண்டுவிட்டனவா! நானா அழுதேன்! அழவில்லையே என்று திரும்பவும் கேட்கிறாள். அந்த முகார விந்தத்தை—அந்த சுந்தர ரூபத்தைக் கண்டு கேட்கிறாள். 'பிறகு உன் விழிகளிலேயிருந்து வந்ததே அது என்னவாம்?' என்று அவர் கேட்கிறார்.

இப்பொழுது இன்பவல்லியின் பவள வாய் சற்றே முறுவலிக்கின்றது. "கண்ணீரா அவை? வெண் முத்துக்கள். அவைகளைக் கோத்து உங்கள் கழுத்திலே மாலையாகப் போடப் போகிறேன். தாங்கள் என்றென்றும் என்னை விட்டுப் பிரியாமல் இருப்பதற்காக நான் அளிக்கும் பரிசு" என்று சொல்கிறாள்.

"உன் கண்ணீரை மாலையாக்கி எனக்குப் போடப் போகிறாயா! இது என்ன வேடிக்கையாக இருக்கிறதே! எவ்வளவு நாட்களாய்க் காத்திருந்தாய்" என்று அவர் கேட்கிறார். "நாட்கள் என்று கேட்கிறீர்களே அரசே! யுகம் என்று சொல்லுங்கள். நினைவிருக்கிறதா! சென்ற யுகத்திலே ஒருநாள் முத்துக்குளிக்கும் நீர்ப்பரப்பில் நாம் இருவரும் சந்தித்தோம். கடற்கரையிலே கை கோர்த்து ஆடினோம். நான் அந்த சங்குமுக யாழ் எடுத்துப் பாடினேன். எனது

நாட்டியத்தைக் கண்டு நீங்கள் பேரானந்தம் கொண்டீர்கள். நான் என்வசம் இழந்தேன். பிறகு பிரிந்தோம் பிரிந்தோமா! ஊழ்வினை பிரித்தது. மீண்டும் சந்திப்பதற்காக ஒருபுகம் காத்திருந்தேன். நான் அடைந்து விடுவேன். நான் நெருங்கி நெருங்கி வருவேன். பெரும் காற்றிலே தள்ளிச் செல்லப்படும். பாய்மரம்போல் எங்கேயோ அடித்துச் செல்லப்பட்டேன். விதி நம் இருவரையும் பிரித்துவிட்டது. இப்பொழுது ஒன்று சேர்த்துவிட்டது. தங்கள் கரங்களிலே விழுந்து - தங்கள் பாதாரவிந்தங்களை அடைவதற்கு நான் சொர்க்கலோகம் வரையில் சென்றேன். ஆனால், அவை ஏதும் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. தங்களிடமே வந்து விட்டேன் அதனால்தான் நான் கண்ணீரை மாலையாகத் தங்களுக்கு அளிக்கிறேன் இனி மேல் நாம் இருவரும் பிரிய மாட்டோம் அல்லவா” என்றாள் இன்பவல்லி.

அரசர் சிரிப்பது நன்றாக அவள் காதுகளில் விழுகிறது. அவர் ஆதரவாக அவளுடைய பட்டுப் போன்ற கரங்களை எடுத்துத் தன் கரங்களில் வைத்துக் கொள்கிறார். கரங்களை எதற்காக அணைக்கிறார். அவர் ஏதாவது உறுதி செய்து கொடுக்கப் போகிறாரா? ஆமாம்; நிச்சயமாகக் கை அடித்து, சத்தியம் செய்துதான் கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் இந்தச் சோழ நாட்டில் தன்னை ஒதுக்கித் தள்ளுவதற்கு எவ்வளவோ பேர் காத்திருக்கிறார்கள். பட்டத்து ராணி தன் பழியை என்மீது போட்டு விடமாட்டாளா? மற்றும் தன்னுடைய செல்வாக்கைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காகப் பல சிற்றரசர்கள் தங்களுடைய புதல்வியை அரசரிடம் சமர்ப்பிப்பதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இளைய பிராட்டியார் இருக்கிறாரே! அவர் என் வாடைகூட அரசர்மீது படுவதற்கு விடவே மாட்டார். ஏனென்றால் நான் எந்த நாட்டின் அரசருடைய குமாரியும் அல்லவாம். நான் ஓர் எளிய ஏழைப்பெண்ணும். அதற்காக என் காதலைக்கூட மறந்துவிடுமாறு அவர் சொல்கிறார். இந்த நினைவில் நான் அரசருடைய உறுதிமொழியைப் பெற்றுக் கொள்ளாவிடில் இந்த உலகத்திலே வாழ்ந்துதான் என்ன

பயன்? நான் யாருக்காக வாழவேண்டும்? அந்த எண்ணத்தில் அவள் அரசரிடம் உறுதிமொழியைக் கேட்கிறாள். ஆமாம், அவர் கரத்தை அழுத்தி “எனக்கு உறுதிமொழி கொடுங்கள். என்னைப் பிரிவதில்லை என்று சொல்லுங்கள்” என்று இன்பவல்லி கேட்கிறாள்.

ஏன் அரசரிடமிருந்து மறுமொழி வரவில்லை. அழுத்திய அந்தக் கரங்கள் எங்கே? நான் எங்கே நிற்கிறேன்? அரசரைக் காணோமே! நம் எதிரே நிற்பது யார்? அரசருடைய கரத்திற்குப் பதிலாக யாருடைய கரம் என்னைத் தொட்டு எழுப்புகிறது. இன்பவல்லி சாய்ந்திருந்த தூணிலிருந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். ஐயோ! இவ்வளவு நேரம் கண்டதெல்லாம் கனவுதானா? சிதம்பரம் கோயிலில் உட்கார்ந்து கொண்டு கற்றூணில் சாய்ந்து கொண்டு இன்பக் கனவைக் கண்டு கொண்டா இருந்தேன். கனவு நினைவாகக் கூடாதா! அந்தக் கனவைக் கலைப்பதற்கு இங்கே வந்தது யார்? இன்பவல்லி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்த்தாள்.

வாகீசன் நின்று கொண்டிருந்தான். இந்தச் சித்திரக் காரருக்கு எப்பொழுதும் வேளை நேரம் தெரியாது. என்னைத் தட்டி எழுப்பும் அளவுக்கு அவருக்குத் துணிவு வந்துவிட்டது அல்லவா? அவர் தவறான எண்ணம் கொண்டு என்னுடன் பழக நினைக்கிறாரா? இன்பவல்லிக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அதை அறியாத வாகீசன், “இன்பவல்லி நமக்கு மிக நல்ல நேரம் வந்து விட்டது. நம்முடைய கலை பரிமளிப்பதற்கான ஒரு வழி தென்பட்டு விட்டது. நாம் உடனே அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். முதியவர் எங்கே? நாம் எல்லோரும் இப்பொழுதே புறப்பட்டாக வேண்டும். என்னுடன் வா” என்று அவள் கரங்களைப் பிடித்தாள்.

இன்பவல்லி சீறினாள். கையை உதறினாள். “விடு கரத்தை. நல்ல கனவைக் கெடுக்க வந்தீரே. கலை பரிமளிப்பதற்கு வழி கண்டு பிடித்துவிட்டாராம். நான் காணாத வழி உமக்கு மட்டும் தெரிந்து விட்டதோ! என்ன துணிவு என் கரத்தைத் தொடுவதற்கு? இப்பொழுதே இந்த இடத்தை

விட்டுப் போய்விடுங்கள். நான் யார் என்று தெரியுமா, உங்களுக்கு? நான் மாபெரும் சோழ நாட்டிற்கு அரசரான மாமன்னரின் மனைவி-இதய ராணி. என்னைத் தொடுவதற்குத் துளிக்கூட உங்களுக்குத் தகுதியில்லை, போய்விடுங்கள்” என்று சொன்னாள்.

வாகீசன் நடுநடுங்கி விட்டான். சற்றுத் தொலைவிலே முதியவர் அவளுடைய கட்டளையைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்று இருந்தார்.

இன்பவல்லி எப்பொழுதும் இப்படிப் பேசி அறியாதவள், அதேபோல் வாகீசனும் இன்பவல்லியும் நடந்து கொள்வார்கள், வாகீசனுக்கும் இன்பவல்லிக்கும் என்ன நடந்றுவிட்டது என்று அறிவதற்காக அவர் மெல்ல இன்பவல்லி அருகே வந்தார்.

“குழந்தாய்! ஏன் கோபப்படுகிறாய்!” என்று கேட்டார். இன்பவல்லி முதியவர் பக்கம் திரும்பவில்லை. ஆனால் அவள் சீற்றம் இன்னும் தணிந்தபாடில்லை.

“நான் குழந்தையில்லை. நான் இன்றுமுதல் அரசி—பேரரசி. என்னிடம் நீங்கள் இனிமேல் மரியாதையாக நடந்து கொள்ளவேண்டும். நான் இப்பொழுதே நந்திபுரத்துக்குப் போகவேண்டும். நல்லதொரு சந்தர்ப்பத்தில் நான் என் தலைவரை உறுதி கேட்கும் நிலையில் இதோ இந்தச் சித்திரக்காரர் வந்து என்னைக் கலைத்துவிட்டார். என்னுடைய நெஞ்சத்திலே ஈட்டி கொண்டு பாய்ச்சுவது போல் எங்கள் இருவருக்கும் நடுவே வந்து நின்றுவிட்டார். இவரை இங்கிருந்து இப்பொழுதே போகச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் போகச் சொல்கிறீர்களா? அல்லது நான் போகட்டுமா?” என்று கூவினாள்.

முதியவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை இதுவரை தன்னைத் துளிக்கூட அலட்சியப் படுத்தாத இந்தப் பெண் இப்பொழுது ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாள், இவளுக்கு என்ன நேர்ந்து

விட்டது. சுயநிலையில்தான் அவள் இருக்கிறாளா? கனவு ஏதும் கண்டுவிட்டாளா! பேய் ஏதும் பிடித்துவிடவில்லையே! ஆனால், அவள் இப்பொழுது என்னவோ இந்த உலகத்திலிருந்து பறந்து விட்டவள் போல் அல்லவா இருக்கிறாள். பித்தம் பிடித்தது போல் அல்லவா தோன்றுகிறது.

முதியவர் மெல்ல அவள் அருகே வந்து அவளுடைய தலையை வருடி, “குழந்தாய் நீ என்ன சொல்கிறாய்? வாசீசன் மீது உனக்கு என்ன கோபம்?” என்று கேட்டார். இன்பவல்லி தன்னுடைய கலங்கிய கண்களுடன் “ஆமாம் எனக்கு அவர் மீது கோபம் தான். சாதாரணக் கோபம் இல்லை. அழியாத கோபம். என்னுடைய இன்ப நினைவைக் கலைக்கவந்த அவர் மீது கோபத்தைவிட வேறு இன்னும் ஏதாவது கொடிய கோபம் இருந்தால் அதைக் காட்டிவிடுவேன். வேண்டாம் என்னுடைய புண்பட்ட இதயத்தை மீண்டும் கிளரூதீர்கள்... நான் இதோ போகிறேன். என் கால்கள் இதோ துடிக்கின்றன. எனக்கு நந்திபுரம் செல்வதற்கு வழி தெரியும். அங்கே அரிசிலாற்றங்கரையில் உள்ள அழகிய மண்டபத்தில் பொன் ஊஞ்சலில் உட்காரப் போகிறேன். என்னுடன் வருகிறீர்களா அல்லது நான் போகட்டுமா?” என்று கூவினாள்.

“இன்பவல்லி நான் சொல்வதைக் கேள். நந்திபுரமா, அரிசிலாறு! மண்டபமா! பொன்ஊஞ்சலா! நீ என்ன ஏதாவது கனவு கண்டாயா? நாம் இருப்பது சிதம்பரம். நீ நினைப்பதோ நந்திபுரம் தன்னந்தனியாகப் போகிறேன் என்று சொல்கிறாயே, நீ சுயநினைவில் பேசவில்லை என்பதற்கு இதைவிட என்ன சான்று வேண்டியிருக்கிறது. களைப்பு மிகுதியால் நீ இப்படி யெல்லாம் பேசுகிறாய் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு வேளை பசிமயக்கம் உன்னைச் சோர்ந்துவிடச் செய்ததா! வா நாம் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்குப் போகலாம். சற்று இளைப்பாறுவோம்” என்று கூறி இன்பவல்லியின் கரத்தைப் பிடித்து அவளை அழைப்பதற்கு முனைந்தார்.

ஆனால் இன்பவல்லி பலமாக அவர் கரத்தைத் தள்ளினாள். அங்கே நின்ற வாகீசனை விழுங்கிவிடுபவள்போல் ஒருகணம் பார்த்தாள். மறுகணம் “நீங்கள் எல்லாம் என் நல்வாழ் விற்குக் குறுகே நிற்கிறீர்கள். உங்களை நான் நம்பமாட்டேன். நான் இங்கே இருக்க மாட்டேன். இதோ போகிறேன்” என்று கூறியவள் திடீரென்று அங்கிருந்து தறியிலிருந்து அறுபட்ட பசுபோல் குதித்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

அந்த நிலையை எதிர்பார்க்காத முதியவரால் ஒரு கணம் என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. அடுத்த கணம் அவளைத் தொடர்ந்து செல்ல நினைத்தபொழுது அவள் அங்கிருந்து எப்படியோ எங்கோ மறைந்து விட்டாள்.

முதியவரும் அவளைப் பின்தொடர்ந்தார். இன்பவல்லி தஞ்சைக்குத்தான் சென்றிருப்பாள் அங்கு எப்படியும் அவளைச் சந்தித்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்தில் தஞ்சை நோக்கி நடந்தார். அவர் உள்ளத்தில் கவலையில்லாமலில்லை. இன்பவல்லியின் மனநிலையில் பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. மனநிலை மாறுத லால் அவள் வழிதெரியாது வேறு எங்காவது சென்று திண்டாடினால் என்ன செய்வதென்ற கவலையும் அவரைச் சேர்ந்தது.

18. கடற்கொள்ளை

மதுராந்தக சோழதேவர் இறந்துபோன அதிர்ச்சி ஓரளவு நாட்டில் அடங்கியது. அருள்மொழி வர்மருக்குக் கோலாகல மாக முடிசூட்டு விழா நடத்துவதற்கான நாளைக் குறிப்பிடு வதற்காக அரசாங்க சோதிடரும் சாஸ்திர விற்பன்னரும் மந்திரி மண்டலத்தாரும் கூடி நாட்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற் காக ஆலோசனை நடத்தினார்கள். இளையபிராட்டி அருள்

மொழியைச் சந்திப்பதற்காகத் தஞ்சை வந்தடைந்தாள். அவள் வரும் பொழுது அருள்மொழி வர்மரும் நாகைப் பட்டினத்திலிருந்து வந்திருந்த வணிகர்கள் பலரும் கூடி மிகவும் தீவிரமான ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

சோழநாட்டிற்குச் சொந்தமான பெரும் மரக்கலம் ஒன்று சாவகத் தீவிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த பொழுது வழியே நான்கைந்து மரக்கலங்கள் குழந்து வழிமறித்து அதிலுள்ள பண்டங்களைக் கொள்ளையடித்துச் சென்ற விஷயத்தை அவர்கள் விளக்கிக் கூறிக் கொண்டிருந்தனர். அருள்மொழி வர்மர் மிகக் கவலையுடன் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பலம் பொருந்திய சோழநாட்டுக் கலங்களைத் தாக்குவதற்கு ஏற்ற துணிவு யாருக்கு வரமுடியும் என்பதில் அவருடைய சிந்தனை சென்றது. கடலில் இத் தகைய வலிமை பொருந்திய நடவடிக்கையை யார் செய்திருக்கக்கூடும் என்பதை அவர் மனம் சிந்தித்தது.

“நம்நாட்டில் இருந்துகொண்டே சிலர் இப்படித் திட்டமிட்டு ஏன் செய்திருக்கக் கூடாது?” என்று அருகே இருந்த வல்லவரையர் கேட்டார்.

அருள்மொழிவர்மர் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தார். “சோழநாட்டு மக்கள் மீது அவ்வளவு அவ நம்பிக்கை வந்து விட்டதா?” என்று கேட்டார். வணிகர்களுக்குள் ஒருவர் தலையசைத்து, “சோழநாட்டு மக்களுள் யாரும் அப்படிச் செய்திருப்பார்கள் என்று என்னால் நினைக்க முடியவில்லை. ஆனால், வல்லவரையர் சந்தேகப் படுவதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் வேண்டும். நாட்டு மக்களிடையே குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக நாட்டுமக்களைப் போன்று போலி வேட தாரிகள் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடுமோ? என்று வல்லவரையர் நினைக்கிறார்போல் இருக்கிறது” என்றார் அந்த வணிகர்.

வல்லவரையர் தன்னுடைய கருத்தை மேலும் ஆமோதிக்கும் லண்ணம், “சமீபகாலத்தில் நான் கேள்விப்

பட்டதிலிருந்து ஒரே சமயத்தில் உள்நாட்டிலும் எல்லையிலும் கடற்கரைப் பகுதியிலும் நமக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதற்கான திட்டத்தைச் சிலர் தீட்டுகிறார்கள் என்பதை ஆராய்ந்தேன். திட்டம் தீட்டுபவர்களும் அதை நிறைவேற்றுவதற்குக் கருவியாக இருக்கக் கூடியவர்களும் நம்மவர்களாகத்தான் காட்சி அளிக்கிறார்கள். அதனால்தான் வாணிபக் கலங்களைச் சூறையாடியவர்கள் ஏன் நம்மவர்களாகவே இருக்கக் கூடாது என்று கேட்டேன். மரக்கலத்தின் நடமாட்டத்தை முன் கூட்டியே அறிந்து கொண்டுதான் அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டுமென்பதே என்னுடைய முடிவு. மேலும் நாகைக் கடற்கரைக்கு அருகேதான் இந்தக் கொள்ளை நடந்திருக்கிறது. இவ்வளவையும் மனதிற் கொண்டு பார்த்தால் விரோதி வெளியிடத்திலிருந்து வரவில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது” என்றார் வல்லவரையார்.

அருள்மொழிவர்மருக்கு அதிகக் கவலை ஏற்பட்டது. தான் பட்டத்தில் அமரும் சமயத்தில் முதன்முதலில் இத்தகைய பெரும் தொல்லை வணிகர்களுக்கு ஏற்படுவது அவருக்கு வருத்தத்தை அளித்தது நாகைப்பட்டினத்திற்கு நேரிடையே சென்று கண்டு அறியலாம் என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்தார். குளாமணி விஹாரத்தையும் பார்த்துப் பல நாட்கள் ஆகின்றன. ஆதலால் உடனே பயணத்தை மேற்கொள்ள முடிவு செய்தார். நாகைப்பட்டினத்திற்குச் செல்லும்பொழுது வல்லவரையருடன் இளையபிராட்டியும் மகன் இளவரசன் மதுரனும் உடன் வந்தார்கள். நீண்டநாட்களாகப் பெளத்த பிட்சுக்கள் தங்களுடைய விஹாரத்தையும் வந்து பார்க்கும்படியாக வேண்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களது தன்னலமற்றல் சேவை இளையபிராட்டியை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. அந்த நாகப்பட்டினச் சுற்று வட்டாரத்தில் ஆதுலசாலைகள் பல ஏற்படுத்தி, நோயுற்றவர்களுக்கு உடனுக்குடன் சிகிச்சை அளிக்கும் பிட்சுக்களின் பணி விடையைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தார் இளைய பிராட்டி. அதனால் அவர்களுக்குத் தக்க உதவி செய்து அவர்

களுடைய சேவையை இன்னும் உற்சாகப்படுத்த வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்ததுடன் அல்லாமல் தங்களுடன் பட்டயம் எழுதுபவரையும் பரிசுகள் வழங்குபவரையும் தனாதிகாரியையும் அழைத்துச்செல்ல அருள்மொழிவர்மரிடம் அனுமதியையும் பெற்றார். அத்துடன் தனது சொந்த ஆஸ்தியின் கணக்கு விவரங்களைக் கேட்டறிந்து சரிபார்த்துக் கொண்டார்.

நாகப்பட்டினத்தில் அரசருக்கு உற்சாகமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. சூளாமணி விஹாரத்தில் பிட்சுக்கள் வாழ்த்தொலியுடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். அமைதியான அந்த விஹாரத்தின் சூழ்நிலையில் நகரத்து முக்கிய பிரமுகர்களைக் கூப்பிட்டு ஆலோசனை நடத்துவது என்று முடிவு செய்தார் அருள்மொழிவர்மர். மரக்கலக் கொள்ளையை நேரில் கண்டு, அது சமயம் துன்பம் அனுபவித்தவர்கள் அருள்மொழிவர்மரிடம் தாங்கள் கண்டவற்றைச் சொல்வதற்காக வந்திருந்தார்கள். எல்லோரும் சொல்வதை மிகக்கவனமாகக் கேட்டு வந்தார். அருண்மொழிவர்மர், மரக்கலத்தைச் சுற்றிக் கொள்ளைக்காரர்களுடைய கலங்கள் சூழ்ந்து கொண்டவிதம், அதிலிருந்து பயிற்சி பெற்ற வீரர்கள் சோழநாட்டுக் கலத்திற்குள் தாவி எதிர்பாராத வகையில் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கியதையும் விவரித்தனர். சோழநாட்டுக் கலத்தில் இருந்தவர்களோ 100 பேருக்கு மேல் எண்ணிக்கையில் அதிகம் போக மாட்டார்கள். கொள்ளையர்கள் கலத்திலிருந்தவர் இன்னும் இரு மடங்காய் இருக்கும் என்றாலும் அவர்கள் கடல் போரிடுதலில் மிகப்பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று தங்களுக்குத் தோன்றுவதாகக் கூறினார்கள். சூளாமணி விஹாரத்திலிருந்த முதிர்ந்த பிட்சு ஒருவர் கூறினார்: “இவ்வாறு திட்டமிட்டுத் தாக்கக்கூடியவர்கள் சோனகர்களாய் இருக்க வேண்டும். அல்லது சேரநாட்டவர்களாய் இருக்க வேண்டும். சோனகர்கள் சோழநாட்டுக் கலங்களைக் கொள்ளையடிக்க விரும்பமாட்டார்கள்” என்றார். ஏன் என்று யது போல் அருள்மொழிவர்மர் புத்தபிட்சுவின் பக்கம் திரும்பினார். “சோழநாட்டில் சோனகர்களை அன்புடன் வரவேற்று

உணவளிப்பதுபோல் வேறு எங்குமே நடக்கவில்லை. மேலும் அவர்கள் விற்பனைக்குக் கொண்டு வரும் குதிரைகள் அனைத்தையும் நல்ல விலை கொடுத்து வாங்கக்கூடிய சக்திபடைத்தவர்கள் சோழ மன்னர்கள்தாம். அதனால் அவர்கள் தங்களுடன் விரோதித்துக் கொள்ள ஒருபொழுதும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்பது உண்மை. மற்றொன்று: சோழநாட்டிற்கு வந்து கொண்டிருக்கும் மரக்கலங்களை அவர்கள் தாக்குவதற்கும் துணியமாட்டார்கள். ஏனெனில் இங்கிருந்து செல்லும் மரக்கலங்களில்தான் செல்வம் அதிகமாக இருக்கும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும் திரும்பி வரும் கலத்தைத் தாக்குவது அவர்களுக்குப் பயனும் பலனும் அளிக்கக்கூடிய தாய் இருக்காது. ஆக இந்தக் கொள்ளையைச் செய்திருப்பவர்கள் சேர நாட்டவர்களாய்த்தான் இருக்கவேண்டும்” என்றார்.

முதிர்ந்த பிட்சுவின் ஆராய்ச்சித் திறனை, கண்டறியும் சக்தியை வியந்து பாராட்டினார் அருள்மொழிவர்மர். அந்தச் சமயம் கூட்டத்திலிருந்த இளைஞன் ஒருவன் கொள்ளையரிடமிருந்து கைப்பற்றிய உடைவாள் ஒன்றை மன்னரின் பாதங்களில் வைத்து வணங்கினான். அந்த வாளை எடுத்துப் பார்த்தவுடன் அருள்மொழி வர்மருடைய முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. வாளிலே மீன் இலச்சினை பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் பிட்சு சொல்வதைப் பார்த்தால் சேரர்கள் இந்தக் கொலைக்குக் காரணமாய் இருப்பார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அருகே இருந்த வல்லவரையும் அந்த வாளை வாங்கிப் பார்த்தார். வாளின் உறையை ஆராய்ந்தார். மிகவும் கவனமாக ஆராய்ந்தபொழுது உறையினுள் விற்கொடி பொறிக்கப்பட்டிருப்பதை அவர் கண்கள் கண்டுவிட்டன. ஆக பாண்டியருடைய ஆயுதங்களைக் கொண்டு சேரர்கள் இந்தக் கொள்ளையைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று.

அந்தக் கோப நிலையிலும் அருள்மொழிவர்மரின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. “சேரநாட்டவருடன் நமக்கு எந்தவிதப் பகையும் இல்லையே! ஏன் வீணாக நம்மை வாதுக்கு

அழைக்கிறார்கள்” என்று அருள்மொழிவர்மர் கூறினார். அவருக்கு அப்பொழுதுதான் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு பாண்டிய நாட்டிலிருந்து சோழ ஒற்றர்களிடமிருந்து கிடைத்தசெய்தி நினைவிற்கு வந்தது. அமரபுஜங்கபாண்டியன் சேரநாட்டுத் தலைநகருக்கு அவ்வப்பொழுது சென்றுவரும் செய்தி அது. அதனால் அமரபுஜங்கனுக்குச் சேரநாட்டு அரசர் பாஸ்கரவர்மர் உதவி செய்ய வாக்கு அளித்திருக்கலாம். அதன் முதல்படியாகத் தங்களுடைய பலத்தைப் புலப்படுத்த கடல் கொள்ளையைக் கொடியேற்றமாகக் கொண்டிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ஆரம்ப நிலையிலேயே இதுபோன்ற கடல் கொள்ளையைத் தடுக்காவிட்டால் சோழ நாட்டின் கடல் வாணிபமே, அதனால் குறைந்துவிடக்கூடிய அபாயம் இருக்கிறது என்று வணிகர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். உடனடியாகக் கடற்கொள்ளைக்காரர்களைக் கண்டு பிடிக்கும் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதாக அருள்மொழிவர்மர் வாக்களித்தார். அவரே உடனடியாகக் கலங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டிருப்பார். ஆனால் மகுடாபிஷேகத்திற்கான நாள் குறிப்பிடப்பட்டு விட்டதால் அவரை அனுப்புவதற்கு மந்திரி மண்டலத்தார் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். யாரை அனுப்புவது என்ற தீவிர யோசனையில் அவர் ஆழ்ந்தபொழுது, வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் எழுந்து, “சில நூறு வீரர்களையும் மரக்கலங்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு நானே புறப்படுகிறேன்” என்று கூறினார்.

வல்லவரையர் கடற் பயணம்—அதுவும் படைகளுடன் புறப்படப் போகிறார் என்ற செய்தி கேட்ட இளையபிராட்டியின் உள்ளத்தில் வேதனை ஏற்பட்டது. அவள் ஏதோ கூறுவதற்காக உள்ளே நுழைந்த பொழுது அருள்மொழிவர்மர் மகிழ்ச்சி நிறைந்த குரலில், “எனது அன்பார்ந்த வணிகர்களே, சோழநாட்டிற்குப் பெரும் செல்வம் கொண்டு சேர்க்கும் பெருங்குடி மக்களே, உங்களுடைய கவலைகள் எல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது என்ற முடிவுக்கு நீங்கள் வரலாம். நீண்ட நாட்களாகத் தனது தோள் வலிமையைக் காட்டுவதற்கு

வல்லவரையர் துடித்துக் கொண்டிருந்தார். அதற்குச் சந்தர்ப்பமே இல்லாமல் போய்விடுமே என்ற கவலையுடன் இருந்தார். இப்பொழுது தக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் சில நாட்களில் கையும் களவுமாக, கொள்ளையர்கள் அனைவரையும் அவர் தப்பாது பிடித்துக் கொண்டு வந்து இதே நாகைப்பட்டினத்து வீதிகளிலே கொண்டு வரப் போவது உறுதி. அதனால் நீங்கள் உங்கள் கவலைகளை விட்டு விட்டு வழக்கம்போல் சிறந்த நேர்த்தியான வாணிபத்தில் ஈடுபடுங்கள்” என்று கூறினர். அங்கு எழுந்த ஆரவாரம் வெகுநேரம் ஒலித்தது.

19. நந்திபுரத்து லிகிதம்

அருள்மொழிவர்மர் பட்டம் ஏற இருந்த அந்த இடைக் கால நாட்களில் யாரும் எதிர்பாராத ஒன்று நடந்துவிட்டது. பாதாளச் சிறையில் கடுங்காவலிலிருந்த ரவிதாசனைக் காணவில்லை. அங்கிருந்து அவன் எப்படித் தப்பிச் சென்றான் என்பதை ஒருவராலும் முடிவு செய்ய இயலவில்லை. ஆனால் ரவிதாசன் ஈழத்து இளைஞனுடைய உதவியினால்தான் தப்பிச் சென்றிருப்பான் என்று ஒற்றர்கள் திடமான முடிவுக்கு வந்தார்கள் அதனால் அவனைத் தக்க காவலில் வைத்தார்கள்.

பட்டமேறுவதற்கு முன்பாக இத்தகையதொரு நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டது அருள்மொழிவர்மரின் மனத்தில் மிக்க வேதனையை அளித்தது. அதனால் அவர் நாலா திசைகளிலும் உள்ள சோழநாட்டு ஒற்றர்களுக்குச் செய்தி அனுப்பி ரவிதாசன் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்குமாறு கட்டளையிட்டார். சிறைக் காவலர்களும் கோட்டைக் காவலரும் ஏதும் சொல்ல முடியாமல் மனம் குன்றிப்போய் இருந்தனர். மற்ற அரசாங்க அலுவல்களில் முழுகியதால் அருள்மொழிவர்மர், இதை

அதிகமாகப் பொருட்படுத்தவில்லையென்றாலும் ரவிதாசன் தப்பிச் சென்றதற்குப் பின்னணியாக ஏனோ ஒரு முக்கியமான சம்பவம் நடக்கப்போகிறது என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்தார்.

அமரபுஜங்க பாண்டியன் வலுவான படைகளைச் சேர்த்து இருப்பான் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. அடுத்த தாக்குதல் பாண்டியர்களிடமிருந்து வரும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார்.

ஒருநாள் இளையபிராட்டி அருள்மொழி வர்மரைச் சந்தித்தாள். மகுடாபிஷேகம் நடைபெற்ற பிறகு செல்வன் மதுரனை அழைத்துக் கொண்டு பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று சுற்றிப் பார்க்கப் போவதாக அவள் அறிவித்தாள். குறிப்பாகத் தெற்கே இராமேஸ்வரத்திற்கும் கன்னியாகுமரிக்கும் தான் சென்று புண்ணிய நீரில் நீராட வேண்டுமென்று எண்ணியிருப்பதாக அவள் கூறினாள்.

அருள்மொழிவர்மர் மெல்லப் புன்னகை புரிந்தார். “தாங்களும் மதுரனும் மட்டுமே செல்லப் போகிறீர்களா? மற்றும் யாரும் உங்களுடன் வரப்போவதில்லையா?” என்றுகேட்டார்.

“பெரிய பிராட்டியாரின் உடல்நிலை இடமளித்தால் அவரும் கட்டாயம் வருவார்” என்று குந்தவ்வை கூறினாள்.

“ராமேஸ்வரம் போன்ற புண்ணிய ஸ்தலத்திற்குத் தனியாகச் செல்லக்கூடாது என்று தாங்கள் அறியாததன்றோ!” என்றார் அருள்மொழி வர்மர்.

இளையபிராட்டியார் புரிந்து கொண்டுவிட்டார். வந்தியத் தேவனை உடன் அழைத்துச் செல்லாததைப் பற்றி அருள்மொழி வர்மர் குறிப்பிடுகிறார் என்பது புரிந்துவிட்டது. “அவர் கடல் கொள்ளையர்களைக் கண்டுபிடிக்கப் போகும் பணியிலீடுபடப் போகிறார்.”

“ஓஹோ” என்று கூறி வாய்விட்டுச் சிரித்த அருள்மொழி வர்மர், “வல்லவரையரை நீங்கள் அழைத்துக் கொண்டுபோக

வேண்டுமா? கடல் கொள்ளையர்களைப் பிடிக்க வல்லவரையர் செல்லவேண்டாம் தான். அவர் ஏனோ முன்றிற்கிறார். நான் அவரிடம் சொல்கிறேன், வேறு யாரையாவது அனுப்புவதாக. மேலும் அவரிடம் நீண்ட நாட்களாக நான் சொல்லிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன் தீர்த்த யாத்திரை செல்லுமாறு. உண்மையில் இப்பொழுது அதற்கேற்ற சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டது என்று கூறலாம். ஆனால் அதற்கேற்ற வேளை வந்து விட்டதா, என்பதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று கூறிச் சற்று நிறுத்தினார் அருள்மொழிவர்மர்.

அருள்மொழிவர்மர் எதைப்பற்றிச் சொல்கிறார் என்பது இளையபிராட்டிக்குத் தெரியவில்லை அதை விளக்க முயன்ற அருள்மொழிவர்மர், “ரவிதாசன் தப்பிச் சென்ற திலிருந்து பாண்டியர்களும், சேரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஏதோ ஒரு முக்கியமான பயங்கரமான தாக்குதல் ஏற்படச் செய்யப் போகிறார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த நிலையில் தாங்கள் தென்பகுதிக்குச் செல்வது அவ்வளவு சரியா என்பதற்காகத்தான் கேட்டேன்” என்றார்.

இளையபிராட்டி ஒன்றும் பேசவில்லை. அவருடைய மௌனம் பெரும் திட்டம் ஒன்று வகுப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினது. அந்தப் போதில் ஒரு பணியாளன் அங்கு வந்து வணங்கி நின்று இளையபிராட்டியாரிடம் ஓர் ஓலையைக் கொடுத்தான்.

நந்திபுரத்திலிருந்து அந்த நிருபம் வந்திருந்தது. இன்ப வல்லி நந்திபுரத்தை வந்து அடைந்திருக்கிறாள் என்றும், வீதிகளில் எல்லாம் “அரசரைக் கண்டீர்களா! என் தலைவரைக் கண்டீர்களா!” என்று வருவோர் போவோரைக் கேட்டு அலைந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்றும் உடனே இளையபிராட்டி புறப்பட்டு வர வேண்டுமென்றும் அந்த நிருபத்தில் இருந்தது.

ஓலையைப் படித்துவிட்டு, பணியாளனை அனுப்பி விட்டு, இளைய பிராட்டியார் மீண்டும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்ன அவசரச் செய்தியோ? நான் அறியலாமா?” என்று கேட்டார் அருள்மொழிவர்மர்.

“சற்று முன்பு வெளித் தாக்குதலைப்பற்றிக் கூறினாய். இப்பொழுது உன்நாட்டுத் தாக்குதலைப் பற்றி நான் சொல்லப் போகிறேன்” என்றார்.

அருள்மொழி வர்மர் பரபரப்புடன், “ஏதாவது கலகம் ஏற்பட்டு விட்டதா? சதிகாரர்கள் சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறார்களா? உடனே படைகளை அனுப்ப வேண்டுமா?” என்று கேட்டார் அருள் மொழி வர்மர்.

இன்பவல்லி நந்திபுரத்திற்கு வந்திருப்பதைச் சொல்வதா வேண்டாமா? என்று சற்றுநேரம் யோசித்த இளையபிராட்டியார் சொல்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்து, “யாரோ ஒருபெண் நந்திபுரத்து வீதிகளிலே உன்னுடைய பெயரை உரக்கக் கூவி அழைக்கிறாளாம். என்னைக் காண வேண்டுமென்று என்னைத் தேடுகிறாளாம். அதனால்தான் என்னை உடனே புறப்படுமாறு எழுதியிருக்கிறார்கள்” என்றாள்.

ஒரு பெண் அலைவதைக் கொண்டு எப்படி உன் நாட்டில் தாக்குதல் என்று பிராட்டியார் பொருள்படுத்திக் கூறுகிறார் என்று அருள்மொழிவர்மர் அறியவில்லை என்றாலும் அதைப் பற்றி அவர் பிராட்டியை மேற்கொண்டு கேட்க விரும்பவில்லை. இளையபிராட்டியார் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார்.

ஆனால், போகும் அவசரத்தில் தனக்கு வந்த ஓலையை அங்கு விட்டுச் சென்றார். அருள்மொழிவர்மர் அதை எடுத்துப் படித்தார். நந்திபுரத்திலே தன்னைத் தேடி அலைபவள் இன்பவல்லி என்று அறிந்தவுடன் அவர் உடல் சிலிர்த்தது.

இன்பவல்லிதான் தன்னைத் தேடுகிறாள் என்பதைக் கூறாமல் சென்றுவிட்ட தன் சகோதரி மீது முதல் முறையாக அருள்மொழிவர்மருக்குக் கோபம் அதிகமேற்பட்டது.

‘பாவம், அந்தப் பெண் என்னைத் தேடிக் காணாமல் எங்கெங்கெல்லாம் அலைகிறாளோ! எப்படியெல்லாம் வேதனைப்படுகிறாளோ!’ என்று எண்ணும்போது அருள்மொழிவர்மரின் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

20. ரவிதாசன் விஜயம்

சிதம்பரத்தின் எல்லையைத் தாண்டி வாசிசன் காட்டுமன் ஞர் கோயிலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். தான் எங்கே போகிறோம் என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. எனினும் முண்டாசுக்காரன் குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்து விடலாம் எனும் நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது. வெகு தூரம் நடந்து கால்கள் துவண்டு சோர்வடையும் நிலை ஏற்பட்டபொழுது தன் பின்னால் குதிரை ஒன்று வரும் குளம்படி ஓசை கேட்கவே திரும்பி நோக்கினான். குதிரை மீது வந்த முண்டாசுக்காரன் இறங்கினான். “என்னையா வாசிசரே! சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கிளம்பி விட்டீர்களே!” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான். பிறகு “எங்கே உங்களுடைய நண்பர்கள் அவர்களைத் தஞ்சைக்கு அனுப்பிவிட்டு, நீர் மட்டும் புறப்பட்டு விட்டீரே!” என்று கேட்ட பொழுது, வாசிசனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. இன்பவல்லி பிரமை பிடித்தவள் போல் ஓடியதும் அவளைத் தொடர்ந்து முதியவர் சிறு குழந்தைப்போல் பின்தொடர்ந்து சென்றதும் ‘தான் அவர்களுடன் செல்வதா வேண்டாமா’ என்று யோசித்து முடிவதற்குள் அவர்கள் போன திசையே தெரியாது போய்விட்டதையும் எண்ணும்பொழுது வாசிசனுக்கு முதியவர் மீது கோபம் கூட வந்தது. அதனால் முண்டாசுக்காரன் கேட்டதற்குத் துணிவுடன் “அவர்கள் போனால் போகட்டும் ஐயா! நான் இருக்கிறேன். உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அவற்றைச் செய்வதற்கு உண்டான தகுதி என்னிடம் இருக்கிறது” என்றான்.

முண்டாசுக்காரன் குதிரையின் மேலிருந்து கிழிற்ங்கித் தெரு ஓரமாக மறைவிடத்துக்குச் சென்று, “உங்கள் தகுதியைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகமில்லை ஐயா. ஆனால் சோழ நாட்டில் ஒரு கலைஞர் கூட இருக்கக்கூடாது என்று நான் திட

மாக முடிவு செய்திருக்கும் பொழுது, சிற்பியையும் நடன ராணியையும் கோட்டை விட்டால் என்னை அல்லவா கேட்பார்கள்” என்று குரலில் சற்று வேதனை கலந்தவாறு கூறினான். வாசீசன் கேட்டான்: “உங்களை யார் கேட்பார்கள்? குறிப்பாக எங்களை அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறார்களா?” என்று ஆவல் நிறைந்த குரலில் கேட்டான். “ஆமாம் குறிப்பாக நாட்டிய ராணியைக் கட்டாயம் அழைத்து வந்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லிருக்கிறார்கள்” என்றான் முண்டாசுக்காரன். “அப்படிக் குறிப்பாகக் கூறியது யார் என்பதை நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?” என்று வாசீசன் கேட்டான். “கட்டாயம் சொல்லத்தான் போகிறேன். என்னுடன் வருவதற்கு நீர் நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு விட்டீரா! அதைச் சொல்லும்” என்று கேட்டான் முண்டாசுக்காரன்.

வாசீசன் சற்றுக் கோபம் நிறைந்த குரலில் “உங்களுடன் வருவதற்காகவே இந்தப் பாதையில் நான் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். இல்லாவிடில் நான் தஞ்சையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்க மாட்டேனோ” என்றான் வாசீசன். முண்டாசுக்காரன் சற்று உற்சாகம் நிறைந்த குரலில், “உங்களுக்கு இந்த நாட்டில் இருப்பதற்குப் பிடிக்கவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னுடன் எப்படியும் வந்துவிடுவீர்கள் என்பதையும் நான் அறிவேன். என்றாலும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காகக் கேட்டேன். சரி; பொழுது சாய்வதற்குள் நாம் திருநாராயணபுரம் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவோம். இன்றிரவு நான் ஒருவரை எதிர்பார்க்கிறேன். அவர் வந்து விட்டார் என்றால் சோழநாட்டிற்கு ஆபத்துக்காலம் நெருங்கி விட்டது என்பது பொருள் அவரையும் உனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்” என்றான். அவன் சொல்வது வாசீசனுக்குப் புரியவில்லை என்றாலும் அடிக்கடி அவரைக் கேள்விகள் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யாமல் பின்தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் திருநாராயணபுரம் அருகேயுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்த பொழுது நன்றாக இருட்டி

விட்டது. வாசீசன் களைப்பு மிகுதியால் அந்த வீட்டின் திண்ணையில் போய்ப் படுத்துவிட்டான். பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ள ஆகாரம் கொண்டு வருவதற்கு முண்டாசுக்காரன் செல்ல முற்பட்ட பொழுது வாசீசன் ஒன்றும் வேண்டா மென்று மறுத்துவிட்டான். பிறகு மிகவும் வற்புறுத்தியதின் பேரில் பாலும் பழமும் சற்று சாப்பிட்டவுடன் அவனை நிக்ராதேவி ஆட்கொண்டு விட்டாள்.

நள்ளிரவு கடந்திருக்கும். அப்பொழுது உள்ளே யாரோ பேசுவதுபோல் கேட்டது. இருவர் மூவர் ஒரே சமயத்தில் பேசுவதும், பிறகு ஒருவர் மட்டும் சற்று மெல்லிய குரலில் பேசுவதுமாக வாசீசன் செவிகளில் விழுந்தது. உள்ளே விளக்கில்லை. அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருப்பதன் தொடர்பும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. என்றாலும் முண்டாசுக்காரன் குரல் இடையிடையே கேட்டதிலிருந்து அவன் எதிர்பார்த்த அந்த முக்கியஸ்தர் வந்து விட்டார் என்பது வாசீசனுக்குப் புலப்பட்டது. அத்துடன் அவனுடைய தூக்கமும் நன்றாகக் கலைந்து விட்டது, தனக்கு அந்த முக்கியஸ்தரை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன் என்று கூறிய முண்டாசுக்காரனை அழைத்து வந்து தான் விழித்துக்கொண்டதாகவும், இப் பொழுதே அவரைத் தனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தால் நல்லது என்று கேட்பதற்காகத் திண்ணையை விட்டு இறங்க எத்தனித்தான். அப்பொழுது உள்ளேயிருந்து கேட்ட ஒரு குரல் அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது.

“சித்திரக்காரன் என்றும், சிற்பியென்றும் கூறி யாரை யாவது தவறானவர்களை அழைத்து வந்து காரியத்தைக் கெடுத்து விடப்போகிறாய் தம்பி! உனக்கு அனுபவமே போதாது. நன்றாக அவன் தூங்குகிறான் என்று என்னிடம் வந்து தெரிவித்தாய். நானும் உன் பேச்சைக் கேட்டு ஏதோதோ பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டேன். சோமன் சாப்பவா! நீ போய்ப்பார். திண்ணையில் படுத்திருந்தவன் விழித்துக் கொண்டுவிட்டான் போல் தோன்றுகிறது” என்றது அந்தக் குரல். அந்தக் குரலுக்கு உண்டானவர்

வேறு யாரும் அல்லர். தஞ்சை பாதாளச்சிறையில் குடி கொண்டிருந்த ரவிதாசன்தான்.

வாகீசனுக்கு ரவிதாசனைத் தெரியாது என்றாலும் ஏதோ அரைகுறையாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். பார்த்தது கிடையாது. மேலும் அரசியல் விவகாரங்களில் வாகீசன் இதுவரையில் கவனம் செலுத்தியதில்லை. ஆதலால் தஞ்சையில் பாதாளச் சிறையில் வாடியவன் என்பதையும், பாண்டிய நாட்டு ஆபத்து உதவிப் படைகளில் மிக முக்கியமானவன் என்பதையும் அவன் அறியமாட்டான். ஆனால் தான் விழித்துக் கொண்டுவிட்ட இந்த நிலை எப்படி உள்ளே இருப்பவர்களுக்குத் தெரிந்தது என்பதுதான் அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை அதிகமாக்கியது. தான் விழித்துக்கொண்டுவிட்டது புலப்படுமானால் ஏதாவது அதனால் ஆபத்து நேருமோ என்பதற்காக வாகீசன் சட்டென்று திரும்பிப் படுத்து ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருப்பவன் போல் குறட்டை விடலானான். தன் அருகே ஒருவர் வந்து நிற்பதையும் தன் முகத்தருகே குனிந்து பார்ப்பதையும் அவன் உணர்ந்தான். என்றாலும் அவன் விட்ட குறட்டை அவரை மறுநிமிஷமே உள்ளே விரட்டியது என்பதையும் தெரிந்துகொண்டான். இப்பொழுது மீண்டும் உள்ளேயிருந்து குரல் கேட்டது. “நன்றாகத் தூங்குகிறான் போல் இருக்கிறது, குறட்டை யொலி இந்தக் கூரையையே இடித்துத் தள்ளிவிடும்போல் இருக்கிறது” என்றான் சோமன் சாம்பவன்.

“குறட்டை விடுவதினால் தூங்குகிறான் என்று முடிவு செய்து விட்டாயா? நான் இப்பொழுது நன்றாகக் குறட்டை ஒலி எழுப்பிக் காட்டட்டுமா? யார் அந்த இளைஞன் என்று சொன்னாய்?” என்று கேட்டான்.

இப்பொழுது முண்டாசுக்காரன் மெல்லிய குரலில், “சோழ நாட்டில் பெரிய கலைக்கூடம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு இளவரசருக்கு யோசனை கூறச் சிற்பி ஒருவரும், நாட்டிய ராணி ஒருத்தியும், ஓவியர் ஒருவரும் தஞ்சைக்குப் புறப் பட்டுச் செல்லவிருந்தார்கள். அவர்கள் சிறந்த கலைமேதைகள்

என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால் தலைவி கூறியிருந்தபடி சோழ நாட்டிலுள்ள கலைஞர்களையெல்லாம் அங்கிருந்து எப்படியாவது வெளியேற்றி வந்து விடு என்றார்கள். அதனால் அவர்களைச் சோழநாட்டிலிருந்து வெளியேற்றி மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்தேன். சிற்பியும் நடன ராணியும் எனது திட்டம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஓடி விட்டார்கள். ஆனால் இந்த ஓவியர் மட்டும் சோழ நாட்டில் இருக்க விருப்பப் படாமல் என்னுடனே வந்து விடுவதாக வாக்களித்தார், வந்து விட்டார்” என்றான்.

சிறிதுநேரம்மௌனம் நிலவியது. “நாட்டியராணி என்று நீ யாரைச் சொல்கிறாய்? அருள்மொழிவர்மருடைய அபிமானப் பெண், அயல் நாட்டிலிருந்து வந்தவள் இங்கு எங்கோ இருக்கிறாள் என்று கேள்விப்பட்டேன். திட்டவட்டமாக எந்தக் காரியத்தையும் நிறைவேற்றாவிட்டாலும், கெட்டிக் காரியான குந்தவ்வை அவளை அருள்மொழிவர்மரிடமிருந்து பிரிப்பதற்குச் சூழ்ச்சி செய்து அதில் வெற்றி கண்டுவிட்டாள் என்றும் கேள்விப்பட்டேன். அந்தப் பெண்ணைத்தானே குறிப்பிடுகிறாய்” என்று கேட்டான் ரவிதாசன். முண்டாகக் காரன். “ஆமாம்” என்று தலையசைத்திருக்க வேண்டும். ஆமாம் என்றுதான் சொல்லியிருக்க வேண்டும் அவன் என்ன சொன்னான் என்பது வெளியே படுத்திருந்த வாகீசன் செவிகளில் விழவில்லை.

இப்பொழுது யாரோ அலட்சியமாகச் சிரிக்கும் ஒலி கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, “பைத்தியக்காரா! உங்கள் தலைவிக்குப் பைத்தியம்தான் பிடித்திருக்க வேண்டும் இன்னும் இழந்த பாண்டிய நாட்டின் ஒரு கையகல நிலத்தைக்கூட மீட்கவில்லை. அதற்குள் கைப்பற்றப்பட்ட நாட்டிலே கலைவளர்ச்சி அடைவதற்காகக் கலைஞர்களைச் சேர்க்கிறார்களா? அவ்வளவுதான். எல்லாத் திட்டங்களும் குட்டிச் சுவராக வேண்டியதுதான். சிற்பியும், நாட்டிய ராணியும் உன் திட்டத்தை அறிந்து தப்பி விட்டார்கள் என்று வேறு பெருமையாகக் கூறுகிறாய். அவர்கள்தப்பியதும்

ஒன்றுதான். இதோ இந்தத் திண்ணையில் தூங்கி நம்முடன் வரப்போவதாகச் சொல்கிறாயே அவனும் ஒன்றுதான். கலைஞர்களும் வேண்டாம். கற்பாறைகளும் வேண்டாம். முதலிலே திண்ணையில் தூங்குபவனுடைய கால்களையும் கைகளையும் கட்டி வீரநாராயண ஏரியில் கொண்டு போட்டு விட்டு வா. நாம் பொழுது விடிவதற்குள் இங்கிருந்து புறப்பட்டு வெகு தூரம் சென்று விடவேண்டுமென்று முடிவு செய்திருக்கிறேன். தொல்லை கொடுப்பதற்கு ஓவியரை வேறு அழைத்து வந்திருக்கிறாய். நான் சிறையிலிருந்து தப்பி விட்டேன் என்ற செய்தி இதற்குள் எட்டுத் திக்கிலும் பரவியிருக்கும். எந்த நொடியும் என்னைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு ஆட்கள் காற்றிலும் கடிதாகப் பறந்து வருவார்கள். போ, இப்பொழுதே சீக்கிரம் காரியத்தை முடி” என்று கர்ஜித்தது அந்தக் குரல். இவ்வளவு தூரம் கடுமையாகவும் திட்டவட்டமாகவும் சொல்லக்கூடிய அந்த நபர் வேறு யாரும் அல்லர்; ரவிதாசன்தான்.

தஞ்சைப் பாதாளச் சிறையிலிருந்து அவன் எப்படித் தப்பினான் என்று நாம் ஆச்சரியப்படுவதுபோல் தஞ்சை நகரமே வியப்பில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஒன்றுமறியாத அப்பாவி களான சிறைக் காவலர்கள் தங்களுக்குள் என்ன நேருமோ என்ன ஆகுமோ என்ற கவலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ரவிதாசன் தன்னுடன் சோமன் சாம்பவனையும் சேர்த்துக் கொண்டு பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிவந்து விட்டான்.

இனி அவனுடைய நோக்கம் ஆனமலைக் காட்டுக்கு விரைந்து சென்று அமரபுஜங்க பாண்டியனுடன் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டியது என்பதாகும். தன்னை அவர் காணும்பொழுது அளவிட முடியா ஆனந்தத்திற்கு உள்ளாவார்கள் என்று ரவிதாசன் எண்ணினான். இனிமேல் மீளவே முடியாத சிறையிலிருந்து தான் தப்பி வந்தது எப்படி என்று அவர்கள் கேட்கும் பொழுது அவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டும் வாயிலாகச் சோழநாட்டை நிர்மூலப்படுத்தக்கூடிய சக்தி

தன்னிடமிருக்கிறது என்பதைப் புலப்படுத்திக் கொள்ள
லாம் என்று எண்ணினான்.

ரவிதாசன் கூறியதிலுள்ள உண்மையை உணர்ந்து
முண்டாசுக்காரன் விரைந்து வெளியே வந்து பார்த்த
பொழுது வாசீசனைக் காணவில்லை. தன் கால்களையும் கை
களையும் கட்டி ஏரியிலே போட்டுவிடப் போகிறார்கள்
என்பதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வாசீசன் உடனே
அங்கிருந்து தப்பிவிட வேண்டுமென உணர்ந்து மெல்ல
அங்கிருந்து நழுவினான். பிறகு ஓட்டமும் நடையுமாகச்
சென்று எங்காவது மறைந்து கொள்வதற்காக மறை
விடத்தை நோக்கி ஓடினான். தொலைவிலே அவன் சென்று
கொண்டிருப்பது பின் நிலவு வெளிச்சத்தில் நன்றாகத் தெரிந்
ததால் முண்டாசுக்காரன் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு
சென்றான் கடைசியாக அவனைப் பிடித்தும் விட்டான்.
இருவருக்கும் துவந்த யுத்தம் நடந்தது தூரிகையைப்
பிடிக்கும் கைஆனாலும் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்
நிலை வந்த பொழுது வாசீசனுக்கு எங்கிருந்துதான் அசுர
பலம் வந்ததோ தெரியவில்லை. முண்டாசுக்காரனை ஒரே
குத்தில் கீழே விழச் செய்து விட்டுத் தான் போகும் திசை
தெரியாமல் ஓடலானான்.

21. அடைந்தே தீருவேன்

நந்திபுரத்து வீதிகளில் இன்பவல்லி சுற்றியலைந்தாள்.
ஒரு சமயம் பிச்சிபோல் சிரித்தாள். ஒரு சமயம், மிகவும்
வேண்டியவரைத் தேடுபவள்போல் இங்குமங்கும் உற்றுக்
கவனித்துப் பார்த்தாள். வருவோர் போவோரை நிறுத்திப்
பேசினாள்.

“நீதான் சுமதி, இல்லையா?” என்று ஒரு பெண்ணைப்
பார்த்துக் கேட்டாள். திருதிருவென விழித்த அந்த மாது
இன்பவல்லியைப் பார்த்து “நீ யார்?” என்று கேட்டுவிட்டுப்
பதிலுக்காகக் காத்திராமல் விடுவிடு வென்று ஓடினாள்.

“நான் என்ன கேட்டுவிட்டேன்? இந்தப்பெண் இப்படிப் பயந்து ஓடுகிறாளே?” என்று இன்பவல்லி வேதனை யடைந்தாள்.

சுமதியைப் பார்த்தால் நந்திபுரத்துச் செய்திகளை அறிந்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில்தான் அவள் சுமதியின் பெயரைக் கூறி அழைத்தது. சுமதியின் பெயர் நினைவில் இருந்ததே தவிர அவளுடைய தோற்றத்தை மறந்து விட்டாளா?

“சுமதி, சுமதி...” இன்பவல்லி அழைத்துக் கொண்டே சென்றாள்.

சுமதியே நிஜமாக எதிர்ப்பட்டுவிட்டாள். அவள் இன்ப வல்லியை அடையாளம் கண்டுவிட்டாள்.

“இன்பவல்லி—எப்போது வந்தீர்கள்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” என்று அன்புடன் வரவேற்றாள். ஆர்வத்துடன் அழைத்தாள்.

தன் பெயரை அன்புடன் கூப்பிடும் குரலுக்கு உடைய வள் யார் என்று இன்பவல்லி உற்றுக் கவனித்தாள். அவள் கண்கள் பஞ்சடைந்திருந்தன. சரிவர உணவு இல்லாததால் களைப்பும் மிகுதியாக இருந்தது.

நீராடாததாலும், நடந்து வந்ததால் சாலைப்புழுதி படிந்திருந்ததாலும் அவள் தோற்றம் தெளிவற்றுக் காணப் பட்டது.

“இன்பவல்லி! நான் தான் சுமதி. என்னை அடையாளம் தெரியவில்லையா?” என்று சுமதி மீண்டும் அவள் தோளைத் தொட்டு அழைத்துக் கேட்டாள்.

ஆம்; சுமதியேதான். சுமதியுடன் சென்றால் இளைய பிராட்டியின் மாளிகையை அடையலாம். இளைய பிராட்டியின் மாளிகையை அடைந்தால் அருள்மொழிவர்மரைச் சந்திப்பதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது.

சுமதி, இன்பவல்லியை அழைத்துக்கொண்டு இளைய பிராட்டியின் மாளிகைக்குச் சென்றாள். இளையபிராட்டி குந்தவ்வைதேவியார் தஞ்சைக்குச் சென்றிருந்தாள்.

இளையபிராட்டி தஞ்சைக்குச் சென்றிருப்பதாகவும் அருள்மொழிவர்மருக்குப் பட்டாபிஷேக நாள் குறித்துவிட்டதாகவும் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்காகச் சென்றிருப்பதையும் சுமதி கூறினாள்.

“அருள்மொழிவர்மருக்குப் பட்டாபிஷேகமா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் இன்பவல்லி.

“சோழநாட்டிற்கு அவர் அரசர்; நான் சோழநாட்டின் ராணி. ஆகா, நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்” என்று ஆனந்தமிகுதியாலும் உணர்ச்சி மிகுதியாலும் கூத்தாடிக் கொண்டே பேசினாள்.

இங்குத்தான் சுமதி தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒரு தவறு செய்துவிட்டாள். இன்பவல்லி மனத்திலே கற்பனை செய்து கொள்ளும் ஆசை நிறைவேற முடியாத ஆசை என்பதை அவளுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணினாள். நல்ல முறையில் அவ்வாறு கூறினால் திடீரென்று அவள் அடையப்போகும் பெரும் ஏமாற்றத்திலிருந்தும் அதனால் உண்டாகக் கூடிய அதிர்ச்சியினின்றும் மீட்டுவிடலாம் என்று எண்ணினாள்; இன்பவல்லி அருள்மொழிவர்மர் மீது காதல் கொண்டிருப்பதையும் அருள்மொழிவர்மரும் இன்பவல்லிமீது மிகுந்த அபிமானத்துடன் இருப்பதையும் இளையபிராட்டி அறிந்துகொண்டு அந்தக் காதல் வளர்ந்து இன்பவல்லி அருள்மொழியை மணந்துகொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டால் அரசாங்க அந்தஸ்துக்கே குறைவு ஏற்படும் என்பதால் இருவரையும் சந்திக்காமல் இருப்பதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி வருவதைச் சுமதி தெரிந்து கொண்டுதான் இருந்தாள். சங்கரத்தேவனிடம் கொடுத்து அனுப்பிய ஒலையின் முக்யத்துவமே இன்பவல்லியும், அருள்மொழியும் சந்திக்காமல் இருப்பதற்காகத்தான் என்பதையும் சுமதி அறிந்திருந்தாள்.

பிறகு ஒரு சமயம் இன்வல்லி, இந்தச் செய்தியை அறிந்து வேதனைப்படப்போகிறாளே; பேதைப் பெண் ஒருத்திக்கு இத்தகைய தொல்லை வரவேண்டாம் என்று சுமதி வேதனையடைந்தாள். காதலின் வலிமையைச் சுமதிக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமா? சங்கரத் தேவனிடம் அவள் கொண்டிருக்கும் காதலின் சக்தியை இதுவரை யார் அறிந்திருக்கிறார்கள்.

அவளுடன் பேசுவதற்குக்கூட சங்கரத் தேவனுக்கு நேரம் கிடையாது. நாட்டிற்காக உயிரையே கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கும் வேளக்காரப் படையைச் சேர்ந்தவனை அவள் காதலிக் கலாமா? ஏன் கூடாது? காதலுக்கு எப்போதுமே உயர்வு தாழ்வும், கைகூடாத இடம் என்ற பாகுபாடும் தெரியாது. வேளக்காரப் படையை அறியுமா இளவரசரை அறியுமா ஏன் — நாட்டு மன்னன் என்ற வித்தியாசத்தைத்தான் புரிந்து கொள்ளுமா?

தனக்கு ஏற்பட்டது போல்தான் இன்பவல்லிக்கும்; இன்பவல்லியிடம் தோன்றிய காதல் 'அரசர்' என்றும் 'ஆண்டி' என்றும் தெரிந்து ஒதுங்கிவிடுமா?

இருவர் நிலையும் ஒன்றுதான். இருவருடைய காதலும் நிறைவேறுவதற்குப் பல சங்கடங்களை அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும் ஆனால், சுமதி இன்பவல்லியின் நிலையைக் குறித்துப் பரிதாபப் படுகிறாளே. இவளுடைய காதல் நிறைவேறுது போய் விடுமோ என்று வேதனைப்படுகிறாளே!

இன்பவல்லியின் காதலுக்கு எப்படியும் இடையூறு வரும் என்பது சுமதிக்குத் தெரியும். அதை முன்பாகவே எச்சரித்து விட்டால் இன்பவல்லியை அதிர்ச்சி அடைவதிலிருந்து தடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்தாள்.

“இன்பவல்லி, சோழநாட்டின் அரசியாக நீ ஆகப் போவதில் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி. ஆனால்...” என்று சுமதி இன்பவல்லியிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

இன்பவல்லியின் முகபாவம் ஏன் என்று கேட்பது போல் இருந்தது.

“சோழநாட்டின் அரசியாக ஆகக்கூடிய பாக்கியம் ஒரு வருக்கே உண்டு என்று உனக்குத் தெரியாதா?” என்று சுமதி கேட்டாள்.

சுமதி ஏன் இவ்வாறு கேட்கிறாள் என்று இன்பவல்லிக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் உள்ளத்தில் திடீரென்று பெரும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. “ஆம்; நான் தான் அரசியாகப் போகிறேன். என்னிடம்தான் அவருக்கு அன்புதிகம். எங்களிருவருடைய உள்ளங்களும் பேசிக்கொண்ட ரகசியப் பாஷை வேறு யாருக்கும் தெரியாது. என்னை அவர் எப்படியும் சில நாட்களில் சந்திப்பார். சந்தித்தவுடன்...” இன்பவல்லி இப்படிக்கூறும்போது அவளுக்குச் சற்று நாணம் ஏற்பட்டது. என்ன தான் உணர்ச்சி வசப்பட்டவளானாலும் அவள் பெண். பெண்மைக்கு உரிய நாணம் அவளைக் கௌவிக்கொண்டது.

“அதைச் சொல்வதற்கே எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது! இருந்தாலும் ஒரு நிலையைக் கடந்தவளுக்கு நாணம் என்ன? என்னை அவர் சந்தித்தவுடன் நான் அவரது பரந்த மாட்பிலே முகத்தைப் புதைத்து விம்முவேன். துக்கத்தால் எழுந்த விம்மல் ஒலியாக அது இராது. பேரானந்தத்தால் பொங்கிய விம்மலாகும் அது. பிரிந்தவர் கூடியதால் பிறந்த ஆனந்தமாகும் அது. என் கருங்கூந்தலை அவர் மெல்லத் தடவுவார். அவர் கரங்கள் கூந்தலோடு நிற்குமா? என் தோள்களின் அழகை முன்னொரு காலத்தில் வர்ணித்திருக்கிறார். அந்தத் தோள்களின் அழகு முன்னேவிட இப்போது அதிகமாயிருக்கிறதா என்று அவரது கரங்கள் ஆராயும். “உனக்குத் தெரியுமா சுமதி? அவருக்கு இசையில் மோகம் அதிகம். நடனத்தில் ஆசை அதிகம். அவர் ஒருமுறை சொன்னார்: இசையும். நடனமும் ஓர் உருப்பெற்று வந்ததுபோல் நான் விளங்குவதால்தான் அவருக்கு என்மீது அபிமானம் ஏற்பட்டதாம். நடனத்தின் மீது அவருக்கு உள்ள அபார ஆசையால்”

விக்கிரமன்

நடனத் தோற்றங்களை ஓவியமாகத் தீட்டவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். அருமையான நடனத் தோற்றங்களை— மின்னெட்டும் நேரத்தில் தோன்றி மறைந்துவிடக் கூடிய பாவ, முத்திரைகளை என்றும் அழியாமல் இருக்கக் கல்லிலே சிலையாக வடிக்க விரும்பினார். அதனால்தான் ஓவியரையும், சிற்பியையும் அஜந்தாவுக்கு அனுப்பினார். அவர்களுக்குத் துணையாகக் கலைக்கு உதவியாக என்னை அனுப்பினார். அஜந்தாவினின்று திரும்பி வந்தோம். உடனே இளவரசர்— இல்லை. இல்லை— அரசர் எங்களை வந்து சந்திப்பார் என்று எண்ணினேன்; அவர் வரவில்லை அவரைத்தேடி நான் வந்துவிட்டேன். நான் வந்தது அறிந்து அவர் ஓடோடி வருவார்...” இன்பவல்லி இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே சென்றபோது சுமதி குறுக்கிட்டு— “பேதைப்பெண் என்றால் உனக்குத்தான் தகும். அரசர் உன்னை வந்து சந்திப்பார் என்று இன்னமும் நினைக்கிறாயா? அவர் அதுபோல் திடீரென்று இங்கெல்லாம் வரலாமா? பட்டமகிஷியாக லோகமாதேவி இருக்கும்போது உன்னையும் அந்தப்புரத்தில் சேர்ப்பார்களா? விவரம் தெரியாமல் நீ இன்னும் நம்புகிறாயே. கிடைக்காத ஒரு பொருளை எதிர்பார்த்து ஏமாறுவதைவிட அதை மறந்து விடுவதுதான் நல்லது” என்றாள்.

இன்பவல்லி திடுக்கிட்டாள் — ஆத்திரமடைந்தாளா என்று சொல்லமுடியாது. “உனக்கு எப்படித்தெரியும் சுமதி” என்று கூவினாள்

சுமதி அமைதியான குரலில். “இன்பவல்லி, என்னைத் தவறாக நினைக்காதே. உன்னுடைய நன்மைக்காகத்தான் கூறுகிறேன். திடீரென உனக்கு அதிர்ச்சி ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காகக் கூறுகிறேன்.

“சோழ நாட்டின் மாமன்னராகத் திகழப்போகிறவருடன் சரிசமமாக ஒரு நாளும் அரியணையில் அமரமுடியாது. இளையபிராட்டியாருக்கு விருப்பமில்லாத ஒன்றை அரசர் மீறமாட்டார் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? இளைய பிராட்டி உன் காதலைப் புரிந்துகொண்டவுடன்

எப்படியாவது அதற்குத் தடைபோட விரும்பினார். உன்னைத் தன் இளவலுடன் சந்திக்காமல் இருக்கத் திட்டங்கள் வகுத்தார். அஜந்தா யாத்திரைக்கு ஏற்பாடு செய்தவரும் அவரே. அதனால்தான் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். உன் காதல் ஈடேறாது என்று. இந்தச் சொல்லை ஒரு பெண் மற்றொரு பெண்ணுக்குச் சொல்லக்கூடாதுதான். ஆனால், ஏற்படப்போகும் திடீர் அதிர்ச்சியினின்று உன்னைக் காப்பாற்றவே உண்மைகளை எடுத்துக் கூறினேன்” என்றாள்.

இன்பவல்லி மௌனமாக அவள் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு “சுமதி, உன்னுடைய யோசனைக்கு நன்றி. ஆனால், எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. இரத்தினவியாபாரியாக முதன் முதலில் நான் சந்தித்த சோழ இளவரசர் இரத்தினம் போன்றவர். அவர் என்னைக் கைவிட மாட்டார். இந்த விஷயத்தில் யாரும் அவரைத் தடை சொல்ல முடியாது. நான் வேண்டுமா, இந்தச் சோழ அரியணை வேண்டுமா என்றால் அவர் என்னைத்தான் விரும்புவார். இப்போதே அவரைச் சந்திக்கச் செல்கிறேன். அவரது மகுடாபிஷேகத்திற்கு முன்பு அவரை நான் சந்தித்தாக வேண்டும்” என்று கூறிய இன்பவல்லி தஞ்சையை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

22. அவருக்கில்லாதது வேறு யாருக்கு?

இன்பவல்லி தஞ்சையை அடையும்போது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. பூர்ணிமைக்கு முதல் நாளாதலால் வானம் சந்திரோதயத்தை எதிர்நோக்கி இருந்தது இன்பவல்லிக்கும் அந்த நிலைதான். அவள் இதயக் கடலின் அலைகள் சந்திரோதயத்தை எதிர்நோக்கி இருந்தன. முழுமதி தோன்றிவிடும்.

அலைகள் குதூகலத்துடன் பொங்கி எழும். கரையைத் தழுவும்; கரையினின்று மீளும்.

இன்பவல்லி ஏனோ 'களுக்' கென்று சிரித்தாள். 'அடி பேதைப் பெண்ணே! என்னதான் குதூகலமாகத் துள்ளி எழுந்து ஆரவாரம் செய்தாலும் அலைக்கரம் வான்மதியைத் தொடமுடியுமோ?' என்று உள்ளக்குரல் எழுந்தது.

“ஆம் முடியாதுதான். தொடுவது போன்ற களிப்பில் அவை பொங்குகின்றன. கண்டுவிட்ட இன்பம் ஒன்று போதுமே...” என்று அதற்கு மறுமொழி கொடுத்தது மற்றொரு குரல்.

இப்பொழுது அவளிடமிருந்து சிரிப்பொலி மறைந்தது. அவளால் அரசரை அடையமுடியாதா? அவரைக்காணும் பாக்யம் ஒன்றை மட்டும் பெற்றுவிட்டால் போதுமா? அப்படித்தான் நேர்ந்துவிடுமா? அதற்குத்தக்கபடி இதயத்தைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். சுமதி கூறுவதுபோல் ஏமாற்றம் காத்திருக்கலாம். அதற்காக அயர்ந்து விடக்கூடாது.

அவள் சோதிடர் வீட்டுத் திண்ணையில் தங்கியிருந்தாள். சோதிடரும் அவர் மகளும் வெளியூர் சென்றிருந்ததால் வீடு பூட்டப்பட்டிருந்தது நடந்துவந்த களைப்பு இன்பவல்லியைச் சூழ்ந்துகொண்டது. வீட்டிற்குள்ளே இருப்பவரை அழைத்துக் குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்கலாம் என்று அவள் “அம்மா, அம்மா” என்றழைத்தாள். “ஐயா, ஐயா” என்று குரல் கொடுத்தாள். பிறகுதான் வீட்டில் யாரும் இல்லை என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. தாளிட்ட சுதவும் அவளுக்கு மிகுந்த சோர்வை அளித்தது. அவளுடைய மனக் சுதவும் இப்படித்தான் மூடிக்கிடக்குமோ—அவளால் கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்கமுடியவில்லை. அப்படி நேர்ந்துவிட்டால் அவள் தாங்கமாட்டாள், பிறகு அவள் யாருக்காக இந்த உலகில் வாழவேண்டும்!

இன்பவல்லி மெல்லத் திண்ணையைவிட்டு எழுந்தாள். அருகே நீர்நிலை ஏதாவது இருந்தால் களைப்புத்தீரத் தண்ணீர் பருகலாம் என்று நடந்தாள்.

திடீரென்று வாத்ய கோஷங்கள் முழங்குவது கேட்டன. தீவர்த்தியின் ஒளி சாலையில் கோடியில் தெரிந்தது முரசு முழங்கும் ஒசை கேட்டது.

கரி பரியுடன், படை வீரர்கள் அணிவகுத்து வருவது தெரிந்தது. பட்டத்து யானை முசப்படாத்துடன் அசைந்து வருவது தெரிந்தது. சிவிகைகளை 'ஹோஹோ' என்ற ஒலியுடன் சுமந்து வருவது தெரிந்தது. புலிக்கொடி பறக்க மற்றும் அரச சின்னங்களைப் பலர் சுமந்து வந்தார்கள்.

இன்பவல்லி சாலையின் ஓரமாக மரத்தின் அடியில் நின்று கொண்டாள். ஊர்வலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஊர்வலம் என்றால் சாதாரண ஊர்வலம் அன்று அது. தொலைவில் பார்த்தபோது சிறு ஊர்வலம்போல் தோன்றியது. அப்பப்பா! அது நெருங்கி விட்டது.

நூற்றுக்கணக்கான தீவர்த்திகள் இரவைப் பகலாக்கின. வாழ்த்தொலி வானமண்டலத்துத் தேவர்களைப் பூமிக்கு இறங்கி வருமாறு செய்தது.

சோழநாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள் அந்த ஊர்வலத்தில் பரியின்மீது ஊர்ந்து வருவது அவர்களது சின்னங்களைத் தாங்கிய வீரர்கள் எழுப்பும் ஒலியிலிருந்து தெரிந்தது. அவர்களைத் தொடர்ந்து அவர்களுடன் வந்த மங்கையர்கள் சுமந்துவந்த பரிசுப்பொருள்கள் விலைமதிப்பற்றதாகத் திகழ்ந்தன.

சிலம்பம் சுழற்றுபவர்கள் திறமையைப் புலப்படுத்திக் கொண்டு வந்தனர். மல்யுத்தத்தில் சிறந்த மல்லர்கள் கம்பீர நடைபோட்டு வந்தனர்.

வடக்கே காளத்தி நகரிலிருந்து வந்த நடனமாதர்கள் நாட்டியமாடியவாறே நடந்து சென்றனர்.

சீனத்திலிருந்து வந்திருந்தவர்கள் தங்கள் கரங்களில் தங்கியிருந்த தீவர்த்தியில் ஏதோ பொடியைத் தூவுவதையும் அவை பலவித வண்ண விசித்திரங்களுடன் எரிவதையும் காட்டி அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தி வந்தனர். அவை திடீரென்று பல மின்னல்களைப் போன்ற ஒளியை ஏற்படுத்தின.

அப்பப்பா; எவ்வளவு நீண்ட ஊர்வலம்! இன்பவல்லி வியப்புடன் நோக்கினாள். பசி பறந்தது. களைப்பு கலைந்தது. ஒவ்வொரு குதிரையாக அவள் நோக்கினாள். சிவிகையில் அரசு குடும்பத்து மகளிர் சென்றனர். உயர்ந்தராகக் குதிரைகளில் வீராதி வீரர்கள் சென்றனர்.

அதோ; வல்லவரையர் வந்தியத்தேவர் செல்கிறார். இன்பவல்லியின் இதயப் படபடப்பு அதிகமாகியது. கண் இமைகள் ஏனோ இன்னும் அதிகம் படபடத்தன. வல்லவரையர் வருகிறார் என்றால் அவரும் வருவார்.

இவ்வளவு பெரிய ஊர்வலம், கோலகலமான ஊர்வலம், அவருக்கு இல்லாது வேறு யாருக்கு இருக்கமுடியும்?

அவள் நினைத்தது சரிதான். அருள்மொழிவர்மர் கம்பீரமாக யானைமீது அமர்ந்திருந்தார். அவர் பின்புறம் ஒரு பணியாளர் அமர்ந்து சாமரம் வீசிக்கொண்டிருந்தார். அவர் அணிந்திருந்த ஆடை அணிகள் இருளைப் பகலாக்கும் வகையில் ஜ்வலித்தன. அவர் விழிகளில் தெரிந்த ஒளி அவள் உள்ளத்தை ஊடுருவியது.

இன்பவல்லியின் உடல் முழுவதும் ஒரு கணம் வியர்த்தது. ஏனோ படபடவென நடுங்கியது. அவர் என்னைப் பார்க்காமல் இருக்கமாட்டார். பார்த்துவிட்டால் என்ன அதிசயம் நடக்கும்?

யானைமீது இருந்து கீழே இறங்கிவிடுவாரா? என்னருகே விரைந்து வருவாரா? காவல் வீரர்களும், மற்றும் ஊர்வலத்திலிருப்பவர்களும் திகைத்து ஓடோடி என்னருகே அவருடன் வரமாட்டார்களா?

நான் ஒரு நொடியில் உயர்ந்துவிடுவேன். நான் எல்லோர் எதிரேயும் மிக மிகப் பெரியவளாகிவிடுவேன். “தேவி, இன்பவல்லி” என்று என்னை அழைப்பார்கள்.

ஊர்வலம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. இரைச்சலும் ஒலியும் ஆரவாரமும் இசையும் அவள் செவிகளில் விழவில்லை. அவள் பார்வை அசைந்து அசைந்துவரும் யானைமீது இருந்தது.

அதோ அவள் இருக்குமிடத்துக்கு அருகே யானை வருகிறது. இன்பவல்லி, கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு யானை அருகே செல்ல முயன்றாள்.

“நான்நான் இன்பவல்லி-இதோ இருக்கிறேன்” என்று வாய்விட்டுக் கூவுகிறாள். அவள் கூறியது அருண்மொழி வர்மர் செவிகளில் விழவில்லையா? ஊர்வலம் சென்று கொண்டே இருக்கிறதே.

ஃ

ஃ

ஃ

இன்பவல்லி தன் மயக்கநிலை தெளிந்து விழித்தபோது தனக்கு அறிமுகமானவரது மடியின்மீது சாய்ந்துகொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

“குழந்தாய், இன்பவல்லி” என்று முதியவர் - சிற்பி - அவளை அழைக்கிறார்.

இன்பவல்லி அவரை உற்றுப்பார்த்து, “நான் எங்கிருக்கிறேன்? இது என்ன அரண்மனையா?” என்று கேட்கிறாள்.

“ஆமாம், குழந்தாய்; அரண்மனையில்தான். நமக்கென்று தனியே விசாலமான இடத்தை ஒழித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், இப்போது எப்படி இருக்கிறது? மயக்க ழுற்றவளாய் சாலை ஓரத்தில் கிடந்தாய் - எப்படி அங்கு வந்தாய்? என்ன நேர்ந்தது என்பதை எனக்கு விளக்கிச் சொல் குழந்தாய்” என்று முதியவர் பரிவுடன் அவள் தலையைக் கோதியவாறு கேட்டார். இன்பவல்லி கண்

விழித்துச் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். ஓவியர் வாசீசன் நின்று கொண்டிருந்தது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

“குழந்தாய், இதோ இந்தச் சூடான பாலைக் கொஞ்சம் பருகு” என்றார் முதியவர்.

இன்பவல்லிக்குச் சுற்று நாணமாகவும் இருந்தது. முதியவருடைய மடியிலிருந்து எழுந்து, ஓவியரைப் பார்த்த படி, “என்னை இன்னும் குழந்தாய், குழந்தாய் என்று அழைக்கிறீர்களே, நான் என்ன சிறுமியா?” என்றாள்.

“ஆமாம்; நீ குழந்தைதான். பருவச் செழிப்புடன் நீ வளர்ந்துவிட்டாலும் இன்னும் நீ உள்ளத்தால் குழந்தை தான். விஷ்ணுசித்தர் கோதையை வளர்த்து அரங்கனிடம் ஒப்படைக்கவில்லையா? அதுபோல் நான் விஷ்ணுசித்தர், நீதான் கோதை.”

“என்னை யாரிடம் ஒப்படைக்கப் போகிறீர்கள்? இந்தப் பூவுலகத்து மானுடருக்கு நான் ஏற்றவளில்லையா? யாராவது தேவன் வருவானா? அல்லது நான் தேவலோகம் சென்ற பிறகுதான் எனக்கு வாழ்வா? நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“குழந்தாய்! இரவெல்லாம் நீ உன் வசம் இல்லை. வாய் மூடாமல் பேசிக்கொண்டே இருந்தாய். கவி பாடினாய். கனிவுச் சொற்கள் பேசினாய்...”

“அப்படியென்றால், என்னை நீங்கள் எங்கிருந்து கண்டு அழைத்து வந்தீர்கள்?”

“சாலையின் ஓரத்திலே மரத்தடியில் மயங்கிக் கிடந்தாய். அருண்மொழிவர்மர் காவிரியில் நீராடி மாளிகைக்கு ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டார். அந்த ஊர்வலத்தில் நாங்களும் இருந்தோம். உன்னைக் கண்டோம். இங்கே தூக்கி வந்தோம்.”

“அருண்மொழிவர்மர் என்னைப் பார்த்தாரா?”

“இன்பவல்லி! அவர் உன்னைப்பார்த்திராவிடில் இவ்வளவு பெரிய மாளிகையில் உன்னைத் தங்கச் செய்வதற்கு வசதி செய்திருப்பாரா? உன் உடல்நிலையைக் காண்பதற்கு நடுச் சாமத்துக்குப் பிறகு ஒருமுறை வருவாரா?”

“ஐயா, அவர் வந்தாரா? இங்கு வந்தாரா? என்னைக் கண்டாரா? என் மயக்க நிலையின்போதுதான் என்னைப் பார்த்தாரா? நான் துரதிர்ஷ்டசாலி. சுய நினைவுடன் இருக்கும் போது அவரைச் சந்திக்க முடியாது போய்விட்டதே!”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்? இப்பொழுது உனக்குச் சுயநினைவு வரவில்லையா? இனியும் அவர் உன்னைச் சந்திக்காது இருந்துவிடப் போகிறாரா? அவருக்கு இருக்கும் தலைசிறந்த வேலைகளிடையே உன்னை வந்து பார்த்தாரே?”

“தலைசிறந்த வேலைகளுக்கிடையே என்றால்...என்னைக் காண்பதும் தலையாய கடமையல்லவா?”

“ஆமாம்: ஆமாம்; இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் அவர் சோழநாட்டுச் சக்கரவர்த்தியாகி விடுவார். தஞ்சை கோலாகலமாக விளங்குகிறதே உனக்குத் தெரியாதா? இரவெல்லாம் நகரமக்கள் உறங்கவில்லை தெரியுமா? வைகறைப்பொழுதில் நீராடிவிட்டு மக்கள் எல்லோரும் சபை மண்டபம் நோக்கிச் செல்கிறார்கள். எட்டு திக்குகளினின்று சாத்திர விற்பன்னர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். தில்லைச் சிதம்பரத்தினின்று தீட்சிதர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். ஆடல் கலைவல்ல மகளிரும், பாடகரும், விறலியரும், பாணரும் குழுமியிருக்கிறார்கள். அருண்மொழிவர்மரின் சிரசிலே சிபிச் சக்கரவர்த்தி சூடிய மணீ மகுடம் கம்பீரமாக விளங்கப் போகிறது கரிகால் பெருவளத்தானும், விஜயாலயரும், பரர்ந்தகரும், சுந்தர சோழரும் சூடிப் பெருமையடைந்த சிவனருள் பெற்ற மகுடம் அமரப் போகிறது. அதை அணிய வேண்டிய அருண்மொழிவர்மருக்குத் தலையாய கடமை வேறு இருக்கிறதா?” முதியவர் வர்ணித்துக்கொண்டே போகும்போது இன்பவல்லி இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தாள்.

“நான் மகுடாபிஷேக நிகழ்ச்சியைக் காணவேண்டாமா? சபை மண்டபத்திற்கு வருவதற்கு எனக்கு அனுமதி கிடை யாதா?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள்.

“ஆகா; உனக்கில்லாத அனுமதியா? நீயன்றோ இனி எங்கனையெல்லாம், அனுமதிக்கவேண்டும். உனக்கு உடல்நிலை சரியாயிருந்தால் உனக்கு சபையிலில்லாத இடமா? இரவெல் லாம் நீ ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தாய், பாடினாய், சிரித்தாய், விம்மினாய். எங்களுக்கெல்லாம் பயமாய்ப் போய் விட்டது. அரண்மனை வைத்தியர் வந்தார். உன்னை ஏதோ ஒரு காற்று சூழ்ந்திருக்கிறது என்கிறார்கள். அருண்மொழி வர்மர் வந்தார். அவர்கள் கூற்றை மறுத்து அனுப்பிவிட்டு, ‘நன்றாய் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்! நாளை நான் வந்து சந்தித்த பிறகு உன் உடல்நிலை சரியாகிவிடும்’ என்றும் சொன்னார். ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் நீ அங்கு வரமுடியுமா?” என்று கனிவுடன் கூறினார்.

கனிவான சொற்களாகத்தான் அவை அவளுக்குத் தோன்றின. அமுதம் பாய்ந்தது போலிருந்தது.

“நான் வரத்தான் போகிறேன். மகுடாபிஷேகம் பார்ப் பதற்கு மட்டுமா? கோலாகலமான இந்த நாளில் நடன மாதர்கள் வேறு எங்கிருந்தெல்லாமோ வந்திருக்கும்போது, அவரை மகிழ்விக்க இல்லாத இந்தக் கலை வேறு யாருக்கு? சபையிலே நான் திறமை காட்டி ஆடப்போகிறேன் கொடி கட்டி ஆடுவேன்: பாவைக் கூத்துப் பயிலுவேன். பாண்ட ரங்கம் நடிப்பேன், பரதக் கலையில் நான் கற்ற திறமை தெரி விப்பேன்... ஆனால், ஆனால் இந்த அமுக்கு ஆடையுடனா செல்வது! எனக்கு ஓர் உதவி செய்வீர்களா?” என்று அவள் வாய் திறக்கும் முன்பே, முதியவர், “இந்த மாளிகையில் வாய் அசைக்கும் முன்பே வேண்டியவை செய்ய ஏராளமான பணியாட்கள் உள்ளனர். இதோ நீ குளித்து, புத்தாடை அணிய வழிசெய்கிறேன்” என்றார்,

இன்பவல்லி மனம் மகிழ நீராடினாள், ஆபரணங்களைத் தன் மனத்திற்கு ஏற்றபடி அணிந்தாள் நடனம் ஆடுவதற்கு வசதியாக ஆடையைத் தேர்ந்தெடுத்தாள்.

இன்பவல்லி நடன ராணியாகத் திகழ்ந்தாள். அவள் கால்கள் பூமியில் பாவாது போல் தோன்றின. மேகமண்டலத் திற்கு அப்போதே போய்விட வேண்டும் என்ற பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

பணிப்பெண்கள் இன்பவல்லியைச் சபை மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் செல்லத் சித்தமாயிருந்தனர்.

அப்போது அங்கே பரபரப்பு ஒன்று ஏற்பட்டது பணிப் பெண்கள் பயபக்தியுடன் ஒதுங்கி நின்றனர் தரையிலே சிதறிக் கிடந்த ஆடைகளை ஒருத்தி பரபரப்புடன் சேகரித்தாள். ஒருத்தி பலகணியின் திரைச்சீலையைத் சரிப்படுத்த விரைந்தாள்.

மூடியிருந்த சாளரத்தின் திரைச் சீலையைத் தள்ளிவிட்டுச் சூரிய வெளிச்சம் உள்ளே நுழைவதற்கு வழி செய்தனர் சிலர்.

இளையபிராட்டி குந்தவ்வை தேவியார் எதிர்பாராத விதமாக அங்கே வந்து கொண்டிருந்தாள். முடிகூட்டு விழா நடைபெறுவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரமே இருந்தபொழுது இளையபிராட்டி “இன்பவல்லி, இன்பவல்லி” என்று அழைத்துக்கொண்டு வரக் காரணம் என்ன?

23. எனக்கு அங்கே இடம் கிடையாதா?

இன்பவல்லியை நடனமாதர் உடையில் கண்ட குந்தவ்வை ஒருமுறை அவளைப் பாதாதிசேசம் உற்று நோக்கினாள். இளையபிராட்டியின் பார்வை வேகம் இன்ப வல்லிக்குக்குத் தாங்க முடியவில்லை. விழியைச் சற்று மூடி

தலையைச் சற்றுத் தாழ்த்திக் கொண்டாள் கால் விரல்கள் தரையில் ஏதோ செய்தி எழுத முயன்றன.

“இன்பவல்லி, இந்த அலங்காரத்தில் நீ மேலும் அழகாக விளங்குகிறாய்! ஆனால், சபை மண்டபத்திற்கு இந்த ஆடையுடன் நீ ஏன் வருகிறாய்? இங்கே வேறு உடைகள் இல்லையா?” என்று குந்தவ்வை குரலில் அன்பு நெளியக் கேட்டாள்.

இன்பவல்லிக்கு உடனே பேசுவதற்கு வார்த்தை வர வில்லை. தன்னைக் கண்டாலே வெறுப்புடன் நோக்கக்கூடிய இளையபிராட்டியார் தேன் குரலில் பேசுவது நிஜம்தானா? அல்லது பிரமையா?

“இன்னும் நீ புறப்படாமல் இருக்கிறாயே? நேரமாக ஆக இடமே கிடைக்காமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது?” என்று குந்தவ்வை கேட்டாள்.

“இடம் கிடைக்காதா? சோழநாட்டுச் சபா மண்டபம் அவ்வளவு சிறியதா? முப்புறமும் மாடங்களில்லையா? சிங்கா தனத்தின் இருபுறத்திலும் நீண்டுஓடும் தாழ்வாரம் இல்லையா? சிங்காதனத்தின் எதிரே விசாலமான இடமில்லையா, நடன மாதர்கள் தம் திறமையைக் காட்டப் பளிங்கு போன்ற தள வரிசை இல்லையா? எனக்கு அங்கே இடம் கிடைக்காதா?”

இன்பவல்லி மெல்லப் புன்னகை புரிந்தாள். அவள் மெல்ல மறுபுறம் திரும்பினாள். கால் சலங்கை ஒலித்தது.

“மகுடாபிஷேகத்தைக் கண்டு களிப்பதற்காகவா நான் சபை மண்டபத்திற்கு வருகிறேன்?”

“பிறகு?”

“எட்டுத் திசையிலிருந்தும் வந்திருக்கும் அரசர்கள் மகிழ், கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறப் போகின்றன இல்லையா?”

“ஆமாம், நீயும் உன் நடனத் திறமையைப் புலப்படுத்த வருகிறாயா?”

“இல்லை, இல்லை! என் நடனத் திறமையை இப்போது தான் நான் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பதில்லை. அவர் எப்போதோ அறிவார். மற்றவர்கள் என் திறமையை மெச்சுவதற்காகவும் வரவில்லை. அவரை இந்த நல்ல நாளில் மகிழ்விக்க வருகிறேன். அவருக்காக மட்டும் பலவித நடனங்களை ஆடிக்காட்ட வருகிறேன். அவர் மனத்தை மகிழ்விக்காமல் நான் இருந்து என்ன பயன்?”

இன்பவல்லி இப்படிச் சொன்னதும் குந்தவ்வை மௌனமான இருந்தாள். இன்பவல்லியின் உள்ளத்தில் இருப்பதை ஊடுருவி அறிய முயன்றாள்.

“இன்பவல்லி! சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உன்னை நான் சந்தித்தது நினைவிருக்கிறதா?” என்று கேட்டாள்.

“நன்றாக நினைவிருக்கிறது தேவி.”

“என்னைப் பற்றி அப்போது என்ன முடிவு செய்து கொண்டாய்?”

“தங்களை முடிவு செய்து கொள்ள நான் யார்? எளியவள் பேதை நீங்கள் அரசரின் சகோதரி, வல்லவரையர் தேவி. இந்த நாட்டின் மேன்மைக்கு நீங்கள் காரணமானவர். உங்களைப் பற்றி நினைக்கவே எனக்குத் தகுதியில்லை.”

“அப்படிச்சொல்லாதே இன்பவல்லி; உன் மனம் கவர்ந்த அருண்மொழி வர்மரை நான் சேர்த்துவைக்க உதவக்கூடியவளா இல்லையா என்று நீ உன்னைப்பற்றி முடிவுசெய்து கொள்ளவில்லையா?”

“இன்பவல்லி, இந்தத் தோற்றத்துடன் நீ சபையில் ஆடுவதற்குச் செல்கிறாயா?” என்று கேட்டாள் குந்தவ்வை.

“ஆம், தேவி. அவரது சபையில் ஆடிய முதல் நடனமங்சையாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசை.”

“நடன மங்கையாகவே வாழ்நானைக் கழித்துவிடவேண்டும் என்பதுதான் உன் இலட்சியமா?”

“அரசர், அரசராக மட்டும் வாழ்க்கையை ஒட்டிவிட நினைப்பதில்லையே. படைத்தலைவர் படைத்தலைவராக வாழ்நானைக் கழிக்க நினைப்பதில்லையே. மேலும் ஓர் இசைவாணர் கூட இசை ஒன்று மட்டுமே தன் இலட்சியமென நினைப்பதில்லையே?”

“அப்படி நினைத்தால்தான் உண்மைக் கலைஞர்: இல்லாவிடில்...”

“இல்லாவிடில்...”

“கலைப் போர்வையில் வேறு எதையோ சாதிக்க விரும்புவதாகத்தான் அர்த்தம்.”

இளையபிராட்டி அவ்வாறு கூறிவுடன் தன்னைப் பற்றித் தான் இளையபிராட்டி மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு விட்டாள் இன்பவல்லி. நடனக் கலை என்னும் போர்வையில் தான் அரசரைக் காதலிக்கும் பெரும் குற்றம் புரிவதாக இளையபிராட்டி கருதுகிறாள். கருதட்டும், அவ்வாறே நினைக்கட்டும்; என் உள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத இளையபிராட்டி வேறு எவ்விதமாவது நினைத்து விட்டுப் போகட்டும்; நான் இளவரசரைச் சந்திப்பதிலிருந்து என்னை யாராலும் தடுக்கமுடியாது. ஏன்? இளவரசரால்கூடத் தடுத்து விடமுடியாது. நேற்று அவர் என்னை வந்து பார்த்திருக்கிறார். மயக்க நிலையில் நான் இருந்தபோது பார்த்திருக்கிறார்.

இளையபிராட்டிக்கு அவர் வந்து சென்றது தெரிந்திருக்காது! நாம் இப்போது சொல்லி விடுவோம்.

“தேவி! நான் சபைக்கு வருவதை அரசர் விரும்ப மாட்டார் என்று நினைக்கிறீர்களா?” என்று இன்பவல்லி கேட்டாள்.

இளையபிராட்டி மிகவும் கவனத்துடன், “ஆகா; உன் வருகை அரசருக்கு இன்பத்தைத்தான் அளிக்கும். ஆனால், அவர் இன்று முதல் நம் இருவருக்கு மட்டும் சொந்தமில்லை நான் இனி அருள்மொழியைத் தம்பி என்று நினைக்கமுடியாது. சபை மண்டபத்தில் அவருக்கு வணக்கம் தெரிவிக்க வேண்டும். நீ கூட அவரை அவ்வளவு எளிதில் சந்திக்க முடியாது—இன்று சபை மண்டபத்தில் பார்ப்பதுதான் கடைசிப் பார்வையாக இருக்கலாம்—பிறகு அவரைச் சந்திப்பது அவ்வளவு எளிதன்று—அதனால் நீ சபைமண்டபத்தில் நடனமாடுவதைவிட, மேல் மாடத்தில் வசதியான இடத்தில் அமர்ந்து இமைகொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிரு, உன்னுடைய இதயக் கனல் அடங்கும்வரை பார்த்துக் கொண்டே...”

இளையபிராட்டி என்ன சொல்கிறார்? நான் அவரை இனி சந்திக்கவே முடியாதா? நான் சந்திக்க முடியாமல் போகலாம். ஆனால், அவர் என்னை வந்து சந்திக்கலாம் அல்லவா?

“தேவி! அரசரைச் சந்திக்கக் கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. ஆனால், அரசர் சந்திக்கக் கட்டுப்பாடுகள் இருக்க முடியாதல்லவா?” என்று இன்பவல்லி கேட்கும் போது அவள் விழிகள் ஜ்வலிப்பது தெரிந்தது.

இந்தப் பெண்ணை நடனமாடுவதிலிருந்து தன்னால் தடுக்க முடியாது என்பது குந்தவ்வைக்குத் தெரிந்து விட்டது.

புனிதமான மகுடாபிடேக நாளில், அருள்மொழியின் கவனத்தைக் கவர்ந்து நிம்மதியைக் குலைக்கும் அளவுக்கு இன்பவல்லியை அனுமதிக்கக் கூடாது என்று எண்ணினாள்.

இன்பவல்லியிடம் இளையபிராட்டி வினாபெற்றுக் கொண்டு சென்றாள்.

சபை மண்டபத்தில் நடன மங்கையின் உடையில் இன்பவல்லி நுழையும் போது அவளுக்கு அங்கே பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

அவளுக்கு அங்கே அனுமதி கிடைக்கவில்லை. மிகவும் கௌரவமான முறையில் அவளுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட

இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி மிகவும் உபசாரம் செய்து அழைத்துச் சென்றனர் பணிப்பெண்கள். சபைமண்டபத்தின் மேல் மாடத்தில் பலநாட்டுப் பெண்களுக்கு என்று ஏற்படுத்தப்பட்ட இடத்தில் இன்பவல்லிக்கும் ஓரிடம்!

இன்பவல்லி அங்கிருந்து சபை மண்டபத்தைப் பார்த்தாள். சிம்மாதனம் கோடியில் இருப்பது தெரிந்தது. அதில் அமரப்போகும் அரசரின் உருவம்கூட அவள் பார்வைக்குச் சரிவரத் தெரியாது.

“வேண்டாம் இந்த இடம்; நான் உட்கார மாட்டேன்” என்று கூவினாள் இன்பவல்லி. அவளுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அத்துடன் அழுகையும் சேர்ந்தது. ஏமாற்றமும் கலந்தது. அவளை மெல்ல நெருங்கி ஒரு பணிப்பெண், “அம்மா! நல்ல தொரு மங்கல விழா சமயத்தில் அபசகுனம்போல் ஏதாவது சொல்லாதீர்கள்; பிறகு எங்களுக்கு ஆபத்து; பிழைப்பே போய்விடும்” என்றாள்.

இன்பவல்லி அவளை விழித்து நோக்கினாள்: “நானா அபசகுனம்? மங்கல விழாவை மேலும் மகிழ்ச்சியாக்க வந்த நானா அபசகுனம்? எனக்குச் சபை மண்டபத்துக்குச் செல்ல வழிகாட்டு. நான் போகிறேன். நான் போய்த்தான் ஆக வேண்டும்” என்று கூவினாள்.

அவளுடைய பரபரப்பான பேச்சையும், அவளுடைய ஒரு விதமான பார்வையையும் கண்டு பணிப் பெண்கள் ஒரு கணம் நடுங்கினர். பிறகு நகைத்தனர்.

இன்பவல்லிக்கு ஆத்திரம் அதிகமாகியது “நீங்கள் வழிகாட்ட மாட்டீர்களா? உங்கள் அனைவருக்கும் வழிகாட்டப் போகும் எனக்கு வழிகாட்ட மாட்டீர்களா?” என்று கூவினாள்.

மீண்டும் அங்கே ‘கொல்’ என்ற சிரிப்பு. சிறிது பரபரப்பு. கீழே சபை மண்டபத்தில் அனைவரும் எழுந்து நிற்கின்றனர். வாழ்த்தொலி கேட்கிறது. மக்கள் ஆரவாரம் வெளியே எழுகிறது.

“என்னை விடுங்கள்! என்னை விடுங்கள்” என்று கூவிய வாறு இன்பவல்லி அங்கிருந்து ஓடினாள். கீழே நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் காண்பதில் கவனம் செலுத்தியவர்களுக்கு அவள் ஓடுவது தெரியவில்லை.

கீழே இறங்கிச் செல்லும் படிக்கட்டுகள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் இன்பவல்லி வேறு ஒரு வழியாக இறங்கினாள். அது வெளிப்புறத் தோட்டத்திற்குக் கொண்டு விட்டது. அங்கிருந்து சபைமண்டபத்தை நோக்கி ஓடிவந்தாள்.

அவள் மட்டுமா ஓடினாள்? தஞ்சை மாநகரத்து மக்கள் முடிசூட்டு விழாவைக் காணவிரும்பிய கட்டுக் கடங்காத மக்கள் அனைவரும் ஓடினார்கள். அவர்கள் வேகத்துக்கு இன்பவல்லியின் வேகம் எம்மாத்திரம்? அவளைத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடினார்கள். ‘வாழ்க அருண்மொழி! வாழ்க அருண்மொழி’ என்று வாழ்த்திக்கொண்டே ஓடினார்கள். அவள் உதடுகளும் ‘வாழ்க, வாழ்க’ என்று வாழ்த்தி முணுமுணுத்தன. ஆனால், அவளால் சபை மண்டபத்திற்குள் நுழைய முடியவில்லை.

24. காதல் சிகரம்

இரண்டாவது முறையாக இன்பவல்லி மயக்கமடைய வில்லை. ஆனால், மனம் வெறுத்த நிலையில், சபை மண்டபத்திற்குச் சென்று நடனமாட முடியவில்லையே என்ற வேதனையில் தன் இருப்பிடத்தை நோக்கித் தள்ளாடியவாறு சென்றாள். மாளிகையில் ஓரிருவரைத் தவிர வேறு யாருமில்லை. பெரிய விசாலமான கூடங்கள் ‘ஹோ’ என்றிருந்தன. அழகிய தூண்களும், பளபளக்கும் தரையும், மேல் விதானத்துச் சித்திர வேலைப்பாடும், அவள் வேதனையை மேலும் மேலும் அதிகப்படுத்தின. அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாள். அவள் நினைவுகள் கொஞ்சம்

கொஞ்சமாகப் பின்னோக்கி நகர்ந்தன. கடைசியில் முல்லைத் தீவிற்கு வந்து சேர்ந்தது நினைவு எனும் அருவி. அந்த வாழ்க்கையையே மீண்டும் அனுபவித்தால் போதும் எனத் தோன்றியது அவளுக்கு. மீண்டும் முல்லைத் தீவிற்கே சென்று விட்டால் என்ன? சிறிது நேரம் கழித்து இன்பவல்லியால் ஏதும் கற்பனை செய்து நினைக்கக்கூட முடியவில்லை. திடீரென்று அவள் எழுந்தாள் தான் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றினாள். புதிய ஆடைகளை அவிழ்த்து எறிந்தாள். பழைய ஆடையை அணிந்தாள்.

முதியவரும் வாசீசனும் பட்டாபிஷேகக் காட்சியைக் கண்டு வீடு திரும்பினர். கோலாகலமான அந்த விழா இனி வாழ்நாளில் எப்போதுமே காணமுடியாத அளவுக்குச் சிறந்ததாக இருந்தது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அருள்மொழிவர்மருக்கு இராஜராஜர் என்று சூட்டப்பட்ட புகழ்ப் பெயரிதான் சிகரம் வைத்ததுபோல் அவ்விழாவில் திகழ்ந்தது.

தகுதியுடைய பெயர். அரசர்களுக்கெல்லாம் அவர். அரசராத் தான் திகழப்போகிறார்! கடவுள் பக்தியும், கலை மோகமும், ஆட்சித் திறமையும், வீரமும் நிறைந்த அவர் ராஜாதிராஜராய் விளங்கினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. என்று புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டனர் முதியவரும், வாசீசனும்.

வாசீசனுக்கு அன்று சபையில் தனிப்பட்ட மதிப்பு. ரவிதாசன் வகையினர் தப்பி ஓடும்போது அவர்கள் சிக்குவதற்கு உதவியதால் இராஜராஜர் தான் பட்டமேறிய உடனேயே அளித்த மான்யத்தில் அவருக்குச் சில கிராமங்கள் பரிசாகக் கிடைத்தன. சோழநாட்டிற்குத் தொண்டாற்றிய பலர் கௌரவிக்கப்பட்டனர். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக அன்று இராஜராஜர் அறிவித்த ஒன்று அன்றைய நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் சிகரமாக அமைந்தது.

சோழநாட்டுத் தலைநகரமான தஞ்சையில் கோயிலொன்று எழுப்பப்போவதாகவும் அதற்கு நாலு

திசைகளிலிருந்தும் பணியாட்களை வரவழைக்கப்போவதாகவும், என்றும் அழியாத பெரும் சின்னமாக அந்தக் கோயில் திகழும் அளவுக்கு அதைக் கட்டுவதற்கான திட்டம் தன் கற்பனையிலிருப்பதாகவும் உடனே அதற்கான பணிகளை ஆரம்பிக்கப் போவதாகவும், வாசீசனிடமும், முதியவரிடமும், கோயில் அமைப்புக்கு வரிவடிவம் வரைந்துகொடுக்கும் பொறுப்பை அளித்திருப்பதாகவும் அவர் அறிவித்தார்.

தங்கள் வாழ்நாளிலேயே கிடைக்கும் பெரும்பாக்கியம் என்றே முதியவரும் வாசீசனும் கருதினார்கள். இவ்வளவு காலம் தாங்கள் காத்திருந்தது வீண்போகவில்லை என்று குதூகலித்தனர்.

இன்பவல்லியும் இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். 'ஹும். இதனால் எனக்கென்ன பலன்? பெரிய கோயில் கட்டப்போகிறார் அரசர், என் உள்ளக்கோயிலைப் பூட்டிவிட்டு.'

'நானும்தான் இதயத்தில் கோயில் கட்டியிருந்தேன். அதில் தெய்வத்தைக் குடியேற்ற முயன்று வருகிறேன். நடக்கவில்லையே. தெய்வத்தைக் காணவும் கூடாது என்றல்லவா தடுத்து வருகிறார்கள்.' இன்பவல்லி உற்சாகம் இழந்த நிலையில் ஒருவருடனும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்த போது அந்த மாளிகையில் பெரும் கலகலப்பு ஏற்பட்டது.

இராஜராஜர் வந்திருக்கிறார். சிற்பியுடனும், வாசீசனுடனும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் என்ற செய்தி அவள் செவியிலும் வீழ்ந்தது.

வாசீசன் அதற்குள் அமைக்கப்பட்டிருந்த வரிவடிவத்தைக் காவிக்கோட்டினால் சுவரில் வரைந்திருந்தார். இராஜராஜர் சொன்னார். 'நாம் அமைக்க வேண்டிய கோயில் மகத்தானது. அனைவர் மனத்திலும் என்றுமே அழியாமல் இருக்க வேண்டியது சுருங்கல்லால் கட்ட வேண்டும். பல காத தூரம் சென்றாவது சுருங்கல் கொண்டுவர வேண்டும். அதில் பல நூறு பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும். கடல் கடந்த நாடுகளில்

நான் சுற்றுப்பயணம் செய்தபொழுது ஒருதீவில் பெரியசிவன் கோயிலைக் கண்டேன் கண்காணாத தீவுகளில் பெரும்கோயில் இருக்கும்போது நாம் அதற்குச் சளைத்தவர்களாகலாமோ? புத்தபிரானுக்கு மிக உயர்ந்த சிலைகள், பெரும் சிலைகள் இருப்பதைக் கண்டேன்.

“திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருமாலின் பிரம்மாண்டமான சிலைபோன்று சிவபிரானுக்கும் சிலை அமைக்க வேண்டும். சிலை பெரியது என்றால் அதற்கு ஏற்ற கோயில் அமையவேண்டும். பெரிய கோயில் அமைந்தால் அதற்குத் தக்க விமானம் அமைக்க வேண்டாமா? நந்தி பகவான் மட்டும் சிறியவராக இருப்பாரா? பெரிய நந்தி, பெரிய கோயில், பெரிய லிங்கம். பெரிய நாயகி, பெரிய விமானம். பெரிய நடராசர் என்று எல்லாம் பெரிது பெரிதாக அமைய வேண்டும். அதை உருவாக்குவது பெரியவரே தங்கள் பொறுப்பு.

“ஓவியர்,வாசீசரே! நீங்கள் உங்கள் திறமையையெல்லாம் புலப்படுத்தி ஓவியக் கலைக்கூடத்தை அமையுங்கள். நமது நாயன்மார்களின் வாழ்க்கையில் நடந்த முக்கிய சம்பவங்களை ஓவியங்களாகத் தீட்டுங்கள். ஆஷ்டையாரைச் சுற்றியுள்ள இடம் மிகவும் சிறந்த இடம். ஈசனைச் சுற்றி வரும்போது மனம் தூய்மை அடையத்தக்க பல ஓவியங்களைக் காண்பது நல்லதல்லவா?

“என் இதயத்தில் துள்ளும் ஒவ்வோர் ஆசையையும் சொல்லிவிடுகிறேன். ஓவியர் தனது திறமையைக் காட்டப் போகிறார். சிற்பியின் திறமைதான் இந்தக் கோயிலுக்கே காரணமாய் அமையப் போகிறது. நடனமணி இன்ப வல்லிக்கு இக்கோயிலில் இடம் வேண்டாமா?” என்று கூறியவர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.

“இன்பவல்லி எங்கே, இன்பவல்லி எங்கே?” என்று கேட்டார். அவர் கண்கள் நான்குபுறமும் தேடின.

இன்பவல்லி சோர்வுற்று இருக்கும் இடத்திற்கு அருண்மொழிவர்மர் விரைந்தார்.

இன்பவல்லியும், அருண்மொழியும் நேருக்கு நேர் சந்தித்துக் கொண்டனர். இவ்வளவு நேரமாக வேதனையுற்றிருந்த இன்பவல்லியின் முகத்தில் திடீரென புதிய ஒளி எழுந்தது. ஊடலோ, பொய்க்கோபமோ அவள் உள்ளத்தில் எழவில்லை. அவளுடைய உள்ளம் குழந்தை உள்ளமா, அல்லது முற்றும் அறிந்த ஞானியின் உள்ளமா என்று அறியமுடியவில்லை.

பிரிந்தவர் கூடிய அந்த நிலையில் பேச்சு எழுவதற்கு இடமேது?

“இன்பவல்லி! இன்றைய முடிசூட்டு விழாவிற்கு வந்திருந்தாயா? அந்தக் கோலாகலமான விழாவில் நான் உன்னைத் தேடிப் பார்த்தேன்; உன் முகம் தெரிடவில்லை. அப்பாடா எவ்வளவு கூட்டம்! சபை மண்டபம் போதவில்லையே. மக்களுக்கு உண்டான அன்பைச் சொல்லி முடியவில்லை. என்னைப் புகழ்ந்தும் வாழ்த்தியும் எழுந்த சொற்கள் இன்னும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன—என்றாலும், உன்னுடைய அன்பு கனிந்த வார்த்தையைக் கேட்க வந்தேன்.

“முதல் முதலாக என் சிரசில் சோழநாட்டு மகுடம் அமர்ந்தவுடனேயே நான் வெளியிட்ட முதல் கருத்து என்ன தெரியுமா? பெரும் கோயில் கட்ட வேண்டும் என்பது. அடுத்ததாக வாசீசனுக்குச் சோழ நாட்டு மக்களின் பரிசாக கிராமதானம். பெரும் குற்றவாளியான ரவிதாசனைத் தப்பி ஓடாது காத்த பெருமை அவருடையது. சங்கரத்தேவன் இல்லாவிடில் ரவிதாசன் வகையினர் அகப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள். சங்கரத்தேவனுக்குப் பதவி உயர்வு.

“ரவிதாசனை மீண்டும் விசாரித்து மரண தண்டனை வழங்க வேண்டும். இந்த நாளில் அந்தக் காரியத்தைச் செய்யவேண்டாம் என்று நாளைய தினம் அந்த விசாரணையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பிறகு எனக்கு ஓய்வு இருக்க

குமோ இருக்காதோ. அதனால் இன்று உன்னைக் காண ஒடோடி வந்தேன்.”

அருண்மொழிவர்மர் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே இருவரும் தாங்களே அறியாமல் ஒருவரையொருவர் நெருங்கினர். இன்பவல்லி அருண்மொழிவர்மரின் பரந்த மார்பினிடையே தனது முகத்தாமரையைப் புதைத்துக் கொண்டாள். சூரியனைக் கண்டவுடன் பனி நீர் முத்தெனத் திரண்டு உருள்வதுபோல் அவள் விழி நீர் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து உருண்டு அவரது மார்பிலே அபிடேகம் செய்தது.

“இன்பவல்லி ஏன் அழுகிறாய்?”

“நான் ஏன் அழவேண்டும்; ஆனந்தக்கண்ணீர் விட்டேன். தங்களைச் சந்திக்க முடியுமா இந்தப் பிறவியில்; தங்களைக் காணமுடியுமா என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் கிடைத்து விட்டது. நான் இனி இந்திரலோகம் வேண்டேன்; சுக சௌக்கியங்கள் ஒன்றும் வேண்டேன். எல்லோரும் கவலைப்படுவது போல் நான் இந்த நாட்டு அரசி பதவிக்குப் போட்டியிடவும் மாட்டேன். பிரபோ! என் உள்ளத்திலுள்ளதை இதுவரையில் அனைவரும் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். முல்லைத் தீவில் தங்களை முதன் முதலில் சந்தித்த போது ஏற்பட்ட காதல் அந்தப்போதில் சாதாரண மானுடக் காதலாக இருந்தது. சோழ நாட்டிற்கு வந்து நான் அடைந்த அனுபவங்களுக்குப் பிறகு மானுடக் காதல் தெய்வீகக் காதலாகி விட்டது. விஷ்ணுசித்தர் கண்டெடுத்த மகள் கோதை அரங்கன்பால் கொண்ட காதலாகவும், நப்பின்னை கண்ணனிடம் கொண்ட காதலாகவும், மாணிக்கவாசகப்பெருமான் அம்பலவாணரிடம் கொண்ட காதலாகவும் மாறிவிட்டது. அத்தகைய காதல் நிறைவேறுமா என்றே எனக்குப் பயம் வந்துவிட்டது; கலைக்காதல் எனும் நோயில் நான் சிக்குண்டேன் கோயில் கட்டித் தங்களை அதில் அமர்த்திப் பூஜை செய்ய விரும்பினேன்.

“முதலில் தங்களைச் சந்தித்தபோது தாங்கள் இரத்தின வியாபாரி-பிறகு தாங்கள் சோழநாட்டு இளவரசர் என்பதை உணர்ந்தேன். இப்பொழுதோ நீங்கள் பேரரசர், இராஜ ராஜர். கதிரவனைத் தாமரை நெருங்க முடியுமா? ஆனால் கதிரவனைக் காணாமல் அது மலராது. நீங்கள் எவ்வுக்குக் கதிரவனாய் இருங்கள், கண்ணனாய் இருங்கள், அம்பலவாண ராய் விளங்குங்கள், அரங்கநாதராகத் திகழுங்கள்! தாங்கள் சிற்பியிடமும், சித்திரக்காரரிடமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நடனக்கலையின் இலட்சணங்களைக் கல்லிலே வடிப்பதற்கு நான் உதவச் சித்தமாயிருக்கிறேன். அதற்கு முன்பாக ஒரு கோரிக்கை; அதைச் சொல்லத் தாங்கள் என்னை அனுமதிப்பீர்களா?”

“என்ன, தயங்காமல் சொல் இன்பவல்லி” என்று கூறி அருண்மொழிவர்மர் இன்பவல்லியின் தலையைக் கோதினார்.

“தங்களுடைய சபையில் நான் நடனமாட இன்று முயன்றேன் என் திறமையை எல்லாம் புலப்படுத்தி உங்களுக்கு நடனமலரால் அர்ச்சிக்க முயன்றேன். கவலையும், ஏமாற்றமும் நேருமோ என்ற அச்சம் அப்போது இருந்தது. ஆனால் இப்போது என் உள்ளம் தெளிவடைந்து விட்டது. நான் இப்போதே இந்த இடத்திலேயே இவ்வளவு காலம் அடக்கி வைத்திருந்த என் திறமையைப் புலப்படுத்த வேண்டும். என்னை அனுமதிப்பீர்களா? தங்களுக்கு எவ்வளவோ முக்கியமான கடமைகள் இருக்கும்; எனினும் சிறிது நேரம் எனக்காக இங்கே தங்கியிருப்பீர்களா?”

அருண்மொழி மெல்ல நகைத்தார். “இன்பவல்லி நடன சபையில் உன்னை நடனமாட அனுமதிக்காதவன் நான்தான். அதை இளையபிராட்டியார் மூலம் சொல்லி அனுப்பினேன். என்னுடைய சுயநலம் காரணம் என்று வைத்துச் சொன்னேன். சிற்பத்தில்தான் உன் உருவம் பதியவேண்டும்; நீ பொதுநடனப் பெண் இல்லையே. உன் நடனத்தை நான் அவ்வப்போது கண்டு கொண்டுதான் இருக்கப்போகிறேன்.

என்றாலும் உன்னுடைய ஆசையை இப்போது தடை செய்ய விரும்பவில்லை” என்றார்.

இன்பவல்லி மெய்ம்மறந்து ஆடினாள். மடை திறந்த வெள்ளம்போல் கலைத்திறமை பாய்ந்தோடியது தான் இன்ப வல்லியாகவும், எதிரே இருப்பவர் அரசர் என்றும் அவள் ஒரு சமயம் மறந்தாள். ஏதோ புதுவித உலகில் தன் உயிர் எல்லாம் ஓர் உருப்பெற்று அமர்ந்திருப்பதாகவும், உயிரின் மறு ஒளி மகிழ்விக்க மின்னுவதாகவும் எண்ணினாள்.

முதியவரும் வாகீசனும் அங்கு வந்துவிட்டனர் குந்தவ்வை பிராட்டியும், வந்தியத்தேவனும் அங்கு வந்தனர். அவள் கண்ணெதிரே ஒருவரும் தெரியவில்லை தன் உயிர் மட்டும் எதிரே அமர்ந்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சி.

தென்றலாகவும், புயலாகவும், கனலாகவும், கன்னலாகவும் அவள் ஆடினாள். ஆடி ஆடி அகங்கரைந்து நடனத்தின் எல்லைக்கே அவள் வந்து சேர்வுற்று விழப்போகும் தருணத்தில் இளையபிராட்டி விரைந்து வந்து அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள்.

களைப்பு நீங்கிய இன்பவல்லி கண்விழித்துப் பார்த்து இளையபிராட்டியின் மடியில் தான் படுத்திருப்பதை அறிந்தாள். இளையபிராட்டி தன்னை ஆதரவுடன் நோக்குவதையும், தன் முகத்தையும், விழிகளையும் தடவிக் கொடுப்பதையும் அறிந்த இன்பவல்லி, இளையபிராட்டியின் அந்த அரவணைப்பில் மேலும் சுகம்பெற விரும்பி அப்படியே படுத்திருந்தாள்.

“கண்ணே, இன்பவல்லி! கலையரசி நீ! கண்விழி. இந்த நாட்டுக்கே பெருமை தர வந்த பெண்மயிலே வாய்திறந்து பேசு. என்மீது உனக்குக் கோபம் இருக்கும். அருண்மொழியுடன் உன்னைச் சேர்த்து வைக்கத் தடையாயிருக்கிறேன் என்று எல்லோரும் பேசிக்கொள்வார்கள். நாட்டின் நன்மைக்காக, சிவபெருமான் நஞ்சை ஏற்கவில்லையா?”

“அருண்மொழி இந்த நாட்டின் உயிர். அவரால்தான் சோழநாடு புத்தொளி பெற்று விளங்கப் போகிறது. அவரது நலன் இந்த நாட்டின் நலன். என் இளவல் கடமையிலிருந்து தவறினால் நாட்டுக்கே தீங்கு. இளவலைக் காப்பது என் பொறுப்பு. எந்தெந்தக் காலத்தே எதை எதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் அரசருக்குள்ள முக்கிய கடமை. சோழநாட்டு அரியணையில் ஏறி அமரும் பருவத்தில் அருண்மொழி இருக்கும்போது காதலும், லேயும் சேர்ந்து அவன் கவனத்தைச் சிதற அடித்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத் தான் நீ அருண்மொழியைச் சந்திக்காமல் இருக்கச் செய்தேன். மேலும் அஜந்தா போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று பல கலை நுணுக்கங்களை அறிந்து வந்தால் பிற்காலத்தில் பயன்படும் என்று எண்ணினேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மற்றொரு முக்கியமான காரியம்: சோழநாட்டில் எந்தக் காலத்திலும் வாரிசுரிமைக்காகச் சண்டை வரக்கூடாது. வானதி இறக்கும்போது தன் மகன் பட்டமேற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டாள். அவளுக்கு உறுதி கொடுத்துள்ளேன். அருண்மொழியின் அபிமானம் பெற்று அவர் மனத்தை மாற்றி எந்தப் பெண்ணும் தம் குழந்தையைப் பட்டத்துக்கு உரியவராக மாற்றிவிடக்கூடாது என்ற நாட்டு நன்மைக்கான எண்ணம் உன்னைத் தடைசெய்ய என்னைத் தூண்டியது. நாட்டுக்காக நான் உன் கண்ணெதிரே கொடிய வள் ஆனேன். என்னைப் பொறுத்தருள் இன்பவல்லி. விழித்தெழு உன் நாட்டியக் கலை மேன்மேலும் வளர ஆண்டவன் அருளட்டும்.

இளையபிராட்டி இவ்வாறு கூறியவுடன் இன்பவல்லி துள்ளி எழுந்தாள் இளையபிராட்டியின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி, “தேவி, தேவி! தாங்கள் அவ்வாறு கூறக் கூடாது. தனிப்பட்டவர்கள் நன்மையைவிட நாட்டு நன்மை தான் முக்கியம் என்பது உணர்ந்தேன். மேலும் உலகத்தவர் எதிர்பார்ப்பது போல் நான் இந்த நாட்டு அரசர்மேல் கொண்ட காதல் உடலுக்காக அன்று: என்னுடைய மறு

பதிப்பை இந்த நாட்டிலே குழந்தை வடிவில் விட்டுச் செல்வதற்காகக் கிளர்ந்தெழுந்த காதலும் இல்லை. நான் கலையரசிக்குப் பிறந்தேன். கலையரசியாக வாழ்ந்து கலையரசியாக மாள்வேன். நாட்டரசியாக நான் விரும்பியதே இல்லை. கலைக் காதல் என்னைத் தங்கள் இளவலுடன்பிணைத்தது. நான் கற்ற கலையின் பிரதிபலிப்பைத்தான் இந்த நாட்டுக்கு அளிக்க விரும்புகிறேனேயன்றி, எந்தவித வாரிசையும் அன்று. அதனால் தங்கள் செய்கை ஒவ்வொன்றும் மிக முக்கியமானது: பிறரால் பழி கூறமுடியாதது. நாட்டின் நன்மைக்காகத் தாங்கள் வந்தியத்தேவரை மணக்கும் நாளைத் தள்ளிப் போட்டுக் காத்திருந்ததை நான் மறக்கவில்லை! உங்கள் ஆசியும் ஆதரவும் என்றும் எனக்கு வேண்டும்..." என்று கூறினாள். அவள் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகி ஓடிற்று. இன்பவல்லியின் சொற்களைக் கேட்டு அனைவரும் வியந்தனர்.

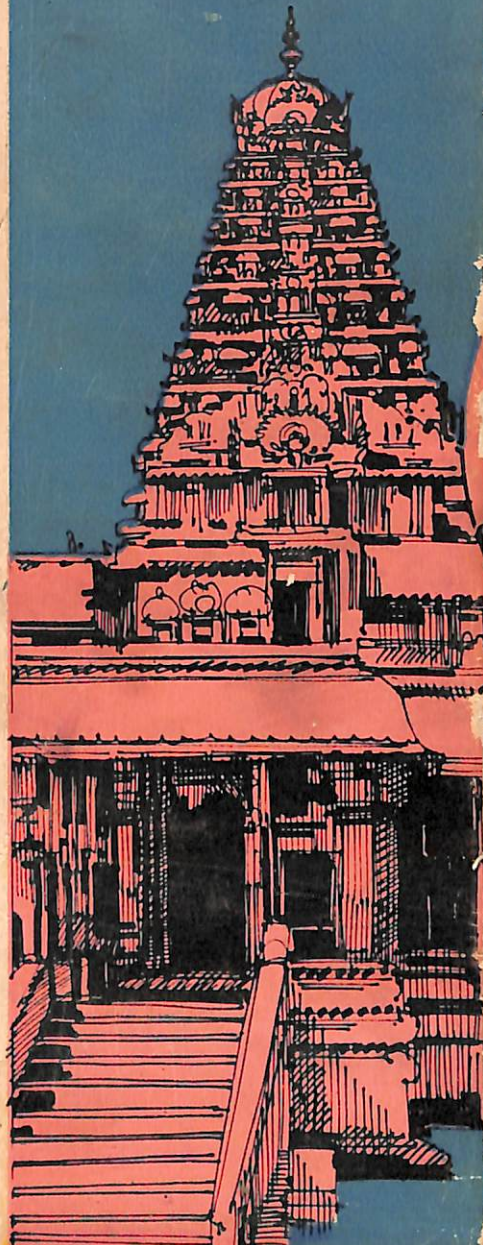
அருள்மொழிவர்மர் கம்பீரமாக நின்றார். இன்பவல்லி சொல்வதை ஆமோதிப்பதுபோல் அவர் விழிகள் ஒளி வீசின. அவர் உணர்ச்சி மிகுதியால் பேசமுடியாமல் பேசினார்: "இன்பவல்லி கூறியதை ஒன்று விடாமல் ஆமோதிக்கிறேன். முல்லைத் தீவில் அவளைச் சந்தித்தவுடனேயே நான் அவளிடம் கொண்டது கலைக் காதல். உடலின்பக் காதல் உள்ளவர்கள் தாம் பொறுமையை இழப்பார்கள். நான்காத்திருந்தது கலைக் கோபுரம் பிறப்பதற்கு. அதற்குச் சிகரம் வைத்ததுபோல் இன்பவல்லியின் இதய ஒலி அமைந்து விட்டது. இதோ வாசீசன் வரைந்திருக்கும் பெரிய கோயிலின் விமானமே கலைச் சிகரம், அதன் சிகரத்தை இன்னும் எப்படிச் சிறப்பாக அமைக்கலாம் என நான் சிந்தித்தேன். இன்பவல்லியின் உயர்தரமான காதல் நெஞ்சம் என்னைக் கவர்ந்து விட்டது. அவள் என் அபிமானவல்லியாக என்றும் திகழ்வாள்! ஒரே கல்லால் செய்யப்பட்ட பிரம்மாண்டமான கலசம் ஒன்றை அவள் தூய காதலின் பிரதிப்பலிப்பாக, சிகரமாக அமைப்போம்" என்று கூறிச்சிற்பியையும், வாசீசனையும் நோக்கினார்.

இவ்வளவு நேரம் அமைதியாக நின்றிருந்த வல்லவரையர் வந்தியத்தேவன் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, “பெரிய கோயிலின் விமானத்தின் மேல் அமையப்போகும் கலசம் காதல் சிகரமாக—தெய்வீகக் காதல் சிகரமாக அமைவது மிகப்பொருத்தமே. ஒரே கல்லால் அடித்தளம் அமைத்துத் தங்கத்தால் கலசம் செய்து அங்கே பிரதிஷ்டை செய்யும் பணியை நானும், குந்தவ்வையும் ஏற்கிறோம்” என்று கூறி இளையபிராட்டியின் பக்கம் திரும்பி, “சரிதானே தேவி” என்று கேட்டார்.

இளையபிராட்டிக்கு அப்பொழுது ஏற்பட்ட நாணம் புதுமணப் பெண் நாணத்தையும் வென்றது! வாகீசன் செங்கோடுகளால் அற்புதமான கலசம் ஒன்றை விமானத்தின் சிகரத்தில் வரைந்து சில ஆண்டுகளில் எழும்பப்போகும் பெரிய கோயிலின்—தட்சிணமேரு எனப்படும் உயர்ந்த விமானத்தின் சிகரம் எவ்வாறு அமையும் என்பதைப் புலப்படுத்தினார்.

காதல் சிகர ஒவியத்தைக் கண்டு அனைவரும் மகிழ்ந்து போற்றினர்,

Wrapper Printed at:

PROGRESSIVE PRINT PACKAGE
AND GRAAPHICS

99, Co:al Merchant Street,
Madras-600 001.